

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ
ΣΕΛ. 16-17

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Να βαθύνουμε την κρίση τους

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΣΗΚΩΣΟΥΝ ΤΟ ΓΑΝΤΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΤΟΥΣ ΟΛΙΓΑΡΧΕΣ & ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ

- ΑΠΕΡΓΙΑ 17/4
- ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΩΣ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

- ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΤΩΡΑ
- ΑΠΟΜΟΝΩΣΤΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

ΣΕΛ. 6-7, 30-31

της σύνταξης...

Η ΘΕΡΜΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ της σύμπτωσης του φοιτητικού κινήματος με τις αγροτικές κινητοποιήσεις και την απεργία στις 28 Φλεβάρη, υπήρξε η ηχηρή ανακοίνωση της εμφάνισης των κοινωνικών αντιστάσεων πάνω στη σκηνή.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΤΤΑ της ΔΑΠ στα αμφιθέατρα έγινε εφικτή χάρη στην επανεμφάνιση συνθηκών που θύμιζαν το σπουδαίο κίνημα του 2006-07 και αυτή η μαζική εμπειρία μπορεί να αφήσει πίσω της μια παρακαταθήκη επανενεργοποίησης των συλλόγων, εξοικειώνοντας χιλιάδες φοιτήτριες και φοιτητές με τις συλλογικές διαδικασίες, δίνοντας «καύσιμα» στην επιρροή, τη δράση και τις δυνατότητες παρέμβασης της φοιτητικής Αριστεράς μπροστά στις επόμενες μάχες αλλά και στην άμεση ανάγκη άμυνας απέναντι στην κυβερνητική πειθαρχική εκδικητικότητα.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ της 28ης Φλεβάρη ανέδειξε εμφαντικά την επίμονη οργή για το έγκλημα στην Τέμπη. Αυτή η άρνηση των ανθρώπων να αφήσουν να ξεχαστεί η δολοφονική διάσταση των πολιτικών διάλυσης/εμπορευματοποίησης/ιδιωτικοποίησης στις δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες, οι επίμονες προσπάθειες να παραμείνει ανοιχτή η απαίτηση δικαίωσης για τα θύματα, αποτελεί την βάση για τον πολιτικό πονοκέφαλο που έχει δημιουργήσει στην κυβέρνηση Μητσοτάκη η προσπάθεια συγκάλυψης/υποτίμησης του θέματος.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ της 28ης Φλεβάρη ανέδειξε όμως και την δυνατότητα για επιτυχημένες, πραγματικές απεργιακές κινητοποιήσεις και την αυξημένη εργατική διαθεσιμότητα για δράση, όταν συνδικαλιστικές δυνάμεις επιχειρούν σοβαρά να την οργανώσουν. Με αυτό το κρατούμενο πρέπει να εργαστεί η συνδικαλιστική Αριστερά για να μετατρέψει την απεργία στις 17 Απρίλη, από μια «ξεκάρφωτη» κινητοποίηση που προγραμμάτιζε η ΓΣΕΕ όταν την ανακοίνωνε πολλές εβδομάδες πριν, σε ευκαιρία επιστροφής στους δρόμους και κοινής έκφρασης των διάφορων αντιστάσεων/διεκδικήσεων που έχουν ξεδιπλωθεί σε κλάδους και χώρους δουλειάς του ιδιωτικού τομέα.

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ όφειλε να κινητοποιηθεί απεργιακά και η ΑΔΕΔΥ, για να ενωθούν στο δρόμο και οι αγώνες που εξελίσσονται στο δημόσιο τομέα.

ΤΗ ΜΑΧΗ των υγειονομικών να σώσουν το ΕΣΥ, που έχει μπει κι αυτό στο στόχαστρο της διαδικασίας «διάλυση-εμπορευματοποίηση-ιδιωτικοποίηση», -που όπως και στα τρένα, πόσο μάλλον στην υγεία- θα αποδειχθεί δολοφονική. Οι συσκέψεις σωματείων, οι διαδικασίες συνελεύσεων που οργανώνουν

δράσεις όπως στις 8 Απρίλη πρέπει να στηριχθούν και να παρακινήσουν σε δράση και τις Ομοσπονδίες.

ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ των εκπαιδευτικών, που επιμένουν να αντιστέκονται στην αξιολόγηση, καταφεύγοντας κι αυτοί στην ενεργοποίηση και τον συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων τους μπροστά στη σχετική αδράνεια των Ομοσπονδιών, που έχουν αυξημένες ευθύνες απέναντι στο κύμα πειθαρχικών επιθέσεων, ποινικών διώξεων, εκβιασμών που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση.

ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ των εργαζομένων στο ΕΚΠΑ ενάντια σε μια ακόμα –εμβληματική της γενικευμένης σκλήρυνσης της κυβέρνησης– συνδικαλιστική δώξη: την εκδικητική απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου, μετά από 19 χρόνια εργασίας ως συμβασιούχος, για τη δράση του στο πλευρό του φοιτητικού κινήματος.

ΤΟ ΚΥΜΑ πειθαρχικών-ποινικών επιθέσεων σε φοιτητές-τριες, συνδικαλιστές, εκπαιδευτικούς, ομοσπονδίες υπογραμμίζει ότι οι αντιστάσεις «παλεύουν με ένα τέρας». Αυτό φωτίζει την ιδιαίτερη αξία τους –δεν είναι «εύκολες» ή «τυπικές». Υπενθυμίζει επίσης τις μεγάλες δυσκολίες που εμποδίζουν μια «αυτόματη»/αυθόρμητη μεγέθυνση και γενίκευσή τους. Και αποτελεί κάλεσμα για την ενεργοποίηση των μόνων όπλων μας απέναντι σε ένα τέτοιο «τέρας»: Την ενότητα αυτών των αγώνων και την αλληλεγγύη μεταξύ τους.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ πραγματικότητα που έχουν δημιουργήσει τα «πεπραγμένα» όλων των προηγούμενων χρόνων και η συνέχεια της κυβερνητικής/εργοδοτικής επιθετικότητας, δημιουργούν συνεχώς νέες προκλήσεις σε ένα μεγάλο φάσμα μετώπων. Αλλά πλέον, υπάρχουν κινητοποιήσεις που «σηκώνουν το γάντι» απέναντι σε όλο αυτό το φάσμα των προκλήσεων, δημιουργώντας μια νέα συνθήκη, όπου επανέρχεται ως «κανονικότητα» η ύπαρξη αντιστάσεων και μια διευρυμένη κινηματική διαθεσιμότητα. Αυτή η διαπίστωση ξεπερνά τους οικονομικούς/συνδικαλιστικούς αγώνες.

ΤΟ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟ ζήτημα της στέγης ενεργοποιεί πλέον ευρύτερες δυνάμεις, με την προετοιμασία της σχετικής κινητοποίησης στις 6 Απρίλη να είναι φέτος για πρώτη φορά υπόθεση συλλογικών διαδικασιών συνελεύσεων κινήματων από πολλές γειτονιές. Μαζί με την Ενωτική Πρωτοβουλία Κατά των Πλειστηριασμών, εμφανίζονται πλέον και οι Γειτονιές για το Δικαίωμα στη Στέγη, και τη δράση τους στηρίζουν αυτοδιοικητικά σχήματα κ.ά.

Η ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ της σεξιστικής επιθετικότητας που οδηγεί διαρκώς σε όλο και πιο εξορ-

γιστικές γυναικοκτονίες, με αποκορύφωμα τη δολοφονία της 28χρονης έξω από το Αστυνομικό Τμήμα (!) όπου είχε καταφύγει για να καταγγείλει τον κακοποιητή της, κατεβάζει στο δρόμο χιλιάδες θυμωμένες γυναίκες απέναντι στην κοροϊδία της αστυνομικής επίκλησης στο «panic button», αυτό που δεν είχε σώσει ούτε την 43χρονη από τη Σαλαμίνα...

ΑΛΩΣΤΕ η τραγική υπόθεση του Κολωνού είχε ήδη αποκαλύψει σε ποιων το πλευρό στέκονται οι «φρουροί του νόμου». Και είχε υπενθυμίσει σε όλες κι όλους μας ότι μόνο με τη μαζική μας κινητοποίηση μπορούν τα θύματα να βρουν δικαίωση. Σε μια «μικρογραφία» της δίκης της Χρυσής Αυγής, μια χυδαία εισαγγελική πρόταση ανατράπηκε καθώς έξω από την αίθουσα εξελισσόταν μια μαζική διαδήλωση –ως συνέχεια της πυκνής δράσης που ξέσπασε για την καταδίκη του Μίχου μόλις έγινε γνωστή η πρόκληση της Εισαγγελία.

ΟΙ ΕΠΙΜΟΝΕΣ δράσεις για την Παλαιστίνη και η διεύρυνση του ρεπερτορίου τους αποτελούν ένα μόνιμο «αγκάθι» στα πλευρά όσων επιχειρούν να ξεχαστεί τελείως η γενοκτονία στη Γάζα, για να συνεχίζεται κανονικοποιημένη, σαν να μην τρέχει τίποτα, η πολυπλόκαμη συνεργασία της Ελλάδας με το Κράτος του Ισραήλ. Η κλιμάκωση της δράσης αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη μπορεί να απονομιμοποιήσει αυτή τη συνεργασία και να επιχειρήσει να την «σαμποτάρει».

ΤΗΝ ΦΕΤΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ, μέρα που ιστορικά ενοποιεί τους αγώνες της τάξης μας στον δρόμο, όλο αυτό το δυναμικό πρέπει να διαδηλώσει ενωμένο, παρουσιάζοντας όλη τη «βεντάλια» μιας αριστερής-εργατικής απάντησης στις πολλαπλές κρίσεις στις οποίες μας βυθίζει ο καπιταλισμός.

ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ απάντηση θα χρειαζόταν να παρουσιαστεί και να «μετρηθεί» και στην κάλη των ευρωεκλογών. Αυτό δυστυχώς δεν έγινε εφικτό. Το ζητούμενο είναι να ενισχυθούν εκλογικά οι δυνάμεις που στέκονται στα αριστερά των «υπεύθυνων» αντιπολιτεύσεων ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, και της «κυβερνώσας» Νέας Αριστεράς.

ΑΛΛΑ ΤΟ πραγματικά κρίσιμο είναι να συνεχιστεί η προσπάθεια της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να καταφέρει να συγκροτήσει ένα τέτοιο εναλλακτικό πολιτικό σχέδιο: με την ύπαρξη ενός μετώπου που θα κατακτήσει -με την κινηματική δράση του, την συντονισμένη παρέμβασή του και την πολιτική του πρόταση- τη δυνατότητα να διεκδικήσει να συγκεντρώσει όλο τον κόσμο των πολλαπλών αντιστάσεων σε πολιτική δύναμη.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 0 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η κυβέρνηση, ο Μητσοτάκης
και η αντιπολίτευση

Στην κόψη της κρίσης

Του Αντώνη Νταβανέλου

Λίγους μήνες μετά την εκλογική και πολιτική νίκη του Μητσοτάκη στις εκλογές του Μάη-Ιούνη του '23, η κυβέρνηση της ΝΔ αντιμετωπίζει μια κρίση που έχει δυναμική να γίνει ανεξέλεγκτη. Είναι μια επιβεβαίωση όσων πιστεύουν στο ότι όταν «ο κάμπος είναι ξερός», κάθε σπίθα «μπορεί να ανάψει μεγάλες φωτιές».

Στη βάση αυτής της διαπίστωσης είναι το αναμφισβήτητο γεγονός ότι η κυβερνητική πολιτική βρίσκεται σε μεγάλη (και φανερή) αντίθεση με τα συμφέροντα και τις ανάγκες της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Η συνύπαρξη στο δρόμο των αγωνιζόμενων φοιτητών-τριών, των αγροτικών κινητοποιήσεων, των απεργιών της 28ης Φεβρουαρίου, των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ της 8ης Μαρτίου, ήταν ένα γεγονός με ξεχωριστή σημασία. Η άνεση με την οποία τα χρώματα, τα σύμβολα, οι σημαίες και τα συνθήματα της αλληλεγγύης στην Παλαιστήνη αγκαλιάζονταν από όλον αυτόν τον αγωνιζόμενο κόσμο, δείχνουν μια τάση πολιτικής γενίκευσης ενάντια στη συνολικότερη κυβερνητική πολιτική, ενάντια σε «μεγάλες» επιλογές της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και των ευρω-ατλαντικών συμμάχων της. Στην αρχή των κινητοποιήσεων, γράφαμε ότι αυτή η ενεργοποίηση του παράγοντα «από τα κάτω» θα έχει αναπόφευκτα σοβαρές πολιτικές συνέπειες.

Η κυβέρνηση δεν διαθέτει κάποιο γιατροσόφι για να κατευνάσει και να χειραγωγήσει τη διογκούμενη εργατική-λαϊκή δυσареσκαία: Μέσα στις συνθήκες της σαρωτικής ακρίβειας, η αύξηση του κατώτατου μισθού στα 830 ευρώ μικτά (δηλαδή σε λίγο πάνω από 700 ευρώ καθαρά) γίνεται δικαίως κατανοητή ως εμπαιγμός. Σε αυτήν τη βάση οι δημοσκοπήσεις προβλέπουν μια σοβαρή υποχώρηση της επιρροής της ΝΔ που, αν καταγραφεί στις κάλπες των ευρωεκλογών, θα δημιουργήσει μια νέα, πολύ πιο ασταθή, πολιτική ισορροπία.

Πρόβλημα με τους ολιγάρχες

Όμως τα προβλήματα του Μητσοτάκη δεν περιορίζονται στις σχέσεις του με το «από τα κάτω». Στις εκλογές του Μάη-Ιούνη του '23 η πολιτική νίκη του Μητσο-

τάκη βασίστηκε στην υποστήριξη του «μπλοκ» της κυρίαρχης τάξης και των ανώτερων μεσοστρωμάτων που παραδοσιακά ακολουθούν τις επιλογές της. Όμως αυτό γινόταν μέσα στις συνθήκες οικονομικής ευφορίας, υπερφίαλων προσδοκιών διαρκούς ανάπτυξης, και –ας μην ξεχνάμε– προνομιακής μοιρασιάς των ευρωπαϊκών ενισχύσεων «αλληλεγγύης». Η διεθνής επιδείνωση των οικονομικών συνθηκών οδηγεί αυτό το πάρτι προς το τέλος του. Τα λουκέτα σε κάποιες κάποτε φιλόδοξες βιομηχανίες (Πίτσος, Σνάνιντερ, Τάπεργουερ, Γιούλα, Σονόκο, Hellas Can κ.ά.) λειτουργούν σαν το καναρίνι που, πεθαίνοντας, προειδοποιούσε για τους κινδύνους που караδοκούν στην επόμενη στροφή στα ορυχεία. Οι ευρωπαϊκοί πόροι που η κυβέρνηση διαθέτει προς διανομή στους καπιταλιστικούς Ομίλους παραμένουν σημαντικοί, όμως γίνονται λιγότεροι από τους διαθέσιμους στην προηγούμενη περίοδο. Και αυτό σημαίνει ότι η μάχη για το ποιος θα ευνοηθεί (λιγότερο ή περισσότερο) θα γίνει σκληρότερη και πιο άναρχη. Σε αυτό το περιβάλλον έρχονται στην επιφάνεια και αξιοποιούνται πολιτικά όλοι οι παλιότεροι «λογαριασμοί».

Η επίθεση του ολιγάρχη Βαγγέλη Μαρινάκη, που αξιοποίησε την ιδιοκτησία του «Βήματος» για να καρφώσει τη μονταζιέρα του Μαξίμου, αποκαλύπτοντας τις εγκληματικές κυβερνητικές ευθύνες για το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη, ήταν μια σκληρή προειδοποίηση. Η απόπειρα του Μητσοτάκη να διαπραγματευτεί, ακυρώθηκε από τον Β. Μαρινάκη, με αποτέλεσμα των υποχρεωτική κατατόμηση του φερέλπιδος Στ. Παπασταύρου (διαδόχου στο Μαξίμο του Γρηγόρη Δημητριάδη, που «κατέρρευσε» μετά τις αποκαλύψεις για τις υποκλοπές...) και του Γιάννη Μπρατάκου, που λειτουργούσε ως δεξί χέρι του Μητσοτάκη στο Μαξίμο. Αυτές οι απώλειες είναι σημαντικές για τον Μητσοτάκη, όμως ακόμα πιο σημαντικές φαίνεται ότι θα είναι οι δυσκολίες του στο να ορίσει αναπληρωτές στην θέση των Παπασταύρου (που είχε σημαντική προϋπηρεσία επί Σαμαρά) και Μπρατάκου (που θεωρείτο «σαρξ εκ της σαρκός» της ΝΔ). Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές φαίνεται ότι ωφελημένος θα βγει ο Μάκης Βοριδής που ενισχύεται, παρότι δεν κρύβει τις ακροδεξιές αποκλίσεις του και δεν διστάζει

σε «απειθαρχίες», όπως στο νόμο για τα ομόφυλα ζευγάρια, που προαναγγέλλουν τάσεις διεκδίκησης αυτόνομου ρόλου, εάν και όταν έρθει η ώρα της «μετά τον Μητσοτάκη» Δεξιάς.

Η επίθεση του Β. Μαρινάκη είναι μάλλον η αρχή, παρά το τέλος μιας διαδικασίας. Στην ηγεσία της ΝΔ το αγωνιώδες ερώτημα είναι το αν ο Β. Μαρινάκης είναι μόνος σε αυτήν την επιλογή, ή αν θα ακολουθήσουν και άλλοι ολιγάρχες. Θυμούνται πχ ότι ανάμεσα στους μεγαλοκαπιλαλιστές που παρακολουθούσε ο Γρ. Δημητριάδης ήταν και βασικά στελέχη του Ομίλου Βαρδινογιάννη. Όσο για την «ύλη» άλλων πιθανών επιθετικών αποκαλύψεων, τα έργα του Μητσοτάκη παρέχουν πληθώρα ευκαιριών. Για παράδειγμα, οι σχέσεις της Greek Mafia (που κάποτε αποκαλούνταν, σωστότερα, Greek Police Mafia) με τις κρατικές υπηρεσίες και το ανώτερο προσωπικό τους, είναι ένα πεδίο «αποκαλύψεων» που θα μπορούσαν (αν επιλεγούν...) να τινάξουν στον αέρα τις αντοχές του Μητσοτάκη και της κυβέρνησης της ΝΔ.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των παραγόντων περιγράφει μια κυβέρνηση σε αποδρομή. Όμως για να πέσει μια κυβέρνηση, κάποιος θα πρέπει να επιχειρήσει στα σοβαρά να την ρίξει. Το μεγάλο όπλο του Μητσοτάκη στη σημερινή συγκυρία είναι τα χάλια της αντιπολίτευσης.

Αντιπολίτευση

Η γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή, κατά τη συζήτηση στην πρόταση μομφής κατά της κυβέρνησης για τις ευθύνες της στο έγκλημα των Τεμπών, ήταν απελπιστικά αναποτελεσματική. Περιορίστηκε στα θεσμικά και επικοινωνιακά τερτίπια, που άφηναν στον Μητσοτάκη όλες τις δυνατότητες να αντεπιτεθεί, στηριγμένος στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία της ΝΔ στη Βουλή. Κανένας τους δεν έθιξε το ζήτημα-κλειδί αυτής της υπόθεσης: Το ότι οι ιδιωτικοποιήσεις μεγάλων δημόσιων οργανισμών είναι μια δολοφονική πολιτική. Το ότι είναι κυριολεκτικά σκάνδαλο ότι ο σιδηρόδρομος παραμένει στα χέρια της ιταλικής FDSI, παρά τις αποκαλύψεις για τα Τέμπη. Ακόμα και η ψοφοδεής γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ επί Τσίπρα (που, στα λόγια, πρότεινε «επαναδιαπραγμάτευση» της Σύμβασης με την FDSI) ή του ΠΑΣΟΚ ένα χρόνο πριν (που, στα λόγια, πρότει-

νε την αποβολή της FDSI και νέο διεθνή διαγωνισμό για τον ΟΣΕ) φαντάζουν άγριος αριστερισμός σε σύγκριση με τη σημερινή γραμμή του Κασσελάκη και του Ανδρουλάκη.

Δυστυχώς, ανάλογες ευθύνες μοιράζεται και η ηγεσία του ΚΚΕ. Είναι βαθιά αποπροσανατολιστικός ο ισχυρισμός (με «αριστερή» φρασεολογία) ότι είτε υπό δημόσιο έλεγχο, είτε ιδιωτικοποιημένες, οι μεγάλες (πρώην) δημόσιες υπηρεσίες παραμένουν ίδιες (σε τελική ανάλυση, στην υπηρεσία του καπιταλισμού). Αφήνει, τελικά, στο απυρόβλητο μια κομβική μάχη στην εποχή του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού: τις ιδιωτικοποιήσεις. Αλήθεια, ίδιο ήταν το επίπεδο απασχόλησης στον δημόσιο ΟΣΕ και στη σημερινή Hellenic Train; Ίδια ήταν η δύναμη των συνδικαλισμένων σιδηροδρομικών στην εποχή της ΠΟΣ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Σιδηροδρομικών) και σήμερα; Ίδια ήταν η δυνατότητα επαγρύπνησης των συνδικαλισμένων σιδηροδρομικών για τα ζητήματα ασφάλειας των επιβατών, με τη σημερινή αδυναμία τους που περιορίζεται σε καταγγελίες; Είναι αυτά τα ζητήματα άσχετα με το ότι στον ΟΣΕ επιβλήθηκε το «άγριο» καθεστώς της ιδιωτικοποίησης;

Αυτά τα ελλείμματα της αντιπολίτευσης, λειτουργούν ως σανίδα σωτηρίας για τον Μητσοτάκη. Στην κάλη των ευρωεκλογών θα καταμετρηθεί το αν οι απώλειες της ΝΔ, παρά τα κενά της αντιπολίτευσης, έχουν πάρει τις διαστάσεις που οδηγούν τον Μητσοτάκη μπροστά στην απώλεια του ελέγχου των πολιτικών εξελίξεων ή αν θα περιοριστούν σε διαστάσεις που θα του δίνουν πολιτικό χρόνο.

Σε αυτή την κατάσταση, το βασικό καθήκον είναι η συνέχεια, και η κατά το δυνατόν κλιμάκωση και ο συντονισμός των κινητοποιήσεων «από τα κάτω». Και μια πολιτική αντιμετώπιση των ευρωεκλογών που θα «μαυρίζει» τη Δεξιά και την ακροδεξιά, που δεν θα δίνει ούτε πόντο εμπιστοσύνης στο ΠΑΣΟΚ και στον ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη (αλλά και στη Νέα Αριστερά που δυστυχώς επέλεξε να συγκροτηθεί με κέντρο την υπεράσπιση του «κυβερνητικού έργου» του 2015-19...). Που θα ενισχύει την πέραν αυτών Αριστερά, και θα ποντάρει τις πολιτικές προσδοκίες στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος και των κοινωνικών αντιστάσεων.

Μπροστά στην κάλπη των ευρωεκλογών Η Ευρωπαϊκή Ένωση σε ακόμα

Του Σπύρου Αντωνίου

Σε δύο μήνες από τώρα θα έχουμε ευρωεκλογές (6-9 Ιουνίου). Οι κάλπες θα στηθούν σε μια Ευρώπη που κυριαρχούν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και η κλιμάκωση των εξοπλισμών, οι βαθιές ανισότητες και το φάντασμα μιας νέας ύφεσης.

Στις εκλογές που θα διεξαχθούν σε ολόκληρη την ήπειρο θα εκλεγούν τα 720 μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΚ). Πρόκειται για αύξηση από τις 705 έδρες που υπάρχουν σήμερα, ώστε να ληφθούν υπόψη οι δημογραφικές αλλαγές σε πολλά κράτη μέλη. Παραδοσιακά, η συμμετοχή υπολείπεται των εθνικών εκλογών. Το 2019, το ποσοστό ανήλθε στο 50,66%, η πρώτη φορά που ξεπέρασε το όριο του 50% από το 1994. Κάτι ανάλογο αναμένεται και φέτος. Παρόλο που η εκλογική διαδικασία θα λάβει κυρίως χαρακτήρα αναμέτρησης για την επίλυση εσωτερικών πολιτικών ζητημάτων, σε διάφορες μετρήσεις καταγράφεται και ένα αυξημένο ενδιαφέρον για τις εξελίξεις στην Ευρώπη.

Στην τελευταία σύνοδο κορυφής της ΕΕ, οι ηγέτες των 27 έβαλαν τις οικονομίες των κρατών μελών σε «ώρα πολέμου». Όπως το έθεσε ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Σαρλ Μισέλ χρησιμοποιώντας το γνωστό κλισέ των πολεμοκάπηλων, «αν θέλουμε ειρήνη, πρέπει να ετοιμαστούμε για πόλεμο». Ο Μακρόν μιλά για χερσαίες ευρωπαϊκές δυνάμεις στο μέτωπο της Ουκρανίας και ο Πούτιν υπενθυμίζει συχνά τις πυρηνικές δυνατότητες του ρωσικού οπλοστασίου. Πρόσφατα, πληροφορίες από τη Γερμανική Υπηρεσία Πληροφοριών που είδαν το φως της δημοσιότητας, ανέφεραν το ενδεχόμενο η Ρωσία να επιτεθεί σε βάρος κράτους-μέλους της ΕΕ το 2026, αν στις ΗΠΑ εκλεγεί πρόεδρος ο Τραμπ.

Στο ότι βαδίζουμε σε μια περίοδο γεμάτη πολεμικές προετοιμασίες συμφωνούν όλοι. Η διαφωνία, για την ώρα, βρίσκεται στους τρόπους χρηματοδότησης αυτής της διαδικασίας. Ελλάδα, Γαλλία, Ιταλία, Πολωνία και Εσθονία είναι μεταξύ των χωρών που υποστηρίζουν την έκδοση «ευρωμόλογου θανάτου», για πακτωλό χρήματος προς την πολεμική βιομηχανία.

Το «μπλοκ του Βορρά», Γερμανία, Ολλανδία και Αυστρία αρνείται μια τέτοια προοπτική, αλλά φυσικά συμφωνεί στην αύξηση των πολεμικών

δαπανών και στην περαιτέρω στρατιωτικοποίηση της ΕΕ, απέναντι στη Ρωσία και όχι μόνο. Εκτός από το ευρωμόλογο, οι ευρωηγεσίες συζητούν το σχέδιο του Ζοζέπ Μπορέλ να χρησιμοποιήσει η Κομισιόν το 90% των κερδών από τα παγωμένα περιουσιακά στοιχεία της Ρωσίας, προκειμένου να αγοράσει όπλα για την Ουκρανία.

Σε μια στιγμή που ελλοχεύει ο κίνδυνος παλινδρόμησης στην ύφεση, εξαιτίας και των αυστηρών κανόνων λιτότητας που υπαγορεύει το Σύμφωνο Σταθερότητας, οι πολεμικές δαπάνες επιδιώκεται να αποτελέσουν την αναπτυξιακή διέξοδο που αναζητά η ΕΕ, εν μέσω συνεχόμενων κρίσεων. Και κάπως έτσι ένας νέος γύρος επανεξοπλισμού των ευρωπαϊκών κρατών, να οδηγήσει σε ένα νέο «φωτεινό» οικονομικό κύκλο. Κάτι που έχει ξανα συμβεί στην ιστορία του καπιταλισμού. Με τη σημαντική σημείωση όμως, ότι αυτά τα όπλα κάποια στιγμή χρησιμοποιήθηκαν, με οδυνηρά για την ανθρωπότητα αποτελέσματα.

Σύμφωνα με το Κείμενο Συμπερασμάτων, η ΕΕ και τα κράτη μέλη θα επιταχύνουν και θα εντείνουν την παροχή στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χαιρετίζει όλες τις πρόσφατες πρωτοβουλίες σχετικά με αυτό, συμπεριλαμβανομένης αυτής που ξεκίνησε από την Τσεχία για την επείγουσα προμήθεια πυρομαχικών για την Ουκρανία. Η Τσεχία αποτέλεσε το μέσο και για την ελληνική κυβέρνηση, προκειμένου να παραχωρήσει πολεμικό υλικό στο Κίεβο.

Συγχρόνως, μια ανάρτηση του Ζελένσκι στα κοινωνικά δίκτυα, αποκάλυψε μυστικές συμφωνίες με την Αθήνα, που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των κρατών μελών που θέλουν μια ακόμα πιο πολεμοχάρη ΕΕ.

Δεξιά

Σε αυτό το κλίμα μιλιταριστικής υστερίας, που απειλεί την ειρήνη και βάζει σε σοβαρούς κινδύνους τους ευρωπαϊκούς λαούς, διάφοροι αναλυτές προεξοφλούν την ενίσχυση των ακροδεξιών δυνάμεων. Κάθε είδους ακροδεξιό δημαγωγό άλλωστε, βρίσκονται ήδη σε κυβερνητικά πόστα ευρωπαϊκών χωρών. Κόμματα που όλο και περισσότερο αποδέχονται το συστημικό πλαίσιο, προβάλλοντας ως αστική εναλλακτική «προστασίας» για το κάθε εθνικό κεφάλαιο, σε καιρούς ακραίου ανταγωνισμού. Μπροστά στις επερχόμενες ευρωεκλογές, οι «μετριοπαθείς» δυνάμεις της Δεξιάς, προσπαθούν να αναχαιτίσουν την άνοδο της ακροδεξιάς, υιοθετώντας την ατζέντα της. Όχι μόνο ως ρητορική αλλά και ως εφαρμοσμένη πολιτική. Το μόνο που τελικά καταφέρνουν είναι να την ηρμιδοτοούν.

Η κανονικοποίηση της ακροδεξιάς διατηρεί τον ακροδεξιό λόγο και την ακροδεξιά πρακτική ως συνώνυμα μιας «κοινής λογικής», με αποτέλεσμα μισαλλόδοξα αφηγήματα να κερδίζουν τμήμα της λαϊκής δυσαρέσκειας. Και ας καμώνονται τους έκπληκτους, αυτοί που με την πολιτική τους, ενισχύουν αυτή την τάση. Σε σχεδόν

δώδεκα κράτη μέλη της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένης της Γαλλίας και της Γερμανίας, ακροδεξιά κόμματα βρίσκονται στην πρώτη ή δεύτερη θέση στις δημοσκοπήσεις, ευνοημένα από την αντιδραστική στροφή της ΕΕ.

Είναι ενδεικτικό ότι στο πολιτικό μανιφέστο του «Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (ΕΛΚ)» για τις ευρωεκλογές -πέρα από τη στήριξη της υποψηφιότητας της Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν για δεύτερη θητεία στην Κομισιόν- υποστηρίζεται μια θεμελιώδης αλλαγή στην ευρωπαϊκή νομοθεσία για το άσυλο. «Θέλουμε να εφαρμόσουμε την έννοια των ασφαλών τρίτων χωρών», αναφέρει το κείμενο. Αυτό σημαίνει σύναψη συμφωνιών με τρίτες χώρες ώστε όποιος κάνει αίτηση για άσυλο στην ΕΕ να μπορεί να μεταφέρεται «σε τρίτη χώρα» για τη διαδικασία. Με άλλα λόγια, ενθαρρύνονται συμφωνίες για τη μετατροπή χωρών εκτός ΕΕ (Τυνησία, συμφωνία μεταξύ Ιταλίας-Αλβανίας, Αίγυπτος, Λιβύη κλπ.), σε τόπους μαρτυρίου για όσους «περισσεύουν».

Στην ίδια λογική της Ευρώπης-φρούριο, προτείνεται η τριπλασιασμός της δύναμης της Frontex, περισσότερες εκτελεστικές εξουσίες, μεγαλύτερος προϋπολογισμός για προμήθεια εξοπλισμού, κάτι που προφανώς θα οδηγήσει σε περισσότερους πνιγμούς κατατρεγμένων γυναικόπαιδων στη Μεσόγειο. Όταν λοιπόν η αυτοαποκαλούμενη κεντροδεξιά υιοθετεί το πρόγραμμα της Μελόνη, είναι φυσιολογικό μετά να φουσκώνουν τα πανιά της

ΠΙΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΦΟΝΤΟ

ακροδεξιάς. Ακόμα και έτσι η Δεξιά αναμένεται να κερδίσει τις περισσότερες έδρες στην εκλογική αναμέτρηση του Ιουνίου.

Ακροδεξιά

Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν μια μεγάλη αλλαγή στη σύνθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η ακροδεξιά ομάδα «Ταυτότητα και Δημοκρατία» (ID) είναι πιθανό να γίνει η τρίτη μεγαλύτερη ομάδα, μετά το ΕΛΚ και τους S&D (σοσιαλδημοκράτες), και μπροστά από την Renew (τους φιλελεύθερους ακροκεντρώους), με τους Πράσινους να έρχονται στην έκτη θέση.

Σύμφωνα με τις ίδιες εκτιμήσεις, οι δύο βασικές ομάδες όπου συμμετέχουν κόμματα της ακροδεξιάς –η «Ταυτότητα και Δημοκρατία» (ID) και οι «Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές» (ECR)– θα ενισχυθούν σημαντικά, ενώ ο μεταξύ τους συσχε-

Οι «Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές» αποτελούν μετεξέλιξη της «Συμμαχίας Ευρωπαίων Συντηρητικών και Μεταρρυθμιστών» που είχε δημιουργηθεί το 2009, αφού διασπάστηκε από το Λαϊκό Κόμμα. Στις τάξεις των «ανατολικών» υπερσυντηρητικών δυνάμεων που την είχαν συγκροτήσει [πχ το σλοβακικό «Ελευθερία και Αλληλεγγύη» (SASKA) ή το τσεχικό «Δημοκρατικό Κόμμα Πολιτών» (ODS)], προστέθηκαν και κόμματα ήπια ευρωσκεπτικιστικά αλλά σκληρά ακροδεξιά, όπως οι «Αδελφοί της Ιταλίας» της Μελόνη και το ισπανικό «Vox».

Στη «μαύρη» αυτή πολιτική οικογένεια, χρειάζεται να συνυπολογιστούν οι ευρωβουλευτές μη εγγεγραμμένων κομμάτων (κατηγορία όπου οι ακροδεξιοί πλειοψηφούν και όπου πλέον εντάσσεται το κυβερνών ουγγρικό Fidesz του Όρμπαν) και ακροδεξιά κόμματα εντός Ευρωπαϊκού Λαϊκού

δήθεν θα προστατεύουν ταυτόχρονα τα δικαιώματα των εργαζομένων και τα κέρδη του κεφαλαίου, η παράταξη των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών φαίνεται ότι θα διατηρήσει περίπου τον ίδιο αριθμό εδρών στο ευρωπαϊκό νομοθετικό σώμα, παρόλο που η απόσταση μεταξύ αυτών των εδρών και της Δεξιάς φαίνεται ότι θα μεγαλώσει. Μεγάλη υποχώρηση προβλέπεται και για τους Πράσινους, που μάλλον θα βρεθούν με αρκετά λιγότερες από τις 74 έδρες που έχουν σήμερα στο ΕΚ.

Τα κόμματα που ανήκουν στο ΕΛΚ και τους Σοσιαλιστές (και τα δεκανίκια τους στο χώρο των φιλελεύθερων και των πράσινων) ήταν αυτοί που από το 2008 και μέχρι σήμερα, επέβαλαν τη βίαιη αναδιανομή πλούτου και εισοδημάτων υπέρ των «από πάνω», των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων. Που βούλιαξαν στη διαφθορά για να εξυπηρετήσουν ξεδιάντροπα τα συμφέροντα των διάφορων λόμπι που καθορίζουν την ευρωπαϊκή πολιτική, αφήνοντας πίσω τους εξουθενωμένες κοινωνίες. Είναι οι ίδιοι που νομιμοποίησαν και πολιτικά και ιδεολογικά την ακροδεξιά, με την απάνθρωπη αντιμετώπιση των προσφύγων, με την ατζέντα «νόμου και τάξης», την τρομοϋστερία και τον περιορισμό των δημοκρατικών ελευθεριών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι με την κλιματική κρίση παρούσα, ο περιβαλλοντικός ακτιβισμός έχει τεθεί στο αντιτρομοκρατικό μικροσκόπιο της ΕΕ.

Αριστερά

Δυστυχώς, υποχώρηση δείχνουν οι προβλέψεις και για την ευρωομάδα της Αριστεράς, όπου πλειοψηφούν οι μετριοπαθείς δυνάμεις του «ευρωπαϊσμού». Το γερμανικό Die Linke, ο «χώρος» των παλιών Rodemos (Sumar κλπ) και το Μπλόκο στην Πορτογαλία, βρίσκονται σε φάση στασιμότητας ή και συρρίκνωσης. Στη Γαλλία, η Ανυπότακτη Γαλλία του Ζαν-Λικ Μελανσόν, αναμένεται να καταγράψει ανάλογο ποσοστό με το 2019 (περίπου 6,5%).

Ειδικά για την ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική αριστερά, που παραμένει αδύναμη, οι δυναμικές κινητοποιήσεις που αναπτύχθηκαν πανευρωπαϊκά τα τελευταία χρόνια (εργατικές απεργίες, αγρότες ενάντια στην ΚΑΠ, Παρασκευές νεολαίας για το κλίμα, γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ+, αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, δράσεις ενάντια στην ακροδεξιά απειλή, τους φασίστες και την ισλαμοφοβία), ήταν μια χρυσή ευκαιρία να εκφράσουν πολιτικά την οργή απέναντι στο σύστημα του κέρδους και το

οικοδόμημα της ευρωπαϊκής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης, που μας κλέβει τις ζωές και παράγει πολλαπλούς αποκλεισμούς.

Για την ώρα δεν διαφαίνεται μια κοινή ευρωπαϊκή-εκλογική λίστα που θα αμφισβητούσε την ΕΕ του πολέμου, της φτώχειας και του ρατσισμού και θα πρόβαλλε την ειρηνική Ευρώπη των εργαζομένων, της πραγματικής δημοκρατίας, της συμπερίληψης και του οικοσοσιαλισμού. Σε μια συγκυρία όπου ο πληθωρισμός της απληστίας λεηλατεί τους μισθούς και οι κοινωνικές ανάγκες ασφυκτούν στο όνομα της δημοσιονομικής πειθαρχίας, η ενίσχυση των δυνάμεων της μαχητικής Αριστεράς, θα ήταν ένα ελπιδοφόρο βήμα στην προσπάθεια να χτιστεί μια μαζική αριστερή εναλλακτική στην πολιτική της ΕΕ.

Ρήξη

Σε μια εποχή που η πολλαπλή κρίση στην ΕΕ δεν δείχνει να ξεπερνιέται, το διευθυντήριο των ευρωπαίων καπιταλιστών προχωρά ακόμα πιο επιθετικά στη στρατηγική των νεοφιλελεύθερων αντι-μεταρρυθμίσεων, εντείνοντας τον κοινωνικό πόλεμο. Τόσο στο εσωτερικό της ΕΕ, όσο και στους «εκτός των τειχών», με την ενίσχυση της ρατσιστικής οχύρωσης και του ευρω-ιμπεριαλισμού, όπως μαρτυρά η μεγάλη αύξηση των εξοπλισμών. Στηρίζει το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ και στέλνει φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα για να πολεμήσει τους Χούθι, που στέκονται έμπρακτα αλληλέγγυοι στην Παλαιστίνη. Σε αυτό το αντιδημοκρατικό οικοδόμημα της άγριας λιτότητας, της εκμετάλλευσης, του πολέμου και του ρατσισμού (που θρέφει την ακροδεξιά), δεν χωρούν οι εργατικές-λαϊκές ανάγκες.

Η απειθαρχία στην πολιτική που εκπονείται από τη γραφειοκρατία των Βρυξελλών και τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, που οργανώνουν την επίθεση στα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, είναι μια βασικός όρος για να δικαιωθούν τα αιτήματα και οι διεκδικήσεις του κόσμου των αγώνων και της αλληλεγγύης. Η ΕΕ αποτελεί έναν εχθρικό για τους λαούς μηχανισμό, στην πιο βρώμικη υπηρεσία των αγορών, που δεν μεταρρυθμίζεται, αλλά μόνο ανατρέπεται. Για αυτό και η ρήξη με την ΕΕ και την ευρωζώνη, από εργατική και διεθνιστική σκοπιά, είναι μια από τις προϋποθέσεις, στην αναγκαία πορεία για την αντικαπιταλιστική ανατροπή του νεοφιλελεύθερου «μονόδρομου», ώστε να ζήσουμε αλλιώς.

Σε μια εποχή που η πολλαπλή κρίση στην ΕΕ δεν δείχνει να ξεπερνιέται, το διευθυντήριο των ευρωπαίων καπιταλιστών προχωρά ακόμα πιο επιθετικά στη στρατηγική των νεοφιλελεύθερων αντι-μεταρρυθμίσεων, εντείνοντας τον κοινωνικό πόλεμο.

τισμός δύναμης θα ανατραπεί υπέρ της ID. Είναι εξαιρετικά πιθανό οι δύο αυτές ευρωομάδες να αυξήσουν τις δυνάμεις τους αθροιστικά κατά 30 έδρες και να απειλήσουν την πρωτοκαθεδρία του ΕΛΚ, αφήνοντας ακόμα πιο πίσω την «Προοδευτική Συμμαχία Σοσιαλιστών και Δημοκρατών».

Η ευρωομάδα «Ταυτότητα και Δημοκρατία» (ID) συγκροτήθηκε τον Ιούνιο του 2019 και σε αυτήν συμμετέχουν ακροδεξιά κόμματα που στηρίζουν κοινοβουλευτικά κυβερνήσεις ή συμμετέχουν σε κυβερνητικούς συνασπισμούς (το ολλανδικό «Κόμμα για την Ελευθερία», η ιταλική Λέγκα), κόμματα που επηρεάζουν την κυβερνητική πολιτική όντας στην αντιπολίτευση (όπως ο γαλλικός «Εθνικός Συναγερμός» των Λεπέν-Μπαρντελά), καθώς και κόμματα που ενισχύονται ραγδαία (όπως η «Εναλλακτική για τη Γερμανία», το βελγικό «Φλαμανδικό Συμφέρον» και το πορτογαλικό «Φτάνει Πια»).

Κόμματος (βλ. το Σλοβενικό Δημοκρατικό Κόμμα).

Κέντρο

Το κόμμα του Γάλλου Προέδρου Εμανουέλ Μακρόν σφυρηλατεί μια νέα συμμαχία στην ευρωπαϊκή σκηνή σε μια προσπάθεια να ενώσει τις φιλελεύθερες δυνάμεις της ΕΕ, μπροστά και στον κίνδυνο να βρεθεί με λιγότερους εκπροσώπους στο νέο ευρωκοινοβούλιο. Στους New Europeans, θα συμμαχήσουν το κόμμα του Μακρόν και άλλα γαλλικά, ρουμανικά, σλοβενικά, πολωνικά και δανικά κόμματα. Τα 22 μέλη του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (ΕΚ) το θεωρούν ως ένα πρώτο βήμα, για τη συγκέντρωση όλων των φιλελεύθερων δυνάμεων κάτω από μια κομματική στέγη μετά τις εκλογές.

Η κεντροαριστερά της Ευρώπης προχωρά στην κάλη χωρίς να έχει να παρουσιάσει καμία φρέσκια ιδέα, που θα αναχαίτιζε την ακροδεξιά άνοδο. Με τις γνωστές αναμεικτές προτάσεις, που

Δράση για την Παλαιστίνη!

Του Πάνου Πέτρου

«**Ε**ίστε ο κύριος Μητσοτάκης;». «Ναι, φυσικά!» αποκρίθηκε χαρούμενος ο Έλληνας πρωθυπουργός, νομίζοντας ότι συνάντησε διεθνή φαν. «Είστε συνένοχος στη γενοκτονία των Παλαιστίνων», συνέχισε η Καναδή ακτιβίστρια. Όταν ο Μητσοτάκης της αντέτεινε ότι «έχουμε καλέσει σε κατάπαυση του πυρός», η ακτιβίστρια ρώτησε «Και τι άλλο κάνετε; Γιατί δεν έχετε επιβάλει κυρώσεις στο Ισραήλ;».

Η διεθνής εμβέλεια της ελληνικής συνηγορίας και η αναντιστοιχία λόγων και έργων που ανέδειξε η ακτιβίστρια στην εποχή που ο κάθε Μητσοτάκης μπορεί να ισχυρίζεται ότι «καλέσαμε σε κατάπαυση», αποτελούν οδηγό και κάλεσμα για τη δράση μας εδώ.

που δεν τους έχει επιτρέψει να γίνουν μεγάλο γεγονός, υποδεικνύουν τη συστηματοποίηση και την επαγγελματικότητα με την οποία πρέπει να δράσουμε.

Μέσα στον Μάρτη, υπήρξαν νέες προσπάθειες διεύρυνσης του μετώπου και του ρεπερτορίου της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη.

Μια τέτοια στιγμή υπήρξε η πρωτοβουλία της ΠΕΝΕΝ για κινητοποίηση στον Πειραιά και πορεία στην έδρα της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών, καταγγέλοντας τον ρόλο του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου στην Ερυθρά Θάλασσα και τον ρόλο του ελληνικού κράτους στην επιχείρηση ΑΣΠΙΔΕΣ, για την προστασία των συμφερόντων των πλοιοκτητών. Στηρίχθηκε εξαρχής από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων και την Ένωση Παλαιστίνων Εργαζομένων, διευρύνθηκε με τη συμμετοχή του Εργατικού Κέντρου

ακόμα Σάββατο στο Σύνταγμα, βρέθηκαν και στις 2 μ.μ. στην πλατεία Κοτζιά, ενισχύοντας εμφανώς το «παλαιστινιακό χρώμα» και τη ζωντάνια της αντιρατσιστικής διαδήλωσης (στα πλαίσια της Παγκόσμιας Μέρας Κατά του Ρατσισμού), που είχε και η ίδια συμπεριλάβει την Γάζα στη φετινή θεματολογία της.

Στην «αλυσίδα» τοπικών διαδηλώσεων και δράσεων, προστέθηκε η συγκέντρωση της Συνέλευσης Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση στην πλατεία Βικτωρίας. Σε αυτήν τη μεταναστευτική συνοικία, ξεχώρισε η ανταπόκριση και η χαρά δεκάδων ντόπιων, Παλαιστίνων και Αράβων, που έσπευσαν στην πλατεία με τα δικά τους συνθήματα ή βγήκαν στα μπαλκόνια τους να ανεμίσουν τις παλαιστινιακές τους σημαίες.

Εν τώ μεταξύ, αρχίζει να αυξάνεται και μια «πλάτυρη» κινητικότητα από όσους κι όσες δεν αντέχουν τη σιωπή ή την συνηγορία για όσα συμβαίνουν στη Γάζα.

Στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου στη Θεσσαλονίκη, οι Filmmakers for Palestine – Greece, έσπασαν και στιγμάτισαν την εκκωφαντική σιωπή που προτίμησε να τηρήσει το ίδιο το Φεστιβάλ σε μια τόσο τραγική συγκυρία. «Φώτα-Κάμερα-Γενοκτονία» έγραφε το πανώ που σήκωσαν κατά την τελετή έναρξης, κερδίζοντας τα χειροκροτήματα σημαντικού μέρους του κοινού. Στην τελετή λήξης και στις βραβεύσεις, μια ακόμα (αγγλόφωνη) παρέμβαση γνώρισε το χειροκρότημα, όπως και την αποχώρηση μερικών θεατών ως διαμαρτυρία μετά την άρνηση διερμηνείας όσων ειπώθηκαν.

Με την υποστήριξη των Filmmakers for Palestine και του -πάντα φιλόξενου στην Παλαιστινιακή Υπόθεση- κινηματογράφου Studio, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Αθήνα-Παλαιστίνη πρόβαλε το «Aida Returns», την ιστορία της περιπετειώδους (μετά θάνατο) επιστροφής της Αϊντα Μανσοούρ στην προγονική εστία της στην Παλαιστίνη του 1948, όπως την κινηματογράφησε η Κάρολ Μανσοούρ,

η κόρη της. Η προβολή έγινε στα «γενέθλια» της Αϊντα, ταυτόχρονα σε πολλές δεκάδες χώρες του πλανήτη, σε πείσμα του αποκλεισμού της ταινίας από τις εταιρίες διανομής. Όπως ειπώθηκε από μια Παλαιστίνια γυναίκα στα καθίσματα της αίθουσας, «εμείς να επιστρέψουμε ζωντανές, όχι ως στάχτες».

Το Φεστιβάλ Αθήνα-Παλαιστίνη οργανώνει 4 προβολές μέσα στον Απρίλη στην Καλαμάτα, καθώς το Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Πελοποννήσου σώνει την τιμή των Φεστιβάλ, οργανώνοντας μήνα παλαιστινιακού κινηματογράφου.

Το Πανελλήνιο Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση οργάνωσε διαδικτυακή εκδήλωση με ανάγνωση αποσπασμάτων της θεατρικής σύνθεσης του Freedom Theatre και των Artists on the Front Line, «Η υπόσχεση της επανάστασης» (μονόλογοι-μαρτυρίες Παλαιστίνων καλλιτεχνών). Ήταν ένα δρώμενο στα πλαίσια της καμπάνιας αλληλεγγύης στο Freedom Theatre, που δέχτηκε επίθεση στη Δυτική Όχθη το Δεκέμβριο του 2023.

Η σειρά εκδηλώσεων αλληλεγγύης «από τους μουσικούς της Αθήνας προς τους μουσικούς της Γάζας», με τον εύγλωττο τίτλο «From the river to the sea», κορυφώθηκε με μια μεγάλη sold-out συναυλία στο «Κύτταρο», που πλαισιώθηκε από την παρουσία και την παρέμβαση συλλογικοτήτων αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Η ανταπόκριση στα υλικά της Συνέλευσης 8 Μάρτη έξω από το συναυλιακό χώρο, το πανώ που «κοσμούσε» το εσωτερικό, η παρέμβαση εκπροσώπου της Συνέλευσης στην σκηνή, δίνουν νέα ώθηση στην πρωτοβουλία Φεμινιστικής Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, που ξεκίνησε με την πετυχημένη εκδήλωση στη Νομική και εμπνέεται από το ευχαριστήριο μήνυμα και το κάλεσμα των Παλαιστίνων γυναικών να συνεχίσουμε να τις στηρίζουμε (βλ. κάτω). Οργανώνοντας τη συνέχεια της υλικής αλληλεγγύης, αλλά και επόμενες δράσεις.

Το BDS Greece, με την υποστήριξη και

Οι σαββατιάτικες συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα, που ξεκίνησαν στα τέλη Δεκέμβρη από την Ένωση Παλαιστίνων Εργαζομένων και την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό Εργατικών Σωματείων και Συλλογικοτήτων, συνεχίζονται, κρατώντας ανοιχτό το μέτωπο με την κυβέρνηση. Παρά την περιορισμένη στήριξη από άλλες δυνάμεις,

Πειραιά (με πρωτοκαθεδρία του ΠΑΜΕ) και βρήκε ανταπόκριση από οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου, αριστερές δημοτικές κινήσεις του Πειραιά, άλλες κινήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό.

Λίγες μέρες μετά, οι συλλογικότητες που συγκεντρώθηκαν στις 12μ. για ένα

Ευχαριστήριο μήνυμα και κάλεσμα στήριξης από τις Παλαιστίνιες γυναίκες

Ευχαριστήριο σημείωμα

Εκ μέρους της Παλαιστινιακής Ομοσπονδίας Επιτροπών Δράσης Γυναικών και της κοινωνικής οργάνωσης Annajda -για την ανάπτυξη των Παλαιστίνων γυναικών- θα θέλαμε να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας προς τις ελληνικές φεμινιστικές οργανώσεις για την υποστήριξη στον αγώνα και τα κατοχυρωμένα δικαιώματα του Παλαιστινιακού λαού μας, απέναντι στον βάρβαρο πόλεμο της Σιωνιστικής-Αμερικανικής επίθεσης εναντίον του λαού μας που εξαπολύθηκε πριν από πέντε μήνες. Στέλνουμε τις ευχαριστίες μας για την οργάνωση δράσεων για την υποστήριξη του πα-

λαιστινιακού λαού και την έκκληση για κατάπαυση πυρός εν μέσω μαζικής σφαγής, καθώς και για την στήριξη της εκστρατείας υπεράσπισης που ξεκινήσαμε (Εκστρατεία Κοινωνικής Αλληλεγγύης) για την ανακούφιση και την αλληλεγγύη προς το λαό της Γάζας, τις οικογένειες τους και τις γυναίκες ειδικότερα, λαμβάνοντας μια αρχική ενίσχυση τριακοσίων (300) ευρώ.

Ελπίζοντας στη συνέχιση της σπουδαίας προσπάθειάς σας.

Κάλεσμα

Εμείς, από την Παλαιστινιακή Ομοσπονδία των Επιτροπών Γυναικείας Δράσης (PFWAC) και την Κοινωνική

Ομάδα Annajda, που έχουμε παραρτήματα στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα ζητάμε και απευθύνουμε έκκληση σε όλους τους θεσμούς, τα σωματεία, τις κοινότητες, τις ανθρωπιστικές, φεμινιστικές ομάδες, τις συλλογικότητες υπεράσπισης ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις συνδικαλιστικές ενώσεις, να παράσχουν οικονομική και ηθική υποστήριξη στο λαό μας γενικά αλλά και ειδικά στις Παλαιστίνιες γυναίκες.

[...]

Ξεκινήσαμε μία πρωτοβουλία με την Παλαιστινιακή Ομοσπονδία Επιτροπών Γυναικείας Δράσης και την κοινωνική ομάδα Annajda για την Ανάπτυξη των Γυναικών, να στηρί-

ξουμε οικογένειες από τη Λωρίδα της Γάζας παρέχοντάς τους βοήθεια σε μετρητά.

Ελπίζουμε ότι όλες οι φεμινιστικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, τα σωματεία και οι ανθρωπιστικές ενώσεις θα εργαστούν για να στηρίξουν αυτή την πρωτοβουλία, δημιουργώντας μία καμπάνια για να συγκεντρώσουν δωρεές και να παράσχουν ανακούφιση στις γυναίκες της Γάζας.

Ολόκληρο
στο RProject.gr

πολιτικών οργανώσεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς, έφερε φέτος και στην Ελλάδα την καθιερωμένη διεθνώς δράση της «Εβδομάδας Εναντίον του Ισραηλινού Απαρτχάιντ».

Μια συγκέντρωση έξω από τα «Carrefour» στο Νέο Κόσμο ενημέρωσε για τη δράση της πολυεθνικής στο Ισραήλ και στους παράνομους εποικισμούς (τεκμηριωμένη από το 2022 με έκθεση του γαλλικού συνδικάτου CGT) και για την άρνηση της μητρικής να καταδικάσει την προσφορά δωρεάν γευμάτων από την Ισραηλινή Carrefour στον Ισραηλινό Στρατό που επιβάλλει λιμό στη Γάζα. Η σύντομη παρέμβαση έπεισε και κάποιους πολίτες να μην μπουν τελικά στο σούπερμαρκετ.

Στα πλαίσια της Εβδομάδας Εναντίον του Ισραηλινού Απαρτχάιντ, αναβαθμίστηκε και η παραδοσιακή σαββατιάτικη συγκέντρωση στο Σύνταγμα, τιμώντας την Ημέρα της Παλαιστινιακής Γης (3ο Μάρτη) και απαιτώντας διακοπή της συνεργασίας και κυρώσεις κατά του Ισραήλ.

Πρόκειται για τα πρώτα βήματα μιας καμπάνιας για μποϊκοτάζ-απόσυρση επενδύσεων-κυρώσεις, που θα έχει συνέχεια.

Η δημόσια καταγγελία του Πανελληνίου Μουσικού Συλλόγου, του Συνδικάτου ΟΤΑ Αττικής και άλλων σωματείων, μαζί με τις αντιδράσεις δημοτικών συμβούλων της Αριστεράς, υποχρέωσαν τον Δούκα να πάψει να κρύβεται πίσω από τα «τετελεσμένα» της προηγούμενης δημοτικής Αρχής Μπακογιάννη και να εισηγηθεί τελικά την αναβολή της συναυλίας που θα διοργάνωνε ο Δήμος της Αθήνας μαζί με την Πρεσβεία του Ισραήλ, επικαλούμενος «λόγους ασφαλείας». Είναι μια πρώτη μικρή επιτυχία, που πρέπει να βρει συνέχεια, απαιτώντας την οριστική ακύρωση της συναυλίας, πιέζοντας τον Δήμο της Αθήνας να πάρει πολιτική θέση.

Αυτή η αναβολή, τα καταβασμένα ρολά των McDonalds στο Σύνταγμα (μετά τον ακτιβισμό του Φλεβάρη), εκείνοι οι άνθρωποι που επέλεξαν να μην μπουν στα Carrefour, αναδεικνύουν τη δυνατότητα να πετύχουμε μικρές, αλλά συγκεκριμένες νίκες. Και υπογραμμίζει ότι ένα μεγάλο κίνημα, μπορεί να πετύχει και μεγαλύτερες.

Η κεντρική πίεση στην κυβέρνηση πρέ-

πει να συνεχιστεί, με τη διαδήλωση στις 4 Απρίλη (βλ. σελ. 19) και με την ενίσχυση του σταθερού καλέσματος τα Σάββατα.

Παράλληλα, το κίνημα πρέπει να δει και τη διεύρυνση του ρεπερτορίου, είτε της έμπρακτης/υλικής πίεσης είτε της πολιτικής στοχοποίησης συγκεκριμένων πτυχών της ελληνο-ισραηλινής συνεργασίας.

Από τις ΗΠΑ κυρίως, έρχεται ένα διεθνές κάλεσμα στις 15 Απρίλη να «χτυπήσουμε εκεί που πονάει», στην οικονομία, μπλοκάροντας κρίσιμα σημεία της παραγωγής και κυκλοφορίας. Η Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση συμμετέχει στην προσπάθεια να απλωθεί αυτή η πρωτοβουλία και στην Ευρώπη και ειδικά στην Ελλάδα, όπου υπάρχει το προηγούμενο της διαδήλωσης ενάντια στη συστηματική διέλευση των πλοίων της διαβόητης ισραηλινής ΖΙΜ από το λιμάνι του Πειραιά.

Το μπλοκάρισμα της οικονομίας είναι πρώτα υπόθεση αυτών που την κινούν και ίσως είναι ώρα να αρχίσει να συζητιέται αυτή η ανάγκη και στα εργατικά σωματεία. Αλλά οι υπαρκτές δυσκολίες τέτοιων -απεργιακού τύπου- κινητοποιήσεων κάνουν θεμιτές -στην κρίσιμη σημερινή συγκυρία- και σχετικές πρωτοβουλίες του ευρύτερου «ακτιβισμού». Όσο πλατύτερα και καλύτερα συντονισμένες, τόσο καλύτερα.

Με ένα τέτοιο πνεύμα πρέπει και οι πολιτικές δυνάμεις της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να συζητήσουν σοβαρά την αναβάθμιση της δράσης τους, από κοινού με το κινηματικό δυναμικό που δρα όλο αυτό το διάστημα σε όσα προαναφέρθηκαν. Με συγκεκριμένους στόχους: Πχ για πόσο θα μένει «στο απυρόβλητο» η διαχείριση του Αεροδρομίου της Καλαμάτας και η εκπαίδευση των Ικάρων από την Elbit Systems, την εταιρία που έχει βρεθεί στο στόχαστρο του διεθνούς κινήματος; Αλλά και με το βλέμμα σε ένα Μαραθώνιο δράσης για την Παλαιστίνη, που θα απαιτήσει συστηματικότερη προσπάθεια προγραμματισμού.

Έχουμε συνεργαστεί με όσους κι όσες δρουν -όπως κι όσο μπορούν- αυτούς τους 6 καυτούς μήνες. Έχουμε την πρόθεση να συνεχίσουμε, επιμένοντας στην ανάγκη για συστηματικότερη και πιο συντονισμένη δράση όλων.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ!

Έναν χρόνο μετά το έγκλημα στα Τέμπη και η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει να εξοργίζει τη μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου, με την προκλητική της στάση. Με την εμφάνιση παραπονημένων συνομιλιών του σταθμάρχη με μηχανοδηγούς στη Λάρισα, από την εφημερίδα «Το Βήμα», που αποτέλεσε αφορμή για την πρόταση δυσπιστίας της αντιπολίτευσης στη βουλή, τα ερωτήματα που συσσωρεύονται για την υπόθεση των Τεμπών, πληθαίνουν. Μετά την απώλεια βιντεοσκοπικού υλικού από τις κάμερες που θα έδειχναν τι μετέφερε η εμπορευματική αμαξοστοιχία και προκάλεσε την έκρηξη, την εξαφάνιση αποδεικτικών στοιχείων με το περίφημο μπάζωμα του χώρου, ακόμα ένα ερώτημα που μένει αναπάντητο ήταν ποιος έκανε την κοπτοραπτική στις συνομιλίες και διέρρευσε τους μονταρισμένους διαλόγους στο «Πρώτο Θέμα», λίγες μόνο ώρες μετά τη σύγκρουση. Για όλους και όλες εμάς, το έγκλημα στα Τέμπη αποτελεί περίτρανη απόδειξη της παντελούς αποτυχίας της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, που οδήγησε στον θάνατο 57 ανθρώπων και δεν θα ξεχαστεί. Η οργή του κόσμου και των συγγενών των θυμάτων δεν πρόκειται να καταλαγιάσει, ειδικά όσο κλιμακώνεται η επιχείρηση συγκάλυψης πολιτικών και ποινικών ευθυνών των υπευθύνων και μεγαλώνει το αίσθημα ατιμωρησίας. Ιδιαίτερα όταν οι βουλευτές της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας χειροκροτούσαν όρθιοι και παρατεταμένα τον μοιραίο υπουργό Κ. Αχ. Καραμανλή και τον αλαζόνα Μητσοτάκη, που αναμάσησαν στη βουλή τη θεωρία του «ανθρώπινου λάθους» και υποδύονταν ότι πολεμούν ενάντια σε «ισχυρά οικονομικά συμφέροντα».

«ΠΡΑΣΙΝΗ» ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Η Ελλάδα θα φιλοξενήσει την 9η Διάσκεψη OurOcean – «AnOcean of Potential». Η διάσκεψη έχει θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα, στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, στις 16 και 17 Απριλίου. Σύμφωνα με το Δελτίο Τύπου «η επικείμενη 9η Διάσκεψη φιλοδοξεί να συγκεντρώσει κυβερνήσεις, τον ιδιωτικό τομέα, την κοινωνία των πολιτών, ερευνητικά ινστιτούτα, τοπικές αρχές και κοινότητες, νέους από όλο τον κόσμο, για να τονώσει τον δημιουργικό διάλογο και να επιδείξει το ενδιαφέρον τους για τον εντοπισμό λύσεων και τη δέσμευση σε συγκεκριμένες δράσεις για τη βιωσιμότητα των ωκεανών και των πόρων τους».

Στον καιρό της κλιματικής κρίσης, ο βιώσιμος τουρισμός σε παράκτιες περιοχές και νησιά, η μείωση της θαλάσσιας ρύπανσης από πλαστικά και μικροπλαστικά και η «πράσινη» ναυτιλία αναμένεται, μεταξύ άλλων θεμάτων, να βρεθούν στο επίκεντρο των εργασιών. Μόνο που οι διοργανωτές ξέχασαν να αναφέρουν ότι το ελληνικό κράτος επενδύει σταθερά σε νέες εγκαταστάσεις ορυκτού αερίου και επιμένει σε ένα τεράστιο πρόγραμμα εξόρυξης υδρογονανθράκων σε χερσαίες και θαλάσσιες περιοχές της χώρας. Αυτή ακριβώς η δραστηριότητα δηλαδή που επιτείνει την περιβαλλοντική καταστροφή και απειλεί τα θαλάσσια οικοσυστήματα, που δήθεν θέλουν να διασώσουν οι φαινές κυβερνητικές προτάσεις που θα ακουστούν στη διάσκεψη αυτή.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Η έκθεση της ολλανδικής εταιρείας για την αποκατάσταση της Θεσσαλίας, που τόσο διαφήμιζε η κυβέρνηση, προβλέπει τελικά καταστροφικά έργα εντυπωσιασμού και ιδιωτικοποίηση των υδάτινων πόρων και οικοσυστημάτων. Όχι ότι περιμέναμε και τίποτα καλύτερο από μια πολυεθνική που πορεύεται με σκληρή νεοφιλελεύθερη αντίληψη και στην έκθεσή της αναφέρεται κυνικά στη ρήση της Θάτσερ: «Ναι, το φάρμακο είναι πικρό και βαρύ, αλλά ο ασθενής το χρειάζεται για να ζήσει». Σύμφωνα με περιβαλλοντικές οργανώσεις, πρόκειται για μια εξαιρετικά κακογραμμένη έκθεση, που αντιβαίνει στοιχειώδεις κανόνες επιστημονικής δημοσίευσης, η οποία προωθεί τεράστια κατασκευαστικά έργα παρωχημένης γενιάς και την ιδιωτικοποίηση των υδάτινων πόρων όλης της χώρας. Εφτά μήνες μετά τις καταστροφικές συνέπειες του Daniel (που οφείλονται στην εγκληματική ανυπαρξία αντιπλημμυρικών έργων και σχεδιασμού πολιτικής προστασίας), η κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζεται να υιοθετήσει αυτές τις προτάσεις για την ιδιωτικοποίηση της διαχείρισης των (πολύτιμων) αρδευτικών υδάτων της Θεσσαλίας, με τη δημιουργία του Οργανισμού Διαχείρισης Υδάτων Θεσσαλίας (Ο.Δ.Υ.Θ.) ΑΕ. Επιλογή που θα εκτινάξει τις τιμές χρήσης του νερού και θα μειώσει περαιτέρω το αγροτικό εισόδημα. Για άλλη μια φορά η καταστροφή επιταχύνει ιδιωτικοποιήσεις και γίνεται πεδίο ανεξέλεγκτης κερδοφορίας, όπως μας δίδαξε ο τυφώνας Κατρίνα και η Νέα Ορλεάνη.

Απεργία στις 17 Απρίλη

Τα εργατικά συμφέροντα μπροστά, ενάντια στα κέρδη, την ακρίβεια και τη λιτότητα

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Στις 17 Απρίλη η νέα απεργία μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό κόμβο κλιμάκωσης των εργατικών αγώνων και διεκδικήσεων μετά τις προηγούμενες απεργιακές κινητοποιήσεις. Η ΓΣΕΕ συνειδητά το προηγούμενο διάστημα επέλεξε να μην έχει την παραμικρή σχέση το συνδικαλιστικό κίνημα με το φοιτητικό κίνημα, με τις αγροτικές κινητοποιήσεις, με τις κινητοποιήσεις των υγειονομικών, με την απεργία τη μαύρη επέτειο του εγκλήματος στα Τέμπη, μεταθέτοντας πολύ αργότερα την απόφασή της για απεργία. Παρόλα αυτά, οι εργαζόμενοι/ες και τα συνδικάτα χρειάζεται να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία και να μετατρέψουν τη 17η Απρίλη, σε μέρα μαζικής απεργιακής απάντησης στην κυβερνητική πολιτική.

Πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς με Συλλογικές Συμβάσεις

Η νέα αύξηση του κατώτατου μισθού από την κυβέρνηση της ΝΔ αποτελεί κοροϊδία για την πλειοψηφία των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι/ες που αμείβονται με το βασικό μισθό θα δουν «καθαρά» 39€ παραπάνω (!) κάθε μήνα, ενώ η ακρίβεια και ο πληθωρισμός συνεχίζουν αμείωτα να ροκανίζουν το εργατικό-λαϊκό εισόδημα. Έτσι πλέον ο κατώτατος μισθός ορίζεται στο ποσό των 715€ καθαρά (830€ μικτά). Η κυβέρνηση πανηγυρίζει υποστηρίζοντας μάλιστα ότι σωρευτικά οι αυξήσεις στον κατώτατο μισθό πλέον είναι πάνω από τον πληθωρισμό.

Όμως, αυτή η μικρή αύξηση αφορά μόνο τον κατώτατο και δεν επηρεάζει ούτε όσους/ες αμείβονται με λίγα

ευρώ παραπάνω από τον κατώτατο. Όταν οι συλλογικές διαπραγματεύσεις δεν έχουν αποκατασταθεί και οι τριετίες μένουν επί της ουσίας παγωμένες, αφού πλέον μετράνε μόνο από το 2024 και μόνο εφόσον η ανεργία είναι κάτω από 10%, τέτοιες αυξήσεις ψίχουλα δεν μπορούν να κοροϊδέψουν κανέναν άνθρωπο που ζει από τη δουλειά του και βιώνει κάθε μήνα τις σκληρές συνέπειες της ακρίβειας και του πληθωρισμού.

Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΡΓΑ-ΝΗ, το 78% των εργαζομένων αμοιβεται με έναν μέσο μισθό της τάξης των 900€ καθαρά, που σημαίνει ότι η πλειοψηφία των εργαζομένων δεν μπορεί να καλύψει επαρκώς τις ανάγκες στέγασης και διατροφής. Οπότε οι πανηγυρισμοί της κυβέρνησης, μόνο εξοργιστικοί μπορούν να είναι.

Μόνο η διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μπορεί πραγματικά να δώσει ανάσα στον κόσμο της εργασίας, σε συνδυασμό με τη διεκδίκηση φορολογίας του πλούτου και όχι του εργατικού εισοδήματος, ενάντια στα υπερκέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων.

Ενάντια στην Εργοδοτική αυθαιρεσία και την καταστολή

Το θεσμικό πλαίσιο που έχει επιβάλει η κυβέρνηση της ΝΔ με τους νόμους Χατζηδάκη και Βορίδη αποτελεί την κανονικοποίηση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και της διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων. Πολλοί/ες εργαζόμενοι/ες αναγκάζονται να δουλεύουν σε δύο και τρεις δουλειές για να τα βγάλουν πέρα, αφού η κατοχύρωση του 8ωρου έχει πάει περίπατο. Ο κόσμος της εργασίας ωθείται στον ακραίο ανταγωνισμό και την επισφάλεια και έτσι επιχειρεί η κυβέρνηση και η εργοδοσία να δημιουργή-

σουν και άλλη μία διαιρετική τομή, ελπίζοντας ότι δε θα μπορέσουν αν ενωθούν τα αιτήματα και οι ανάγκες των εργαζομένων. Η εργοδοτική αυθαιρεσία έχει θεσμοποιηθεί και τα αφεντικά έχουν στα χέρια τους ένα πολύ ευνοϊκό νομικό πλαίσιο.

Πέρα από την εργοδοτική αυθαιρεσία υπάρχει και η καταστολή. Τα δικαστήρια βγάζουν συνέχεια απεργίες παράνομες για με κάθε πιθανή ή απίθανη αφορμή, καταστρατηγώντας επί της ουσίας το δικαίωμα στην απεργία, σέρνοντας μάλιστα σε δίκες εργαζόμενους/ες του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα με τεράστιο οικονομικό κόστος. Κάθε λίγο και λιγάκι η ΑΔΕΔΥ δέχεται κυβερνητικές διώξεις λόγω της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση. Εργαζόμενοι διοικητικός υπάλληλος στο ΕΚΠΑ (επί περίπου δύο δεκαετίες) που συμμετείχε σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στο φοιτητικό κίνημα ενάντια στην τηλε-εξεταστική είδε τη σύμβασή του να μην ανανεώνεται. Απεργίες στον ιδιωτικό τομέα έρχονται συχνά αντιμετώπιζονται με την αστυνομική βία. Και σα να μην έφταναν αυτά, κάθε χρόνο εκατοντάδες άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους εν ώρα εργασίας, συχνά λόγω έλλειψης των απαραίτητων μέτρων ασφάλειας και της εντατικοποίησης της εργασίας για τη μεγαλύτερη κερδοφορία των εργοδοτών.

Να δοθεί απάντηση στο δρόμο

Οι κυβερνητικές προκλήσεις δε θα μείνουν αναπάντητες. Ήδη η προηγούμενη απεργία στις 28 Φλεβάρη ήταν μια σημαντική απάντηση από τη μεριά του εργατικού κινήματος, κόντρα στην αδράνεια της ΓΣΕΕ. Σε αυτό το διάστημα έχουν συνεχιστεί οι απεργιακές κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της δημόσιας υγείας. Οι εργαζόμενοι/

ες συνολικά στο δημόσιο (Υγεία, Παιδεία, ΟΤΑ, εργαζόμενοι σε υπουργεία) αντιμετωπίζουν μια διαρκή επίθεση που στόχο έχει αφενός τη λειτουργία του δημοσίου με ολοένα περισσότερα ιδιωτικοοικονομικά και «ανταγωνιστικά» κριτήρια και αφετέρου τη διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών.

Γι' αυτό είναι αδιανόητη η απόφαση του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ να μην προκηρύξει απεργία στις 17 Απρίλη, αλλά κάποια μέρα στο δεύτερο 15νθήμερο του Μάη (!!). Οι δυνάμεις της Αριστεράς που ψήφισαν την απεργία στις 17/4 θα πρέπει να δώσουν τη μάχη να προκηρυχθεί η απεργία από πρωτοβάθμια και ομοσπονδίες του Δημοσίου.

Στον ιδιωτικό τομέα έχουν υπάρξει σειρά κινητοποιήσεων και κλαδικών απεργιών. Οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ επιμένουν απέναντι στα σχέδια της κυβέρνησης, οι εργαζόμενοι/ες στην πληροφορική και τις τηλεπικοινωνίες προχώρησαν σε μία εντυπωσιακή και από τα κάτω απεργία διάρκειας τον προηγούμενο μήνα. Δεκάδες κλαδικά σωματεία και συνδικάτα έχουν προχωρήσει σε μία σειρά κινητοποιήσεις με κεντρικό αίτημα τη διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων με αυξήσεις στους μισθούς.

Για να μαζικοποιηθεί η απεργία και να είναι επιτυχημένη πρέπει να γίνουν συνελεύσεις σε όλους τους χώρους, μαζικές εξορμήσεις και περιοδείες για την ενημέρωση όλων των εργαζομένων. Οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι απαραίτητο να κινηθούν προς αυτή την κατεύθυνση.

Η 17η Απρίλη μπορεί και πρέπει να γίνει μέρα πανεργατικού ξεσηκωμού όπου θα συναντηθούν στο δρόμο όλα τα συνδικάτα του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, μαζί με τη νεολαία, για να μπει επιτέλους φρένο στις επιθέσεις κυβέρνησης και αφεντικών.

Αγώνας κατά της αξιολόγησης «Θέλουμε δημόσια και δωρεάν Παιδεία»

Του Άκη Σωτηρόπουλου,
καθηγητή, μέλους της ΕΕ της
ΑΔΕΔΥ

Είναι δεδομένο ότι η αξιολόγηση τόσο στο ευρύτερο Δημόσιο, όσο και ειδικότερα στην εκπαίδευση, αποτελεί τον πολιορκητικό κριό της κυβέρνησης στην προσπάθειά της να αποδομήσει τις δημόσιες υπηρεσίες, να ιδιωτικοποιήσει όλα τα δημόσια και κοινωνικά αγαθά και να ισοπεδώσει τα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Ο Κ. Πιερρακάκης πολύ γρήγορα πέταξε το προσωπίο του δήθεν διαλλακτικότερου της Κεραμέως, που ήταν έτοιμος «να κάνει διάλογο με τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες», και επέλεξε και αυτός να βαδίσει στον ίδιο αυταρχικό και αντιδημοκρατικό δρόμο της αλήστου μνήμης προκατόχου του.

Η κυβέρνηση βρίσκει στήριξη στα δικαστήρια

Η μαζική αντίθεση του εκπαιδευτικού κόσμου στα σχέδια της κυβέρνησης, ΕΕ και ΟΟΣΑ να αλλάξουν το DNA του δημόσιου σχολείου, τα μεγάλα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία-αποχή (Α/Α) από την ατομική αξιολόγηση, και τα ογκώδη πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια κατά του νόμου για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, ανάγκασαν την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας να προσφύγει κατά την προσφιλή της μέθοδο στα δικαστήρια προκειμένου να βγει για μια ακόμη φορά παράνομη η απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών ΔΟΕ ΟΛΜΕ. Είμαστε στη δεύτερη δεκάδα δικαστικών προσφυγών εναντίον των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών, και το γεγονός ότι η κυβέρνηση βρίσκει στήριγμα μόνο στα δικαστήρια και στα νομοθετικά τερατουργήματα Χατζηδάκη και Γεωργιάδη –που ουσιαστικά απαγορεύουν την απεργία– καταδεικνύει την αδυναμία και τη δύσκολη θέση στην οποία έχει περιέλθει.

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι οι διαδοχικές δικαστικές προσφυγές εναντίον των ομοσπονδιών, της ΑΔΕΔΥ (που επαναπροκήρυξε την απεργία μετά από αίτημα των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ) και πάλι των ομοσπονδιών, που επαναπροκήρυξαν, συνοδεύτηκαν και από εγκυκλίους τρομοκράτησης και εκφοβισμού των εκπαιδευτικών που συμμετέχουν στην Α/Α. Εκεί ο Γ.Γ. του υπουργείου εκδίδει και δικαστικές

επιτηγορίες για το τι είναι νόμιμο και τι όχι. Προφανώς έχει γίνει μόνιμο αγκάθι η μαζική συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην Α/Α και προσπαθούν με αυτόν τον τρόπο να προβοκάρουν τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση-κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών.

Μετά από αυτές τις εξελίξεις οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες στις ολομέλειες προέδρων που θα γίνουν το επόμενο διάστημα, θα αποφασίσουν τις επόμενες κινήσεις τους. Οι εισηγήσεις, ωστόσο, δείχνουν προθέσεις: η πλειοψηφία ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ και ΔΙΚΤΥΟ-ΣΥΡΙΖΑ στη ΔΟΕ δε δείχνει διατεθειμένη να επαναπροκηρύξει την απεργία-αποχή, ενώ στην ΟΛΜΕ υπάρχει ομόφωνη εισήγηση για επαναπροκήρυξη. Μοιραία αυτή τη στιγμή μεγάλο βάρος της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση του σηκώνουν τα πρωτοβάθμια σωματεία που έχουν προχωρήσει σε συντονισμό και έχουν επαπροκηρύξει την Α/Α από όλες τις διαδικασίες της ατομικής αξιολόγησης. Έτσι δικαιολογείται το τελευταίο κρούσμα της καταστολής και του αυταρχισμού, που είναι η προσφυγή του δημοσίου εναντίον της ΕΛΜΕ Χανίων που έχει παίξει πρωτοπόρο ρόλο στην οργάνωση του αγώνα και της αντίστασης ενάντια στην πολιτική που διαλύει, ιδιωτικοποιεί και εμπορευματοποιεί το δημόσιο σχολείο.

Μετά τα δικαστήρια, την αυταρχικοποίηση του πλαισίου και την πρακτική απειλών, εκφοβισμού και τρομοκράτησης, η κυβέρνηση προχώρησε και «στον εκσυγχρονισμό» του ποινικού κώδικα που απειλεί με φυλάκιση έως ένα χρόνο όποιον αυτήν την στιγμή αντιστέκεται στον κανιβαλισμό της πολιτικής της.

Ο αγώνας κατά της αξιολόγησης είναι αγώνας επιβίωσης του δημόσιου σχολείου και αγώνας αξιοπρέπειας των εκπαιδευτικών. Με αυτή την έννοια αφορά όλη την κοινωνία, καθώς ακόμη και οι πιο μετριοπαθείς βλέπουν το προφανές: η αξιολόγηση δε χρησιμοποιείται για να βελτιώσει το εκπαιδευτικό σύστημα, αλλά για να το διαλύσει και να το παραδώσει στα ιδιωτικά συμφέροντα. Όπως η ΕΒΕ και η Τράπεζα θεμάτων, έτσι και η αξιολόγηση, αποσκοπούν να κάνουν το σύστημα απόλυτα ταξικό, να φτιάξουν ένα σχολείο που θα λειτουργεί με όρους ιδιωτικής επιχείρησης, με διευθυντές μάντζερ, που θα αναζητούν χορηγούς, με γονείς και μαθητές πελάτες, που θα επιλέγουν σχολείο με βάση τις επιδόσεις σε κάθε λογής PISA, και με σκυφτούς χωρίς εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, που θα είναι όμηροι της εργασιακής τους ανασφάλειας.

Αυτό το τοπίο βιάζονται να διαμορφώσουν και γι αυτό προχώρησαν στο Α2 στάδιο της ατομικής αξιολόγησης, όπου ο διευθυντής του σχολείου αξιολογεί τον εκπαιδευτικό ανεξάρτητα από την ειδικότητά του. Ο φιλόλογος αξιολογεί τον μαθηματικό κ.ο.κ., γιατί αυτό που προέχει είναι η εμπέδωση της σχέσης υποτέλειας και εξάρτησης. Πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό που μέχρι σήμερα μόνο η χούντα είχε εφαρμόσει. Ακολουθεί το Β στάδιο όπου ο εκπαιδευτικός αξιολογείται από τον σχολικό σύμβουλο παιδαγωγικής ευθύνης του σχολείου και οι πληροφορίες λένε ότι σε πολλές περιοχές η διοίκηση ζητά την αξιολόγηση όχι μόνο

των νεοδιόριστων, αλλά προχωρεί με γρήγορους ρυθμούς και σε παλιότερους εκπαιδευτικούς.

Ο αγώνας στα χέρια των πρωτοβάθμιων σωματείων

Είναι η ώρα που πρέπει ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες που του αναλογούν. Οι ομοσπονδίες οφείλουν να κρατήσουν τον αγώνα ζωντανό παρά την απροθυμία της ΔΟΕ και τη σημαντική καθυστέρηση της ΟΛΜΕ. Το ίδιο ισχύει και για την ΑΔΕΔΥ, την τριτοβάθμια συνδικαλιστική συνομοσπονδία, η οποία δυστυχώς αρνήθηκε τη δεύτερη επαναπροκήρυξη που ζήτησε η ΟΛΜΕ, δεδομένου ότι είχε αρνηθεί νωρίτερα επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής από την αξιολόγηση στο ευρύτερο δημόσιο.

Επειδή, όμως, οι αγώνες κρίνονται και κερδίζουν ή χάνουν με κριτήριο τη μαζικότητα και τη συλλογικότητα, είναι καθήκον κάθε εκπαιδευτικού η συσπείρωση στα πρωτοβάθμια σωματεία, η συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις και οι αποφάσεις για κήρυξη απεργίας-αποχής από αυτά. Οφείλουμε ο καθένας και η καθεμία να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας και να μην περιμένουμε από καμία συνδικαλιστική γραφειοκρατία να αγωνιστεί για λογαριασμό μας.

Και τέλος, οφείλουμε να παλέψουμε για να αλλάξουν οι συσχετισμοί και στις ομοσπονδίες και στην ΑΔΕΔΥ. Τα εκπαιδευτικά συνέδρια είναι μπροστά και η ριζοσπαστική, εκπαιδευτική αριστερά οφείλει να δώσει ενωμένη χωρίς κατακερματισμούς τον αγώνα για ομοσπονδίες και σωματεία σταθερά προσανατολισμένα σε αγωνιστική κατεύθυνση.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Να μην περάσει η απόλυση του Δημ. Αντωνίου

Της Ελένης Τόλη

Σε μια άνευ προηγουμένου κίνηση έχουν προχωρήσει οι πρωτανικές αρχές και η διοίκηση του ΕΚΠΑ: μετά από 19 ολόκληρα χρόνια εργασίας στις βιβλιοθήκες του ΕΚΠΑ με συνεχείς ανανεούμενες συμβάσεις, δρομολογείται η απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου, μέλους του Κεντρικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΟΔΠΤΕ). Αν αυτό τελικά επιβληθεί, θα είναι πρωτοφανές για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα, μια και δεν έχει υπάρξει άλλο περιστατικό απόλυσης συνδικαλιστή εκλεγμένου σε δευτεροβάθμιο όργανο.

Είναι μια πρωτοφανής και ξεκάθαρα εκδικητική κίνηση που αποσκοπεί στο να τρομοκρατήσει όσους υποστηρίζουν τις κινητοποιήσεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και να περιορίσει τη συνδικαλιστική δράση.

[...] Υλοποιώντας την απόφαση της γενικής συνέλευσης του συλλόγου διοικητικών του ΕΚΠΑ και μαζί με συνδικαλιστές από άλλα σωματεία του χώρου (μέλη ΔΕΠ, ΕΔΙΠ, ΕΤΕΠ) καθώς και συλλόγους φοιτητών, συμμετείχε στις 12 Φεβρουαρίου 2024 στον συμβολικό αποκλεισμό του κτηρίου στο οποίο στεγάζεται το ΚΛΕΙΔΙ (Κέντρο Λειτουργ-

γείας και Διαχείρισης Δικτύου). Λίγες μόνο μέρες μετά τού ανακοινώθηκε η αναστολή της σύμβασης (άρα διακόπηκε η μισθοδοσία του από τις 19 Μαρτίου) και παράλληλα δρομολογήθηκε η απόλυσή του. Αξίζει να σημειωθεί ότι για τον ίδια κινητοποίηση έχουν κληθεί σε ΕΔΕ 13 μέλη του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού του ΕΚΠΑ, που περιλαμβάνουν όλο το Διοικητικό Συμβούλιο, το προεδρείο της Γενικής Συνέλευσης, καθώς και δύο ακόμα μέλη του Κεντρικού Συμβουλίου της ΟΔΠΤΕ. Για την ίδια κινητοποίηση, αλλά και για δηλώσεις υποστήριξης στον αγώνα των εργαζόμενων και φοιτητών του ΕΚΠΑ που έκανε την επόμενη μέρα, ασκήθηκε δίωξη από τον αντιπρότανη εναντίον του Παντελή Βαϊνά, μέλους της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ. [...]

Δεκάδες σύλλογοι και σωματεία έχουν μέχρι τώρα υπογράψει ψηφίσματα διαμαρτυρίας για την απόλυση και έχουν εκφράσει την υποστήριξή τους στον Δημήτρη Αντωνίου, ο οποίος διώκεται για μια συνδικαλιστική του δήλωση. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε απόλυση για συνδικαλιστικούς λόγους ούτε στο ελληνικό πανεπιστήμιο, ούτε και πουθενά αλλού. Οι συμβασιούχοι που εργάζονται στο ΕΚΠΑ είναι χιλιάδες, καλύπτουν θέσεις διοικητικές, ερευνητικές, στις βιβλιοθήκες, στις οικονομικές υπηρεσίες, και συμβάλλουν κατά ένα πολύ μεγάλο ποσοστό

Ολόκληρο
στο RProject.gr

στο ότι το ΕΚΠΑ αναγνωρίζεται ως ένα κορυφαίο πανεπιστήμιο παγκοσμίως. Είναι καιρός να ξαναοίξει το θέμα των επισφαλώς εργαζομένων σε μεγάλους τομείς του δημόσιου. Τα δευτεροβάθμια και τα τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα θα φέρουν τεράστια ευθύνη, αν δεν κινητοποιηθούν για να εμποδίσουν την απόλυση του Δημήτρη Αντωνίου. Δεν είναι «άλλος έναν συμβασιούχος, τι να κάνουμε, έληξε η σύμβαση μετά από 19 χρόνια συνεχών ανανεώσεων», είναι ενεργό συνδικαλιστικό στέλεχος του ΕΚΠΑ και για το λόγο αυτό διώκεται. Η δίωξη είναι απειλητική και προς παραδειγματισμό για όλο το εργατικό κίνημα, όχι μόνο για το ΕΚΠΑ. Δεν αφορά μόνο την ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (που κάθε άλλο παρά μικρό θέμα είναι βέβαια) αλλά είναι κομμάτι της συνολικής επίθεσης που δέχεται η εργατική τάξη και εντάσσεται πλήρως στην κυβερνητική πολιτική η οποία βγάζει παράνομους όλους τους αγώνες και ποινικοποιεί συνδικαλιστικές αντιδράσεις ακόμη και σε ατομικό επίπεδο (π.χ. αντίθεση στην αξιολόγηση στο Δημόσιο), θέλοντας να τρομοκρατήσει κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια.

Μικρή αλλά σημαντική νίκη στο ΨΝΘ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ νίκη πέτυχαν με τις κινητοποιήσεις τους οι εργαζόμενοι στο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης. Στο νοσοκομείο επικράτησε αναβρασμός καθώς το τέλος των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου για 35 καθαρίστριες έμοιαζε βέβαιο ότι θα συνοδευόταν με την απόλυσή τους.

Η διοίκηση του νοσοκομείου με βάση τις κυβερνητικές εντολές που έχουν δοθεί από το 2019 που εκλέχθηκε η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποφάσισε να δώσει την καθαριότητα του νοσοκομείου σε εργολαβική εταιρεία. Όμως οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων και ιδιαίτερα αυτή της Παρασκευής 29 Μάρτη. Μετά το τέλος της διαμαρτυρίας πληροφορήθηκαν ότι με σχετική απόφαση του Υπουργείου Υγείας και με δέσμευση του αναπληρωτή διοικητή του Νοσοκομείου η σύμβαση των υπαλλήλων στην καθαριότητα παρατείνεται για τρεις μήνες.

Οι εργαζόμενες δηλώνουν αποφασισμένες να μην επαναπαυθούν. Τους τρεις μήνες που έχουν μπροστά τους χρειάζεται να συνεχίσουν να οργανώνουν δράσεις και κινητοποιήσεις. Παραστάσεις διαμαρτυρίας, Στάσεις εργασίας, απεργίες πρέπει να μπουν στην ημερήσια διάταξη. Να παλέψουν αφού καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες για τη μονιμοποίησή τους. Η κυβέρνηση έδωσε την τρίμηνη παράταση για να κερδίσει χρόνο σε μια στιγμή που ζορίζεται από διάφορους παράγοντες και κυρίως από την αντίδραση στις ακραίες πολιτικές της.

Στο πλευρό τους πρέπει να σταθούμε όλοι. Ιδιώτες σημαίνει πιο βαθιά το χέρι τσέπη για όλους μας. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι εργαζόμενοι με συμβάσεις ορισμένου χρόνου κοστίζουν μόλις 835.000 το χρόνο στο νοσοκομείο. Ο αρχικός διαγωνισμός για τον εργολάβο ανερχόταν στο 1.190.000 ενώ η τελική σύμβαση προβλέπεται να κοστίζει παραπάνω, με τη Διοίκηση να αρνείται την ανακοίνωση του νέου υψηλότερου ποσού. Η υγεία δεν είναι εμπόρευμα και όλοι μαζί χρειάζεται να παλέψουμε να μείνουν όλες οι καθαρίστριες στη δουλειά.

Απόπειρα να κόψουν τις αυξήσεις σε συμβασιούχους των δήμων

Της Ελένης Χριστοπούλου, εργαζόμενης με σύμβαση στο δήμο Καλλιθέας

Με μια πρωτοφανή απόφαση κατόπιν κυβερνητικής υπόδειξης το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, λίγες μέρες πριν φτάσει στο τέλος του ο φετινός Μάρτης ειδοποίησε όλους τους δήμους της χώρας να παγώσουν τις αυξήσεις στους συμβασιούχους εργαζομένους τους που μπόρεσαν με ασφαλιστικά μέτρα και προσωρινές διαταγές να παραμείνουν στη δουλειά τους. Μάλιστα ο κατήφορος της κυβέρνησης ήταν τέτοιος που οδήγησε σε γνωμοδότηση ότι οι δήμοι πρέπει να παρακρατήσουν στην επόμενη μισθοδοσία τα λεφτά που είχαν πάρει ως αυξήσεις οι εργαζόμενοι.

Αντί να ζητήσουν συγγνώμη που

δώσανε αυξήσεις ψίχουλα στα 40 ευρώ το μήνα, ζητούσαν και το βόδι. Δηλαδή την αναδρομική επιστροφή των αυξήσεων από την Πρωτοχρονιά του 2024 και μετά. Αρχικά η ηγεσία της ΠΟΕ – ΟΤΑ απέναντι σε αυτή τη μεγάλη αδικία δεν ξεκίνησε να οργανώνει κινητοποιήσεις και προσπάθησε να πάρει δεσμεύσεις μόνο από την ηγεσία του υπουργείου Εσωτερικών ότι θα επιληφθεί του ζητήματος. Μάλιστα με ανακοίνωσή της καλούσε τους εργαζόμενους στη μισθοδοσία των δήμων να βγάλουν τα κάστανά από τη φωτιά τονίζοντας ότι δεν πρέπει να εκτελούν τη διαταγή. Χωρίς όμως και να βγάλει μια απεργιακή δράση που να τους καλύπτει.

Η πίεση όμως από την αγανάκτηση που προκάλεσε στους συμβασιούχους αυτή η απόφαση, ανάγκασε την ηγεσία της Ομοσπονδίας να καλέσει σε κινητοποίηση τη Δευτέρα 1

Απρίλη, έξω από το Γενικό Λογιστήριο. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν αρκετοί συμβασιούχοι εργαζόμενοι και συνδικαλιστές από αρκετούς δήμους. Η κινητοποίηση οδήγησε στη δέσμευση της κυβέρνησης ότι θα δοθεί εντολή στους δήμους να παγώσει το ζήτημα των αναδρομικών για τους συμβασιούχους με ασφαλιστικά μέτρα. Αυτό είναι μια καταρχήν θετική εξέλιξη αλλά το ζήτημα να παραμείνουν στη δουλειά και να πάρουν αυξήσεις της προκοπής παραμένει.

Οι συμβασιούχοι σε κάθε δήμο χρειάζεται είτε μέσα από τα σωματεία είτε μέσα από επιτροπές όπου τα σωματεία δεν αναλαμβάνουν αυτή τη σοβαρή ευθύνη, να μπουν μπροστά στον αγώνα με βασικά αιτήματα τη μονιμοποίησή τους και τις αυξήσεις στους μισθούς και να οργανώσουν δράσεις σε κάθε δήμο και κινητοποιήσεις κεντρικά.

Εκλογές στις 19 Μάη στο Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας Με το ΑΡΑΓΕΣ για το ΤΕΕ των μηχανικών και της κοινωνίας

Του Σωκράτη Μπέκου-Ρόκου

Οι παλιότερες γενιές μηχανικών θυμούνται ίσως το ΤΕΕ ως ένα φορέα που μπορούσε να είναι και ενίοτε ήταν στο πλευρό τους, επιστημονικά και επαγγελματικά. Οι νεότερες γενιές αντίθετα θα δυσκολευόταν να περιγράψουν, τι ακριβώς κάνει το ΤΕΕ και γιατί μιλάμε για αυτό. Η πραγματικότητα είναι ότι πλέον το ΤΕΕ κάνει πολλά για τους λίγους και λίγα για τους πολλούς, καθώς έχει ουσιαστικά εκφυλιστεί σε κυβερνητικό βραχίονα. Έχει μετατραπεί σε ένα παρα-υπουργείο που υπηρετεί ένα αναπτυξιακό μοντέλο των κερδών των λίγων, στις πλάτες της δουλειάς των πολλών.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική, ως Αριστερή Αγωνιστική Ενωτική Συσπείρωση (ΑΡ.ΑΓ.Ε.Σ.), μέσα και έξω από τα όργανα του ΤΕΕ, αγωνιζόμαστε για να αναδεικνύουμε τα προβλήματα του κλάδου και τις κοινωνικές ανάγκες που άπτονται του επιστημονικού μας αντικείμενου. Αγωνιζόμαστε για να βάζουμε φρένο στη διολίσθηση του ΤΕΕ, για να ανταποκριθούμε στις ανάγκες των μηχανικών της εργασίας από το επιμελητήριο τους, αλλά και στις ανάγκες της κοινωνίας από τον τεχνικό κλάδο της χώρας.

Το ΤΕΕ σήμερα

Αν μπορούσαμε να περιγράψουμε το ΤΕΕ σήμερα με μία μόνο λέξη, αυτή μάλλον θα ήταν η λέξη μηχανισμός. Ένας μηχανισμός που πρώτα και κύρια παράγει εξάρτηση και εκβιασμό σε οικονομικό επίπεδο. Αυτό το καταφέρνει, έχοντας μετατραπεί σε αναθέτουσα αρχή της κυβέρνησης, εντάσσοντας στον προϋπολογισμό του, την εκπόνηση δημοσίων έργων. Χαρακτηριστικά, το 2024 ο προϋπολογισμός του ΤΕΕ ανέρχεται σε 1,356 δις ευρώ, σχεδόν διπλάσιος από τα 0,744 δις ευρώ του 2023 και υπερτριπλάσιος από τα 0,42 δις ευρώ του 2022.

Συγκεκριμένα το ΤΕΕ προσδίδει στα κυβερνητικά δημόσια έργα, τη «νομιμοποίηση» του θεωρητικά ανεξάρτητου επιμελητηρίου και σε αντάλλαγμα μοιράζει τα χρήματα αυτά με αδιαφάνεια, στη βάση ενός αναπτυξιακού μοντέλου εξυπηρέτησης του κεφαλαίου, των κυβερνητικών πολιτικών και των συντεχνιακών

συμφερόντων της διοίκησης του ΤΕΕ. Όλο αυτό επιφέρει ως συνέπειες τη γιγάντωση των μεγάλων εταιριών του κλάδου έναντι των μικρομεσαίων και τον οικονομικό εκβιασμό των ελεύθερων επαγγελματιών στη βάση του «ή είσαι μαζί μας ή μένεις εκτός μοιράσματος της πίτας».

Ταυτόχρονα, οι πραγματικές ανάγκες του τόπου για ουσιαστική αναβάθμιση του τεχνικού υποβάθρου και των υποδομών, αφήνονται στην τύχη τους, καθώς ο σχεδιασμός γίνεται από τα (πολύ) πάνω προς τα κάτω. Η πλειοψηφία των μηχανικών, που γνωρίζει από χέρι τις προκλήσεις και

Το ΤΕΕ σήμερα απέχει συστηματικά και εκκωφαντικά από κάθε ζήτημα που αφορά τον κλάδο των μηχανικών αλλά και ευρύτερα την κοινωνία.

τις ανάγκες, δεν έχει κανένα σχεδόν λόγο μέσα στο ΤΕΕ. Άμεση συνέπεια όλων των παραπάνω είναι η κατάπτωση μεγάλου μέρους των μηχανικών και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, σε γραφειοκρατικούς ρόλους μέσα από τη δουλειά τους, μακριά από το επιστημονικό τους αντικείμενο και παρόλο που διαθέτουν κατάρτιση, γνώση και εμπειρία.

Φυσικά το ΤΕΕ σήμερα απέχει συστηματικά και εκκωφαντικά από κάθε ζήτημα που αφορά τον κλάδο των μηχανικών αλλά και ευρύτερα την κοινωνία. Πώς παρενέβη το ΤΕΕ, έστω και την επομένη του σιδηροδρομικού εγκλήματος των Τεμπών; Τι είχε να πει για την προαναγγελθείσα πλημμυρική καταστροφή στη Θεσσαλία και τι έκανε για να υποστηρίξει την όποια αποκατάσταση; Πώς υποστήριξε τον κλάδο απέναντι στο κατάφωρα άδικο φορολογικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης; Πώς προστάτησε τα επαγγελματικά μας δικαιώματα απέναντι στην παράνοια του νομοσχεδίου για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια; Τι έκανε το ΤΕΕ για τις ελάχιστες αμοιβές των μηχανικών, για την απαξίωση των δημοσίων υπηρεσιών, για την ενεργειακή κρίση, για την προστασία του περιβάλλοντος

και για τόσα άλλα θέματα; Η συντριπτική πλειοψηφία των μηχανικών ξέρει ότι για τα θέματα που μας «καίνε» καθημερινά, το ΤΕΕ είναι άφαντο.

Όλα τα παραπάνω, εδράζονται και προϋποθέτουν τη συστηματική απαξίωση των διαδικασιών του ΤΕΕ. Καμία λογοδοσία, αραίωση διαδικασιών και προ-αποφασισμένες κατευθύνσεις χωρίς συζήτηση σε μια σειρά από θέματα, είναι η κανονικότητα του ΤΕΕ σήμερα. Η δημοκρατία, η διαφάνεια και η δημόσια διαβούλευση είναι εξάλλου διαχρονικοί εχθροί των συντεχνιακών μηχανισμών και αυτό οι συστηματικές δυνάμεις μέσα στο ΤΕΕ το γνωρίζουν καλά.

Το αντιπαράδειγμα του ΑΡΑΓΕΣ

Σε όλα τα παραπάνω, ως ΑΡΑΓΕΣ προσαθήσαμε μέσα από τη συμμετοχή μας στα όργανα του ΤΕΕ, να βάλουμε ένα φρένο. Με συνεχείς παρεμβάσεις καταγγείλαμε τη στάση τη Διοίκησης σε μια σειρά από θέματα, ενημερώνοντας όλους τους συναδέλφους. Υπερασπιζόμενες/οι τα συμφέροντα όλων των κατηγοριών συναδέλφων, θέσαμε προς συζήτηση τα θέματα των συλλογικών συμβάσεων των μηχανικών, της επαναφοράς των ελάχιστων αμοιβών, της απαξίωσης των τεχνικών υπηρεσιών του Δημοσίου, του Εξοικονομώ, του νέου φορολογικού, αλλά και ζητήματα που αφορούν όλη την κοινωνία όπως η ακρίβεια, το περιβάλλον και οι τιμές στο ρεύμα.

Με δική μας πρωτοβουλία επίσης το ΤΕΕ συζήτησε και πήρε θετικές αποφάσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, υπέρ των πυρόπληκτων της Β. Εύβοιας και των πλημμυροπαθών της Θεσσαλίας, κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων και της πανεπιστημιακής αστυνομίας. Τέλος υπερασπιζόμενοι το ενιαίο ζετές πτυχίο σπουδών μηχανικού, έχουμε συμβάλει, μαζί με άλλες δυνάμεις στο ΤΕΕ, στο μπλοκάρισμα της εγγραφής αποφοίτων κολλεγίων, κάτι που η απερχόμενη διοίκηση πλέον καλοβλέπει.

Αλλά η δράση μας, έτσι όπως την αντιλαμβανόμαστε, στην υπηρεσία της κοινωνίας, δε σταμάτησε στη θεσμική παρέμβαση στο ΤΕΕ. Τα προηγούμενα χρόνια βρεθήκαμε μαζί με τα κινήματα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Ήπειρο, ενάντια στην περι-

βαλλοντική καταστροφή στο όνομα της ενεργειακής μετάβασης. Βρεθήκαμε στο πλάι των κινημάτων υπεράσπισης των δημόσιων χώρων. Επισκεφθήκαμε τη Θεσσαλία και Βόρεια Εύβοια, συνδράμοντας από τη μεριά μας στο να σταθούν οι πληγέντες στα πόδια τους και φέραμε τα αιτήματά τους στο ΤΕΕ. Ταχθήκαμε μαζί με χιλιάδες πολίτες στους δρόμους της δικαιοσύνης μετά το έγκλημα των Τεμπών, ζητώντας δημόσιο και ασφαλή σιδηρόδρομο.

Θέλουμε στο ΑΡΑΓΕΣ να συναντηθούμε οι φωνές αμφισβήτησης και ριζοσπαστικής σκέψης, για να καταφέρουμε να κάνουμε και πολύ περισσότερα.

Η επόμενη μέρα

Τα επόμενα χρόνια προμηνύουν ακόμα μεγαλύτερες προκλήσεις για τον κλάδο μας. Το πλάνο κυβέρνησης και διοίκησης ΤΕΕ βασίζεται στην υποτίμηση της δικής μας εργασίας και άσκησης επαγγέλματος, με σκοπό τη συγκέντρωση κερδών στα χέρια λίγων. Βασίζεται επίσης στην καταστροφή του περιβάλλοντος, καταπατώντας κάθε έννοια προστασίας, καθώς και στην ιδιωτικοποίηση όλων των δημοσίων αγαθών, υποβαθμίζοντας την ποιότητα ζωής της κοινωνίας.

Απέναντι σε αυτή την πρόκληση θεωρούμε αναγκαία την ανάπτυξη ενός κύματος αμφισβήτησης από τον τεχνικό κλάδο της χώρας, που θα βάλει εμπόδια και θα μπορέσει να πετύχει νίκες υπέρ όλων των συναδέλφων και κατ'επέκταση υπέρ των κοινωνικών αναγκών. Εμείς ως ΑΡΑΓΕΣ θα συνεχίσουμε τη δράση μας και για αυτό συμμετέχουμε στις εκλογές του ΤΕΕ με την προσδοκία και την πεποίθηση ότι θα εκφραστεί αυτό το κύμα αμφισβήτησης. Θεωρούμε όμως, ότι οι προκλήσεις είναι πλέον τέτοιες που χρειάζονται θαρραλέα βήματα για ανατροπή του σκηνικού στο ΤΕΕ.

Στις εκλογές του ΤΕΕ, στις 19 Μαΐου, οι δυνάμεις της Αριστερής Αγωνιστικής Ενωτικής Συσπείρωσης ΑΡ.ΑΓ.Ε.Σ. πρέπει να ενισχυθούν, για να δυναμώσουν οι πραγματικές αντιστάσεις στην κυβερνητική πολιτική για τον κλάδο μας και για να κάνουμε ένα μεγάλο βήμα για τη ριζοσπαστική αλλαγή του ΤΕΕ, που έχουν ανάγκη και αξίζουν οι μηχανικοί και η κοινωνία.

Η στέγη είναι κοινωνικό αγαθό, όχι εμπόρευμα

Της Τόνιας Κατερίνη, μέλους της Ενωτικής Πρωτοβουλίας Κατά των Πλειστηριασμών

Μας αφορά;

Αν πριν 10 χρόνια μας έλεγαν ότι στην Ελλάδα έχουμε στεγαστικό πρόβλημα λίγες/οι θα το πίστευαν. Σήμερα καθημερινά βρισκόμαστε με ανθρώπους που ψάχνουν ένα σπίτι σε λογικό ενοίκιο, ανθρώπους που έχασαν ή κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους λόγω υπερχρέωσης, και σίγουρα η πρόσβαση στην αγορά κατοικίας γίνεται μακρινό όνειρο για τους περισσότερους και τις περισσότερες.

Η στεγαστική κρίση αγγίζει με διαφορετικές μορφές όλες τις χώρες στην Ευρώπη αλλά για ορισμένες, ανάμεσα σε αυτές και η Ελλάδα, παίρνει πλέον σοβαρές διαστάσεις.

Ζούμε σε μια χώρα στην οποία οι πολιτικές κοινωνικής κατοικίας, ιδιαίτερα μετά και την μνημονιακή κατάργηση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας, είναι μηδενικές και περιορίζονται σε ελλειμματικές πρακτικές αντιμετώπισης ακραίων αναγκών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις επίσημες στατιστικές της Eurostat, οι δαπάνες για κοινωνική κατοικία στην Ελλάδα είναι μηδέν, και ακόμα ότι η Ελλάδα αξιοποιώντας το ταμείο ανάκαμψης, θα διαθέσει για στεγαστική πολιτική τρία εκατομμύρια ευρώ, όταν η Πορτογαλία, μια χώρα με αντίστοιχο μέγεθος, θα διαθέσει τρία δισ.

Την ίδια στιγμή η στρεβλή οικονομική ανάπτυξη της χώρας που βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στον τουρισμό, αλλά και το τζογάρισμα στην κατασκευή και το χώρο γενικότερα (βλ. το μεγάλο κόλπο

με το ξεπούλημα του Ελληνικού) δημιουργεί ασφυκτικές συνθήκες στην κατοικία. Η ανεξέλεγκτη επέκταση του airbnb ιδιαίτερα στις πιο κεντρικές αστικές περιοχές και την τουριστική περιφέρεια, εκτοξεύει τις τιμές των ενοικίων, ενώ για ορισμένες περιοχές δεν υπάρχει πλέον πρόσβαση στη στέγη. Η Ελλάδα βρίσκεται σήμερα με ποσοστό 46% στην πρώτη θέση με το υψηλότερο στεγαστικό κόστος σε αναλογία με το μέσο μισθό. Και αυτό όταν το ευχολόγιο των διεθνών οργανισμών μας λέει πως το στεγαστικό κόστος ιδανικά δεν πρέπει να υπερβαίνει το 20% του εισοδήματος.

Σε αυτή την συνθήκη μια ακόμα επίθεση στην κατοικία εξελίσσεται μέσα από τους πλειστηριασμούς των υπερχρεωμένων νοικοκυριών, καθώς το θεσμικό πλαίσιο δεν προστατεύει πλέον την πρώτη κατοικία για κανέναν, και όλο το πλαίσιο διαχείρισης των οφειλών είναι υποταγμένο στις απαιτήσεις των τραπεζών και των funds που έχουν αγοράσει περίπου το 80% των δανείων. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι τον τελευταίο χρόνο χάθηκαν σε πλειστηριασμό πανελλαδικά 4.500 κατοικίες.

Σε αυτό το δυστοπικό τοπίο δεν θα πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε στις ελαχιστότατες μέριμνες για τους χιλιάδες άστεγους, τους πρόσφυγες, τις γυναίκες που είναι θύματα βίας, τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα και γενικότερα όλες τις κοινωνικές ομάδες που υφίστανται κάθε είδους αποκλεισμό.

Για όλους αυτούς τους λόγους τα τελευταία χρόνια τα κινήματα για το δικαίωμα στη στέγη που συντονίζονται πανευρωπαϊκά στην «Ευρωπαϊκή συμμαχία δράσης για το δικαίωμα στη στέγη και την πόλη», αλλά και η ευρωπαϊκή ένω-

ση ενοικιαστών έχουν καθιερώσει μια εβδομάδα κοινών δράσεων στα τέλη Μαρτίου (φέτος 30 Μαρτίου ως 7 Απριλίου) για την ανάδειξη του ζητήματος πανευρωπαϊκά. Κάθε χρόνο όλο και περισσότερες συλλογικές οργανώσεις, διαδηλώσεις, συζητήσεις κλπ πάνω στο ζήτημα. Την προηγούμενη χρονιά έγιναν κινητοποιήσεις σε πάνω από 60

Πανευρωπαϊκή ημέρα δράσης για το δικαίωμα στη στέγη. Κινητοποίηση στις 6 Απριλίου, στο Θησείο

πόλεις ενώ στην Λισσαβόνα η διαδήλωση συγκέντρωσε 30.000 διαδηλωτές/τριες.

Στην Αθήνα προγραμματίζεται κινητοποίηση στις 6 Απριλίου και στην προετοιμασία της συμμετέχουν για πρώτη φορά με συλλογικές διαδικασίες συνελύσεων κινήματα από πολλές γειτονιές αλλά και η «Ενωτική πρωτοβουλία κατά των πλειστηριασμών» που μέχρι πέρυσι οργάνωνε την αντίστοιχη δράση στην Αθήνα.

Η κινητοποίηση που θα ξεκινήσει με συγκέντρωση στο Θησείο στις 12 και θα συνεχίσει με πορεία προς τη Βουλή θέλει να αναδείξει τα βασικά αιτήματα του κινήματος και να αποτελέσει μια στιγμή ενός διαρκούς αγώνα για την κατάκτησή τους.

Η στέγη είναι κοινωνικό αγαθό, όχι εμπόρευμα. Προστασία της κατοικίας σε κάθε γειτονιά!

• Πλαφόν στα ενοίκια και τις εξώσεις τους.

• Απαγόρευση πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και κατάργηση της δυνατότητας πώλησης κόκκινων δανείων με προσημείωση της πρώτης κατοικίας.

• Ρύθμιση της αγοράς βραχυχρόνιων μισθώσεων: Οριοθέτηση και έλεγχος της αγοράς βραχυχρόνιων μισθώσεων, απαγόρευση τους σε περιοχές υπό πίεση (μεγάλη αύξηση ενοικίων και έλλειψη κατοικιών) – Απαγόρευση της μετατροπής ολόκληρων κτιρίων με χρήση κατοικίας σε τουριστικά καταλύματα.

• Άμεση κατάργηση Golden Visa: καθολική κατάργηση της δυνατότητας απόκτησης Golden Visa μέσω επενδύσεων σε στεγαστικά ακίνητα

• Αναστολή εξώσεων για άτομα που δεν διαθέτουν πρόσβαση σε εναλλακτικό στεγαστικό πλαίσιο.

• Πολιτικές για κοινωνική, φοιτητική και συνεταιριστική κατοικία. Κανένας άνθρωπος στο δρόμο!

• Δημιουργία επαρκούς δημόσιας και αξιοπρεπούς κοινωνικής κατοικίας: προσιτή κοινωνική κατοικία διάσπαρτη στην πόλη για τα νοικοκυριά που έχουν ανάγκη και για όλες τις ευάλωτες ομάδες (όπως άστεγους/ες, πρόσφυγες/ισες, ηλικιωμένες/ους) με αξιοποίηση κενών κτιρίων και δημόσιων/κοινοφελούς περιουσίας

• Στήριξη εγχειρημάτων συλλογικής και συνεταιριστικής μη κερδοσκοπικής κατοικίας.

• Δημιουργία επαρκούς, δημόσιας και δωρεάν φοιτητικής στέγης που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες των φοιτητών/τριων.

• Κανένας άνθρωπος στο δρόμο: Ειδική μέριμνα για ευάλωτες ομάδες με διασφάλιση αξιοπρεπούς κατοικίας για πρόσφυγες/ισες, μετανάστες/τριες, ΑΜΕΑ και θύματα έμφυλης βίας (γυναίκες, νεαρά ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα που εκδιώκονται από τα σπίτια τους κ.α.).

Στην κινητοποίηση καλούν οι Γειτονιές για το δικαίωμα στη στέγη, η Ενωτική πρωτοβουλία κατά των πλειστηριασμών, και συμμετέχουν αυτοδιοικητικά σχήματα και πολιτικές συλλογικότητες.

Υπόθεση 12χρονης Νίκη της αλληλεγγύης

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Η υπόθεση του Κολωνού από την πρώτη στιγμή τράβηξε τα φώτα της δημοσιότητας και κυριάρχησε στη δημόσια συζήτηση. Πρόκειται για μια φρικτή υπόθεση σεξουαλικής και πολύπλευρης κακοποίησης ενός κοριτσιού 12 χρονών από ένα ολόκληρο κύκλωμα παιδοβιαστών. Από την πρώτη στιγμή η επίσημη πολιτεία έδειξε πολύ προβληματικά αντανάκλαστα. Καθόλου τυχαίο, αν λάβουμε υπόψη ότι ο βασικός κατηγορούμενος είχε ισχυρούς δεσμούς με το λεγόμενο βαθύ κράτος. Με πολιτευτές της Δεξιάς, με την εκκλησία και την αστυνομία. Το πότηρι όμως ξεχείλισε με την εισαγγελική πρόταση, που ζητούσε την αθώωση των βασικών κατηγορούμενων για τους βιασμούς και τη μαστροπεία.

Απέναντι σε αυτή την προκλητική στάση των επίσημων φορέων, κομβική υπήρξε η κινητοποίηση του κόσμου της γειτονιάς και του ευρύτερου κινήματος αλληλεγγύης, στο 12χρονο θύμα και την οικογένειά του. Η αδιάκοπη στήριξη των αιτημάτων τους έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση της υπόθεσης. Τελικά το δικαστήριο δεν υιοθέτησε την απελπιστικά τραγική και καταφανώς παράλογη εισαγγελική πρόταση και καταδίκασε τους κατηγορούμενους σε πρώτο βαθμό για τα βαρύτερα αδικήματα των βιασμών και της μαστροπείας. Η επαγρύπνηση των κινήσεων αλληλεγγύης ήταν διαρκής και φάνηκε από τη μαζική συμμετοχή στη συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια την ημέρα της ανακοίνωσης της απόφασης.

Για όλη αυτή τη δύσκολη διαδρομή και τις μάχες που έπρεπε να δώσει η 12χρονη, μας μίλησε στην ΕΑ η **Τατιάνα Χαλικιά, δασκάλα, μέλος του Συλλόγου Εκπ. ΠΕ Αριστοτέλης, που συμμετείχε από την πρώτη στιγμή στην «Επιτροπή Αλληλεγγύης στη 12χρονη»**. Η συνέντευξη δόθηκε πριν την έκδοση της απόφασης, οπότε εστιάζει περισσότερο στην αλληλεγγύη του κινήματος και στην προβληματική αντιμετώπιση του θύματος από τους επίσημους κρατικούς φορείς.

? **Εισαγωγικά, μίλησε μας για την Επιτροπή Αλληλεγγύης στη 12χρονη. Ποιοι πήραν την πρωτοβουλία να τη δημιουργήσουν και ποιες είναι οι δράσεις της;**

Το κίνημα υποστήριξης στη 12χρονη και την οικογένειά της εμφανίστηκε από την αρχή της δημοσιοποίησης της υπόθεσης, όταν μάθαμε ότι ένα παιδί της γειτονιάς μας είχε πέσει θύμα κυκλώματος παιδοβιαστών. Η πρώτη συγκέντρωση καλέστηκε τον Οκτώβριο του 2022 από τη Λαϊκή Συνέλευση Κολωνού -Σεπολίων- Ακαδη-

μίας Πλάτωνα και τη φεμινιστική οργάνωση Sabbath με κεντρικό σύνθημα «Όχι ανοχή στο σύστημα που γεννά και συγκαλύπτει παιδοβιαστές. Αλληλεγγύη στην επιζώσα trafficking». Η συγκέντρωση εξελίχθηκε σε πορεία στους δρόμους της γειτονιάς με συμμετοχή πλήθους κόσμου και χτυπήθηκε αναίτια από δυνάμεις των ΜΑΤ. Στη συνέχεια ακολούθησαν πολλές ανοιχτές συνελεύσεις στο στέκι της Λαϊκής Συνέλευσης, στις οποίες έπαιρναν μέρος πάμπολλοι μεμονωμένοι αλληλέγγυοι, φεμινιστικές συλλογικότητες, φοιτητικοί Σύλλογοι, πολιτικές οργανώσεις, συλλογικότητες κοινωνικής δράσης, δημοτικές κινήσεις, εκπαιδευτικά και εργατικά σωματεία. Υπήρχε ένα τεράστιο ενδιαφέρον από όλους μας να κατανοήσουμε τα σοκαριστικά γεγονότα που αποκαλύπτονταν και συνέβαιναν δίπλα μας αλλά και μια αγωνία να αντιδράσουμε. Κάπου εκεί μας «βρήκαν» μέλη της οικογένειας και ακούσαμε για πρώτη φορά τη σπαρακτική φωνή της οικογένειας: «Θα μας διαλύσουν! Έχουν όλα τα μέσα». Και κάπου εκεί ξεκίνησε η σχέση με την οικογένεια και η δημιουργία μιας ανθρώπινης ασπίδας γύρω της. Ακολούθησαν συγκεντρώσεις, ενημερώσεις στη γειτονιά, συγκέντρωση χρημάτων, εκδηλώσεις (συνέντευξη τύπου, εκδήλωση με θέμα την κακοποίηση παιδιών) και το Γενάρη του 2023 συγκροτήθηκε η Επιτροπή Αλληλεγγύης στη 12χρονη με τη συμμετοχή όλων των παραπάνω συλλογικοτήτων. Αποφασίσαμε όχι να αποσιωπήσουμε το θέμα αλλά να το δημοσιοποιήσουμε και να το φωτίσουμε όσο μπορούμε, με απόλυτο σεβασμό στις επιθυμίες, τις αποφάσεις και τη ζωή της οικογένειας, παρακολουθώντας από την πρώτη στιγμή την προσπάθεια οργανωμένης συγκάλυψης ενός εγκλήματος που το γεννούσαν και

το έτρεφαν η ταξική ανισότητα και τα πατριαρχικά στερεότυπα. Από τότε μέχρι σήμερα οι συνελεύσεις της Επιτροπής πραγματοποιούνται σε τακτική βάση ενώ οι δράσεις επεκτάθηκαν σε όλη την Ελλάδα από την Κρήτη μέχρι την Ξάνθη με συγκινητική ανταπόκριση από τον αλληλέγγυο κόσμο. Όλες οι δράσεις (ομιλίες, συγκεντρώσεις, συναυλίες, συμμετοχή σε πολιτικο-κοινωνικά φεστιβάλ και εικαστικά δρώμενα, προβολές ταινιών, αφίσες, ανακοινώσεις) υπάρχουν στο λογαριασμό: Επιτροπή Αλληλεγγύης στη 12χρονη.

? **Από την καταγγελία κι έπειτα έχει υπάρξει μέρημα από το κράτος για τη 12χρονη; Έχουν υπάρξει κρατικές πρωτοβουλίες στήριξης;**

Η κακοποίηση του παιδιού όχι μόνο δεν τελείωσε με την καταγγελία του εγκλήματος από τη μητέρα του αλλά συνεχίστηκε και επεκτάθηκε σε όλη του την οικογένεια. Μετά την καταγγελία, τα κανάλια στρατοπέδευαν κάτω από το σπίτι του θύματος και όχι του θύτη, η μητέρα προφυλακίστηκε και άρχισαν να φτιάχνονται από το συστημικό τύπο από τη μια η εικόνα της μητέρας-τέρατος και από την άλλη η εικόνα του 12χρονου παιδιού που έμοιαζε για ενήλικο και «τα 'θελε». Η οικογένεια διαπομπεύτηκε. Αφαιρέθηκε η επιμέλεια των παιδιών από τη μητέρα και αυτά βρέθηκαν, χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν το λόγο, στο «χαμόγελο του Παιδιού». Αυτή ήταν η κρατική στήριξη. Μετά τα παιδιά χωρίστηκαν και μοιράστηκαν σε συγγενείς στους οποίους δεν δόθηκε καμία οικονομική βοήθεια, ώστε να ανταπεξέλθουν στα έξοδα 6 ανήλικων και 2 ενήλικων παιδιών, από τα οποία κανένα δεν είναι ακόμα οικονομικά ανεξάρτητο. Οι ηλικίες των παιδιών είναι από 7 έως 19 χρονών.

Εμείς ως Επιτροπή Αλληλεγγύης απευθυνθήκαμε επανειλημμένα στην δημοτική αρχή του Δήμου Αθηναίων (την απελθούσα και την σημερινή) και στο Υπουργείο Κοινωνικών Υποθέσεων ζητώντας την ολόπλευρη στήριξη του θύματος και της οικογένειάς της μέσα από δημόσιες δομές στήριξης. Ο δήμος Αθήνας προσφέρει μηνιαίως στην οικογένεια που έχει αναλάβει 4 από τα παιδιά της οικογένειας : 2 πακέτα μακαρόνια , 2 πακέτα ρύζι και 1,5 λίτρο λάδι από το πρόγραμμα COMBO. Το Υπουργείο Παιδείας, μετά από 5 μήνες εξασφάλισε εκπαιδευτικό για κατ' οίκον διδασκαλία του θύματος ενώ του πρόσφερε μια συνεδρία εβδομαδιαίως με ψυχολόγο σε δημόσια υπηρεσία που βρισκόταν 50 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του και οι οποίες συνεδρίες διεκόπηκαν, όταν ο ψυχολόγος συνταξιοδοτήθηκε και δεν αντικαταστάθηκε.

Εν ολίγοις καμία οικονομική, ψυχολογική και ηθική (έχει σημασία αυτό) στήριξη δεν δόθηκε από το κράτος, όπως έχουμε καταγγείλει σε πολλές ανακοινώσεις. Το θύμα τιμωρήθηκε μετά από τους βιαστές του από το κράτος, με τη φυλάκιση της μητέρας του και τη διάλυση της οικογένειάς του. Η οικογένεια αφέθηκε να...φυτοζωεί.

? **Η στάση των Αρχών ήταν προβληματική από την πρώτη στιγμή. Πώς σχολιάζεις τους χειρισμούς της αστυνομίας;**

Όλα τα ευρωπαϊκά πρωτόκολλα και η σύγχρονη επιστημονική γνώση λένε ότι τα ανήλικα θύματα σεξουαλικής κακοποίησης καταθέτουν μια φορά αφού προετοιμαστούν κατάλληλα από εξειδικευμένο ψυχολόγο σε τέτοια θέματα και όχι απλώς παρουσία οποιουδήποτε ψυχολόγου. Το δικό μας το παιδί έδωσε 11 πολύωρες και βασανιστικές καταθέσεις παρουσία αστυνομικού-ψυχολόγου. Όλο αυτό το διάστημα δέχτηκε απειλές από αγνώστους, δολοφονική επίθεση με μαχαίρι μέσα στο σπίτι που διέμενε, αστυνομικό έλεγχο με μορφή τρομοκρατίας (με προτεταμένα όπλα προς το μέρος του). Έχουν γίνει καταγγελίες για όλα αυτά. Της προσφέρθηκε αστυνομική προστασία μόνο μετά από την επίθεση με μαχαίρι και τα επίμονα αιτήματα των δικηγόρων της. Επιπροσθέτως της απαγορευόταν να δει τη μητέρα της, την οποία χρειαζόταν, αναζητούσε με επιμονή και για την οποία κατέθετε από την πρώτη στιγμή ότι δεν ήξερε τίποτα.

Πρώτες κινήσεις για τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων Τα αρπακτικά μύρισαν αίμα

Της Ηλιάνας Ζερβού

Την έναρξη λειτουργίας των πρώτων «μη κρατικών» πανεπιστημίων το φθινόπωρο του 2025 ανακοίνωσε ο υπουργός παιδείας και θρησκευμάτων Κυριάκος Πιερρακάκης, μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου με τίτλο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο». Ένα αντισυνταγματικό νομοσχέδιο που έγινε νόμος με μοναδικό υποστηρικτή του την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, ενάντια σε γεμάτα αμφιθέατρα από φοιτητές/-τριες στις γενικές συνελεύσεις, φοιτητικές καταλήψεις σε όλη την χώρα, δυναμικές διαδηλώσεις, απεργίες σωματείων και ανακοινώσεις πανεπιστημιακών φορέων και συνταγματολόγων. Υπήρξαν, ακόμη, και συνταγματολόγοι θετικά προσκείμενοι προς τα ιδιωτικά πανεπιστήμια που τόνιζαν την αντισυνταγματικότητα του νομοσχεδίου και πρότειναν τη προβλεπόμενη, νόμιμη οδό της αναθεώρησης και όχι της παράκαμψης του άρθρου 16. Όχι μόνο επιλέχθηκε ο

δρόμος της καταπάτησης του συντάγματος, αλλά η δημόσια διαβούλευση κράτησε μόλις μία βδομάδα μετά την παρουσίαση του νομοσχεδίου, ενώ υπήρξαν διατάξεις καθοριστικές προς το περιεχόμενο του που προστέθηκαν -ή παραλήφθηκαν- τελευταία στιγμή. Το ερώτημα που εύλογα προκύπτει παρατηρώντας τις σπασμωδικές κινήσεις της κυβέρνησης, είναι «γιατί τόση βιασύνη, για ένα μέτρο που δεν απαντά σε καμία άμεση, κοινωνική ανάγκη και απαίτηση;», η καλύτερα... «για ποιους;».

Το παράδειγμα της CVC

Κεντρικό σημείο στην επιχειρηματολογία υπέρ του νομοσχεδίου υπήρξε η αναβάθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, μέσα από την προσέλευση κορυφαίων, ξένων πανεπιστημίων με μακρά, ακαδημαϊκή ιστορία, όπως το Harvard και το Yale. Πίσω από όλη την υποσχέσιολογία της κυβέρνησης περί δήθεν βελτίωσης του δημοσίου πανεπιστήμιου μέσα απ' την συνεργασία του με τα ιδρύματα αυτά, μεγάλοι, επενδυτικοί κύκλοι, όπως το αμερικάνο

hedge fund της CVC, τρίβουν τα χέρια τους. Η CVC ως ένας «παγκόσμιος διαχειριστής εναλλακτικών επενδύσεων» κατέχει στον ελλαδικό χώρο, το 10% του μετοχικού κεφαλαίου της ΔΕΗ, το 90% της Vivartia (εταιρεία παραγωγής τροφίμων, με έδρα στα Σπάτα Αττικής), το 90.01% των μετοχών της Εθνικής Ασφαλιστικής και ελέγχει τον κλάδο της ιδιωτικής υγείας έχοντας εξαγοράσει έξι μεγάλα νοσοκομεία της χώρας. Σύμφωνα με κυπριακά και ελληνικά ΜΜΕ, η συνεργασία μεταξύ της CVC και του μεγαλύτερου -σε αριθμό φοιτητών- ιδιωτικού πανεπιστημίου της Κύπρου, το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας (UNIC), που ήδη υφίσταται στην γείτονα χώρα, προβλέπεται να επεκταθεί με την ίδρυση της πρώτης ιδιωτικής Ιατρικής στην Ελλάδα. Η στόχευση αυτή εξηγεί, φυσικά, και την επιμονή της κυβερνητικής επιχειρηματολογίας με την «πρότυπη ως προς το μοντέλο της μετασχολικής μόρφωσης, Κύπρου». Βέβαια, η ιδιότητα της CVC ως του κυρίαρχου παίχτη στον τομέα της ιδιωτικής υγείας, έχει άμεση και οφθαλμοφανή σχέση με την

πρώτη επένδυση της στην ελληνική, ιδιωτική εκπαίδευση, αφού τα νοσοκομεία της ιδρύματα θα χρησιμεύουν για τις πρακτικές των φοιτητών/-τριών και θα λειτουργούν ως κράχτες. Ο πρόσφατος, επίσης, νόμος για τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία-υπουργεία Άδωνι Γεωργιάδη- που υποβαθμίζει περισσότερο το δημόσιο σύστημα υγείας, θέτοντας στυγνά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια στη λειτουργία του, χαρίζει ζεστό χρήμα σε funds, όπως και αυτό της CVC.

Μία χρήσιμη, ακόμη πληροφορία που αναφέρεται στα σχετικά δημοσιεύματα, είναι η εγκαθίδρυση της σχολής αυτής στην περιοχή του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού, όπου απ' την πρώτη στιγμή τοπικοί φορείς και συλλογικότητες διεκδικούν την αξιοποίηση του ως ανοιχτού χώρου πρασίνου για όλους και για όλες και όχι περικλειστού και διαθέσιμου μόνο σε μια προνομαχική ελίτ τουριστών και παραθεριστών. Όμως, όταν πρόκειται για τους φίλους της, η κυβέρνηση διαθέτει τα πιο κερδοφόρα περιβάλλοντα, αφού πέρα απ' την στέγαση της επέν-

Δημόσια, δωρεάν Παιδεία: Ανοιχτό

Της Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη

Με το πέρας των καταλήψεων και παρά την ψήφιση του νόμου, δε μπορούμε σε καμία περίπτωση να μιλάμε για ένα κίνημα ηττημένο. Η επιθετικότητα της κυβερνητικής πολιτικής επανενεργοποίησε -μετά από χρόνια- τα όργανα των συλλόγων, καθιστώντας τις γενικές συνελεύσεις σημεία αναφοράς για την πολιτική αντιπαράθεση και τον καθορισμό της συνέχειας του αγώνα. Η μαζικότητα των διαδικασιών σε ορισμένους συλλόγους άγγιξε νούμερα που θύμισαν τη δυναμική της μεγαλειώδους περιόδου του 2006-07. Πανελλαδικά, η κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ηττήθηκε με κρότο. Παρά τις νοθείες και τις τραμπούκικες τακτικές, η ΔΑΠ ηττήθηκε ακόμα και σε συλλόγους ή και σε πόλεις (πχ. Κομοτηνή) που η πρωτοκαθεδρία της ήταν αδιαμφισβήτητη. Αυτές οι διαδικασίες σε συνδυασμό με τη μεγάλη συμμετοχή στις καταλήψεις

και τη δυναμική των πορειών, ήρθαν να αμφισβητήσουν, από την πλευρά της φοιτητικής νεολαίας το 41% της Νέας Δημοκρατίας στις τελευταίες εκλογές. Αλλά και συνολικά η ακαδημαϊκή κοινότητα υποστήριξε αυτόν τον αγώνα με τις αγωνιστικές αποφάσεις της ΠΟΣΔΕΠ και τις δεκάδες ανακοινώσεις τμημάτων και ακαδημαϊκών. Οι φοιτητικοί σύλλογοι βρέθηκαν στο δρόμο και σε κοινά συντονιστικά με σχολεία, ΕΛΜΕ και άλλα εργατικά σωματεία, αγρότες, φεμινίστριες κλπ. Ο κυνισμός της νεοφιλελεύθερης πολιτικής δέχτηκε την κατακραυγή της κοινωνίας. Η έκφραση, επομένως, ενός τέτοιου ριζοσπαστισμού μόνο προάγγελος μπορεί να είναι για επόμενους αγώνες της νεολαίας και ευρύτερα.

Ωστόσο, χρειάζεται να εξετάσουμε τα ζητήματα που κατέληξαν να απομακρύνουν το ενδεχόμενο μιας συνολικής νίκης. Αρχικά, απέναντι σε μια τόσο σφοδρή επίθεση στον δημόσιο, δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, είναι απαραίτητη η μέγιστη δυνατή συσπείρωση των δυνάμεων του κινήματος σε έναν ενιαίο σχεδιασμό,

ικανό να αξιοποιήσει στο μέγιστο τις δυνατότητες που προσφέρονται. Επομένως, είναι καθήκον των αριστερών δυνάμεων, και ιδιαίτερα των μεγαλύτερων, να κινηθούν με όρους πολιτικής ζύμωσης που θα επιτρέψουν και τελικά θα παγιώσουν έναν ενιαίο βηματισμό. Σε επίπεδο γενικών συνελεύσεων, όπου η ΔΑΠ και η ευρύτερη δεξιά ήταν υπαρκτός κίνδυνος, τα κοινά πλαίσια της αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου και του ΚΚΕ(!), ήταν πάγια και αποτελεσματική τακτική, η οποία κατάφερε να θέσει πανελλαδικά πάρα πολλούς συλλόγους σε αγωνιστική τροχιά και να αδρανοποιήσει τα αντιδραστικά μπλοκ. Πρέπει να σημειώσουμε ότι είναι η δεύτερη κινηματική περίοδος που το ΚΚΕ ακολουθεί τακτικές -έστω ευκαιριακές- ενότητας, με την υπόλοιπη αριστερά. Ωστόσο, η ενωτική πρακτική για ορισμένες δυνάμεις (κυρίως ΚΚΕ, ΝΑΡ) αντιμετωπίστηκε περισσότερο ως «αναγκαίο κακό» παρά ως πραγματική αναγκαιότητα, αντίληψη που χαρακτήρισε τις υπόλοιπες κινηματικές διαδικασίες (συντονιστικά, πορείες) και έγινε πια

ξεκάθαρη όταν ο κίνδυνος της κυβερνητικής παράταξης και των υποστηρικτών της είχε υποχωρήσει, που η ενότητα υπονομεύθηκε και στις γενικές συνελεύσεις. Οι διαφορετικοί σχεδιασμοί που προέκυπταν από διαφορετικά συντονιστικά κατέληξαν σε ένα κλίμα ανταγωνισμού που κατέστησαν το κίνημα δυσκίνητο και οδήγησαν μέχρι και σε συγκρουσιακές αντιπαράθεσεις στο επίπεδο του δρόμου, που δυναμιτίζουν κάθε ενδεχόμενο ενιαίας συμπόρευσης, απογοητεύουν τον κόσμο και αφήνουν εκτεθειμένα συνολικά το κίνημα και την αριστερά στις δυνάμεις καταστολής και στη συκοφαντία των καθεστωτικών ΜΜΕ.

Επιπλέον, ενώ όσον αφορά τα πανεπιστήμια και ότι συνέβαινε στο εσωτερικό των συλλόγων η δυναμική ήταν στο μάξιμουμ, δεν έγινε ουσιαστική σύνδεση με την υπόλοιπη κοινωνία. Έτσι, παρά το πλούσιο πρόγραμμα των κατειλημμένων σχολών, η τηλεξαυστική και έπειτα η τηλεκπαίδευση κατάφεραν σε μεγάλο βαθμό να απομαζικοποιήσουν τις διαδικασίες. Εκτιμούμε πώς η συμπόρευση

δυσης της CVC, το συνολικό έργο ανάπλασης του Ελληνικού έχει αναλάβει η Lamda Development του κυρίου Σ. Λάτση, σ' ένα ακόμη κρεσέντο εκποίησης της δημόσιας περιουσίας. Ο κρατικός μηχανισμός λειτουργεί τέλεια όταν πρόκειται για μεγάλες επιχειρήσεις και ποτέ για τις ανάγκες των από τα κάτω. Οι στενές σχέσεις της οικογένειας Μητσοτάκη με το hedge fund είναι γνωστές, άλλωστε, και μέσα από την εργασία της κόρης σε υψηλή θέση στην ιεραρχία της CVC, η οποία δι-ακόπηκε τον Ιούλιο του 2023, λίγο πριν την ανακοίνωση της συνεργασίας CVC και UNIC, διότι η παραμονή της εκεί θα έκανε την σύνδεση κάπως... εξόφθαλμη.

Εξόφθαλμη ιδιωτικοποίηση

Ο όμιλος επικοινωνίας BBDO είναι ο επόμενος που έκανε την εμφάνιση του λίγο μετά το νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, με την υπογραφή μνημονίου συνεργασίας με το Πάντειο Πανεπιστήμιο στον τομέα της επικοινωνίας στο ψηφιακό περιβάλλον, για την παροχή τόσο ερευνητικού υλικού όσο και φθηνού εργατικού δυναμικού, μέσω της πρακτικής άσκησης, αλλά και την δυνατότητα διαμόρφωσης του προγράμματος σπουδών, προς όφελος της BBDO Greece. Ένα παράδειγμα του επιχειρηματικού πανεπιστημίου και μία απόδειξη της όλο και μεγαλύτερης εμπλοκής της ιδιωτικής πρωτοβου-

λίας στον χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Τα παραπάνω στοιχεία, λοιπόν, έρχονται να επιβεβαιώσουν τα επιχειρήματα του φοιτητικού κινήματος περί ιδιωτικοποίησης και όχι αναβάθμισης ή διεθνοποίησης του δημόσιου πανεπιστημίου, όπως παραπλανητικά διακήρυτταν τα κυβερνητικά στελέχη όλο το προηγούμενο διάστημα.

Όλη η συζήτηση περί επιστροφής της ελληνικής φοιτητικής νεολαίας του εξωτερικού, της μετατροπής της χώρας σε ακαδημαϊκό κέντρο της Μεσογείου, της απελευθέρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από το μονοπώλιο του δημοσίου, αποτέλεσε αποκλειστικά και μόνο το επικοινωνιακό περιβλήμα, κάτω από το οποίο σχεδιάζονταν συμφωνίες

εκατομμυρίων πάνω στο δημόσιο κοινωνικό αγαθό της παιδείας. Αν και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια αποτελούν πλέον νόμο του κράτους, το φοιτητικό κίνημα κατάφερε να προβλέψει, να συλλογιστεί και να γνωστοποιήσει τις στοχεύσεις της κυβέρνησης που πλέον γίνονται ορατές στην κοινωνία, ενάντια στις οποίες θα συνεχίσει να μάχεται την επόμενη μέρα.

Τό μέτωπο για όλη την κοινωνία

Η κυβέρνηση, παρόλο που πέρασε το νομοσχέδιο, δείχνει ακόμα να φοβάται τις κινηματικές διεργασίες.

με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας στη βάση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης στα δημόσια αγαθά (παιδεία, υγεία, νερό, μεταφορές κλπ), θα μπορούσε να αναζωπυρώσει την πολιτική συζήτηση, να αυξήσει τη δυναμική των κινητοποιήσεων και των διαδικασιών και να μαζικοποιήσει τα πανεπιστήμια ως σημεία συνάντησης και συνένωσης των κινημάτων. Στους τρεις μήνες της κινηματικής περιόδου, προέκυψαν τέτοιες ευκαιρίες (πχ. αγρότες, ΕΛΜΕ, Τέμπη, φεμινιστικό κίνημα) αλλά δεν αξιοποιήθηκαν με ουσιαστικό τρόπο. Υπήρξαν

παραδείγματα συνάντησης, σίγουρα όσον αφορά κοινές κινητοποιήσεις, ωστόσο η συμπίεση δεν είχε συνέχεια και δεν κατάφερε να πάρει μόνιμα χαρακτηριστικά από κοινού πάλης. Ενώ ακούστηκαν φωνές προς αυτή την αντίληψη, δεν υπήρχε η συνείδηση ότι το φοιτητικό κίνημα πρέπει να κινηθεί ενιαία προς αυτήν την κατεύθυνση. Έτσι, η απεύθυνση και η σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με το «έξω» κατέληξε να γίνεται είτε ευκαιριακά και ως επίδειξη δύναμης (ΚΚΕ), είτε απομονωμένα από συλλόγους χωρίς πραγματική διάθεση συντονισμού (πχ. ΝΑΡ, αναρχικές ομάδες), είτε μόνο σε επίπεδο λόγου αλλά με εστίαση των δυνάμεων στο εσωτερικό των συλλόγων (ΕΑΑΚ).

Πλέον με την «επιστροφή στην κανονικότητα» βρισκόμαστε μπροστά σε ένα τελειώς διαφορετικό τοπίο στις σχολές μακριά από την αδράνεια των προηγούμενων μηνών και με πολύ πιο προοδευτικά αντανάκλαστικά. Ταυτόχρονα όμως, βρισκόμαστε απέναντι και στο κρίσιμο ερώτημα του «από εδώ και πέρα» με βασικό

τον προβληματισμό γύρω από την ψήφιση του νόμου. Η κυβέρνηση, παρόλο που πέρασε το νομοσχέδιο, δείχνει ακόμα να φοβάται τις κινηματικές διεργασίες. Από τα αντίποινα των χαμένων εξεταστικών, των εκκενώσεων κατειλημμένων σχολών στο ΑΠΘ με τους 49 συλληφθέντες που απειλούνται με διαγραφή και της εισόδου των ΜΑΤ/ΟΠΚΕ στο γεωπονικό της Αθήνας, μέχρι τις γελοίες ειδήσεις περί βλάβης σε πυρηνικούς αντιδραστήρες από καταληψίες, γίνεται ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση δεν αρκείται στη λήξη των καταλήψεων αλλά επιδιώκει να συκοφαντήσει τις κινητοποιήσεις και να δημιουργήσει κλίμα τρομοκρατίας μέσα στα πανεπιστήμια. Παράλληλα, η επιμονή της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ να μεταφέρει τη διεξαγωγή των φοιτητικών εκλογών όσο πιο μακριά γίνεται από τα γεγονότα του κινήματος δείχνει ξεκάθαρα πως γνωρίζουν -και φοβούνται- ότι η ριζοσπαστικοποίηση που εκφράστηκε το προηγούμενο διάστημα δεν έχει χαθεί και ότι αν αυτό αποτυπωθεί στην κάλπη θα βρεθούν αντιμέτωποι

για τρίτη συνεχόμενη χρονιά με την εκλογική ήττα.

Το επόμενο διάστημα θα βρεθούμε μπροστά στο καθήκον της διατήρησης του ριζοσπαστικού κλίματος και της ανασυγκρότησης των αριστερών δυνάμεων μέχρι την επόμενη μεγάλη μάχη. Βασική παρακαταθήκη της προηγούμενης περιόδου ήταν πως η μέγιστη δυνατή ενότητα των αριστερών δυνάμεων είναι αυτή που καταφέρνει να κινητοποιεί πάρα πολύ κόσμο και να απαντήσει αποτελεσματικά στον κίνδυνο της ΔΑΠ.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές και η περίοδος πριν από αυτές δεν πρέπει να είναι περίοδος νηνεμίας. Οι φοιτητικοί σύλλογοι βρίσκονται μπροστά σε ανοιχτά μέτωπα από τη διεκδίκηση των εξεταστικών και τα ζητήματα φοιτητικής μέριμνας, μέχρι τη σφαγή στη Γάζα. Το κίνημα που ζήσαμε αποτελεί απόδειξη ότι έχουμε τη δύναμη να καθορίσουμε τα πράγματα, ότι έχουμε τη δύναμη να συμπαραστούμε κι άλλα κομμάτια της κοινωνίας σε αγωνιστική τροχιά, ότι έχουμε τη δύναμη να νικήσουμε!

Η Πολιτική Απόφαση της

ΔΕΑ

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Απόσπασμα του κειμένου που εγκρίθηκε από τη Συνδιάσκεψη στις 30-31 Μάρτη

Η Συνδιάσκεψή μας πραγματοποιείται στο χρονικό μεταίχμιο της ολοκλήρωσης μιας κρίσιμης περιόδου και την απαρχή μιας νέας, όπου όλα δείχνουν ότι θα χαρακτηρίζεται από σημαντικούς κινδύνους, αλλά και από σημαντικές ευκαιρίες για το κίνημα και την Αριστερά.

Στην τετραετία που πέρασε, ο καπιταλισμός διεθνώς, ο πλανήτης γύρω μας, άλλαξε.

Η περίοδος της ευφορίας του 2018-19, όταν όλοι εκτιμούσαν ότι το σύστημα είχε οριστικά βγει από τη διεθνή κρίση του 2007-08, όταν οι συζητήσεις για τις προοπτικές περιορίζονταν στα σενάρια προβλέψεων μεταξύ εκρηκτικής ανάπτυξης ή, έστω, σταδιακής απογείωσης της παγκόσμιας οικονομίας, αποδείχθηκε ένα προσωρινό διάλειμμα. Οι «ανακάμψεις» αποδείχθηκαν παντού προσωρινές και αβέβαιες, παρότι μέσα σε αυτές το κυρίαρχο τμήμα των καπιταλιστικών Ομίλων επανήλθε στις υψηλές κερδοφορίες. Σήμερα η επιδείνωση των οικονομικών συνθηκών θεωρείται διεθνώς δεδομένη, ενώ οι προβλέψεις έχουν μετακινηθεί μεταξύ του σεναρίου επίμονης επιδείνωσης και εκείνου της «απότομης προσγείωσης» σε νέα κρίση. Οι κυρίαρχες τάξεις, οι αστικές κυβερνήσεις και οι υπερεθνικοί οργανισμοί όπως η ΕΕ, προετοιμάζονται για αυτές τις προοπτικές με σχέδια που συνδυάζουν την κολοσσιαία ενίσχυση των μεγάλων καπιταλιστικών Ομίλων (με δημόσιους-κρατικούς πόρους, ιδιωτικοποιήσεις και «χαλάρωση» κάθε φραγμού στη δραστηριότητα του κεφαλαίου), αλλά και την άγρια εντατικοποίηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων σε βάρος των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Ο κόσμος μας θα αντιμετωπίσει μια οικονομική και κοινωνική πολιτική, κυριολεκτικά, αιματηρή.

Αυτό θα είναι το διεθνές περίγραμμα μέσα στο οποίο θα κινηθεί, εδώ, το πραγματικό πρόγραμμα της δεύτερης «θητείας» της κυβέρνησης της ΝΔ και του Μητσοτάκη.

Στο ίδιο διεθνές περίγραμμα εκδηλώνεται η απειλητική μαζική ανάπτυξη της ακροδεξιάς. Είναι δυνάμεις που υποστηρίζουν ανοιχτά πλέον τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις, διεκδικώντας έναν τάχα «αντι-συστημικό» ρόλο μέσα από την καλλιέργεια της αυταπάτης ότι η βελτίωση της θέσης των λαϊκών μαζών μπορεί να επέλθει μόνο με τη μέθοδο της «εθνικής προτεραιότητας» («Πρώτα οι Γάλλοι», λέει η Λεπέν, «Πρώτα οι Ιταλοί», δηλώνει η Μελόνι κ.ο.κ.) σε βάρος των προσφύγων και μεταναστών. Ο θεσμικός/κρατικός ρασισμός και ο σεξισμός «στρώνει» ατζέντα για τα ακροδεξιά ρεύματα και κόμματα, και διαμορφώνει πολιτικά και εκλογικά ακροατήρια για τις ηγεσίες τους, οι οποίες επιδιώκουν να εκφράσουν μια εναλλακτική στρατηγική (προστατευτισμός κ.ά.) για τις αστικές τάξεις. Η αντιμετώπισή τους θα είναι ένα από τα πιο κρίσιμα πολιτικά καθήκοντα, της επόμενης περιόδου, και ο βαθμός της επιτυχίας μας σε αυτό θα είναι σε άμεση συνάρτηση με τις δυνατότητες του μαζικού κινήματος να αντιμετωπίσει τις κεντρικές πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων και της ΕΕ σε όλη την κλίμακα από την οικονομική πολιτική μέχρι τον ρασισμό, τον σεξισμό και τις φιλοπόλεμες πολιτικές.

Στην ίδια τετραετία οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έφτασαν σε παροξυσμό. Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει ήδη οδηγήσει σε εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, στην καταστροφή μιας ολόκληρης χώρας, στην επικίνδυνη αντιδραστική στροφή στο εσωτερικό της Ρωσίας, αλλά και σε μια πρωτοφανή ενίσχυση του милитарισμού στις χώρες-μέλη της ΕΕ και του NATO. Οι Δυτικοί που υποκρίνονται ότι υπερασπίζονται ένοπλα το (ένα κάποιο...) Διεθνές Δίκαιο στα πεδία της Ουκρανίας, δεν έκαναν το παραμικρό για να εμποδίσουν την τρομακτική σφαγή των Παλαιστινίων στη Γάζα από την πολεμική μηχανή του Κράτους του Ισραήλ.

Οι κίνδυνοι για κλιμάκωση και επέκταση των πολεμικών αναμετρήσεων

είναι προφανείς. Δεν υπάρχει καμιά πλευρά αντικειμενικά «προοδευτική» στις συγκρούσεις για κυριαρχία, είτε μεταξύ των μεγάλων διεθνών «μπλοκ» (Δύση-Ευρασία, με πρωταγωνιστικό ρόλο της Κίνας και της Ρωσίας), είτε μεταξύ των μικρότερων «υπο-ιμπεριαλισμών» για περιφερειακή κυριαρχία/ηγεμονία, στα δεκάδες «καυτά» σημεία στον κόσμο, που εύκολα μπορούν να μετατραπούν σε επικίνδυνες πολεμικές εστίες.

Ζούμε και παλεύουμε σε μια χώρα-μέλος του NATO και της ΕΕ. Εξ αυτού προκύπτει η υποχρέωση για βασική και κύρια αιχμή, στο σύνολο της πολιτικής μας, κατά των ΗΠΑ, του NATO, της ΕΕ. Όμως δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αυταπάτες: Στις συγκρούσεις της σημερινής εποχής είναι αναντικατάστατης αξίας η κληρονομιά του Λένιν και της Λούξεμπουργκ που απαίτησαν την απόλυτη ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος της Αριστεράς του, μπροστά στις συγκρούσεις μεταξύ «χορτάτων» και «πεινασμένων» ιμπεριαλιστών.

Ήταν κυριολεκτικά λυπηρό στα προηγούμενα χρόνια, να παρακολουθεί κανείς οργανώσεις της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς να μετατοπίζονται σταδιακά είτε προς την κατεύθυνση εξωραϊσμού του NATO και της Δύσης, είτε προς μια πολιτική ουράς στον Πούτιν και στον Σι.

Αυτή η στάση, που συστηματικά επιλέξαμε, είναι αναγκαία αλλά όχι αρκετή. Ζούμε μέσα σε έναν επικίνδυνο και αντιδραστικό ανταγωνισμό για κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο, τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Η πάλη για ρήξη με το NATO και την ΕΕ, η πάλη για να φύγουν οι βάσεις και να διαλυθούν οι διπλωματικο-στρατιωτικοί «άξονες», η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, η απαίτηση για άμεση ειρήνη στην Ουκρανία και για πολιτική λύση δίκαιης ειρήνευσης, οφείλει να συνδυάζεται με την πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς του «δικού μας» κράτους, για μια πολιτική ειρήνης-αλληλεγγύης-συνεργασίας με όλους τους λαούς στην περιοχή, και κυρίως με τον τουρκικό λαό.

Η ΔΕΑ στάθηκε σωστά σε αυτές τις πολιτικές δοκιμασίες και η Συνδιάσκεψη δεσμεύει την Οργάνωσή μας στη συνέχεια και εμβάθυνση αυτής της πολιτικής.

Σε αυτό το διεθνές πλαίσιο είχαμε τις σημαντικές εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις που αποτύπωσε ο εκλογικός κύκλος του 2023.

Η εκλογική νίκη της ΝΔ τον περασμένο Μάη-Ιούννη, ήταν μια σημαντική πολιτική νίκη του Μητσοτάκη. Μια

Συνδιάσκεψης της ΔΕΑ

τάση υποβάθμισης αυτού του παράγοντα («κάλπη νίκη») ή ερμηνείας του κυρίως μέσω της μιντιακής υπεροχής της ΝΔ, είναι ελάχιστα πειστική. Ο Μητσοτάκης νίκησε ο πολιτικός εκφραστής ενός κοινωνικού μπλοκ -μιας συμμαχίας της κυρίαρχης τάξης και των ανώτερων μεσοστρωμάτων- που βρισκόταν σε συνθήκες ευφορίας και προσδοκίων διαρκούς ανάπτυξης. Οι ρωγμές σε αυτό το μπλοκ προϋπήρχαν, υπάρχουν σήμερα και θα διογκωθούν. Ο Μητσοτάκης νίκησε επίσης (και κυρίως!) λόγω της διαλυτικής κρίσης αξιοπιστίας της αντιπολίτευσης με κέντρο τον ΣΥΡΙΖΑ. Το «μυστικό» των εκλογών του Μάη-Ιούνη είναι η απογοήτευση των εργαζομένων, των φτωχών και μεγάλου τμήματος της νεολαίας από την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ επί Τσίπρα, που εκφράστηκε με την απόσυρσή τους στην αποχή.

Η διαλυτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, που φανερώθηκε με την ανάδειξη του Κασσελάκη στην ηγεσία, είναι αναπόσπαστο συμπλήρωμα των εξελίξεων του 2023. Η ολοκληρωτική μετάλλαξη στο πεδίο των ιδεών, της πολιτικής, της οργάνωσης, προς την κατεύθυνση μιας βαλκανικής εκδοχής των Αμερικανών Δημοκρατικών, φέρνει και στην Ελλάδα -ολοκληρωμένα πλέον- το πολιτικό ρεύμα του «προοδευτισμού»: όπου πρώην ριζοσπάστες και σοσιαλδημοκράτες θα συνωθούνται στο κέντρο, θα ζητούν ψήφους για να κυβερνήσουν «προοδευτικά», δεν θα δεσμεύονται σε τίποτα ουσιαστικό απέναντι στην εργατική τάξη και τους φτωχούς, αλλά θα δεσμεύονται απέναντι στην κυρίαρχη τάξη για συνέχεια της πολιτικής που επιθυμεί, με bonus την υπόσχεση για κοινωνική ειρήνη.

Είναι μια πολιτική που δεν μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τον Μητσοτάκη, είναι καταδικασμένη να περιμένει το αν και πότε η κυβέρνηση του θα πέσει σαν σάπιο φρούτο, ελπίζοντας ότι τότε η κυβερνητική εξουσία θα περάσει στα δικά τους χέρια, ελλείψει εναλλακτικής.

Χαρακτηριστικό του πόσο αυτή η μετατόπιση είναι βαθιά συντηρητική, φάνηκε ακόμα και στο στίγμα της «αριστερής πτέρυγας» που παρήγε: τα στελέχη της Νέας Αριστεράς που -προς τιμήν τους- αποχώρησαν, επέλεξαν να συγκροτηθούν στη βάση της υπεράσπισης του... κυβερνητικού έργου του 2015-19 και της «παρακαταθήκης» του Αλέξη Τσίπρα. Είναι μια απόπειρα, εκ των πραγμάτων, αυτοϋπονόμευμένη και αδιέξοδη.

Η στροφή στον «προοδευτισμό» είναι μια βαθιά προσαρμογή στο συντηρητισμό, ενός αντιπολιτευτικού

δυναμικού που κάποτε αυτοπροσδιοριζόταν ως «ριζοσπαστική Αριστερά». Είναι όμως και στροφή σε μια κατεύθυνση αδύναμη και εύθραστη: ο Δούκας κέρδισε το Δήμο της Αθήνας με μια εκλογική επίδοση που απέχει μίλια από τη δημιουργία «πολιτικού ρεύματος». Προς αυτή την κατεύθυνση δεν είναι θεμιτή καμιά αυταπάτη.

Οι εξελίξεις θα καθοριστούν από τη σύγκρουση του Μητσοτάκη με την «κοινωνική αντιπολίτευση» από τα κάτω.

Ελάχιστους μήνες μετά την εκλογική νίκη της ΝΔ είδαμε να εκδηλώνεται αυτή η δυναμική με τη «συνάντηση» στο δρόμο των αγωνιζόμενων φοιτητών-τριών, των αγροτών, των απεργών διαδηλωτών. Είναι απολύτως θεμιτή η πρόβλεψη ότι αυτή η δυναμική θα έχει συνέχειες, καθώς η κυβερνητική πολιτική θα προκαλεί διαρκώς και έντονα τα ανακλαστικά του κόσμου.

Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων θα μπορούσε να περιγραφεί ως μια πολιτική «τέλεια ευκαιρία» για το ΚΚΕ. Όμως η ηγεσία του φροντίζει να επαναλαμβάνει το μήνυμα ότι το ΚΚΕ δεν προτίθεται να αναλάβει τις ευθύνες και τα ρίσκα που αναλογούν στις οργανωμένες δυνάμεις του. Οι επιδιώξεις και η προοπτική του ΚΚΕ αφορούν μια σταδιακή και κυρίως ελεγχόμενη ανάπτυξη, έστω κι αν αυτό οδηγεί σε βήμα σαλιγκαριού, έστω κι αν αυτό θυσιάζει ευκαιρίες για την κλιμάκωση του κινήματος.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες θα έχουμε να χαράξουμε την τακτική μας.

Αξίζει μια υπόμνηση από το διεθνές πεδίο. Στο τελευταίο διάστημα έχουμε διεθνώς μια αναζωογόνηση των απεργιακών αγώνων και της εργατικής αγωνιστικότητας (παρατεταμένες και διαδοχικές σημαντικές απεργίες, δημιουργία νέων συνδικάτων, ριζοσπαστικοποίηση κάποιων από τα παλιότερα κ.ο.κ.). Όμως αυτός ο σπουδαίος παράγοντας, προς το παρόν τουλάχιστον, παραμένει αποσπασματικός: οι αγώνες δεν έχουν συνέχεια, δεν γενικεύονται, δεν μπορούν ακόμα να αντιμετωπίσουν κεντρικές κυβερνητικές επιθέσεις. Το κίνημα στη Γαλλία ενάντια στην αντιμεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, έδωσε μεγάλες κινητοποιήσεις αλλά, τελικά, ηττήθηκε μπροστά στην άκαμπτη στάση του Μακρόν.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι ενιαιομετωπικές τακτικές είναι αναντικατάστατη επιλογή. Είναι πλέον κοινή πείρα η σημασία της ενότητας στη δράση από τα κάτω. Ασφαλώς, δεν πρόκειται για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο στην «κλασική» μορφή του, όπως μας το κληροδότησε η 3η Διεθνής της εποχής

του Λένιν, με τη μορφή που αφορούσε στις σχέσεις μεταξύ μαζικών μεταρρυθμιστικών εργατικών κομμάτων και μικρότερων αλλά ορατών στην πλειοψηφία της εργατικής τάξης, επαναστατικών κομμάτων. Τέτοιες πολιτικές συγκροτήσεις δεν είναι σήμερα διαθέσιμες ούτε εδώ, ούτε διεθνώς. Γι' αυτό επιμένουμε να μιλάμε για ενιαιομετωπικές τακτικές και για ενιαιομετωπική λογική.

Η ενότητα στη δράση από τα κάτω μεταξύ των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι απαραίτητη για την στήριξη των αγώνων. Η υποχρέωση αυτή δεν περιορίζεται στους οικονομικούς/συνδικαλιστικούς αγώνες, αλλά επεκτείνεται στις ανάγκες του πολιτικού αγώνα (καταστολή, Παλαιστίνη, εξοπλισμοί κ.ο.κ.). Η ενότητα στη δράση από τα κάτω αφορά, επίσης, το κρίσιμο ζήτημα της ανάπτυξης των κοινωνικών κινήματων (αντιρατσισμός, αντισεξισμός, περιβάλλον κλπ) και του ιδεολογικο-πολιτικού προσανατολισμού τους σε συντονισμό με το εργατικό κίνημα και τη σοσιαλιστική απελευθέρωση της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Γι' αυτό η ενότητα στη δράση οφείλει να είναι σχεδιασμένη και μακρόπνοη, που σημαίνει ότι δεν μπορεί να περιορίζεται στο από τα κάτω. Στις συγκεκριμένες συνθήκες, αυτό σημαίνει συντροφικές σχέσεις συνεργασίας μεταξύ των οργανώσεων που κατανοούν αυτό το καθήκον, επιχειρώντας να προσελκύσουν και ένα ανένταχτο δυναμικό, με στόχο να μεγιστοποιήσουν τη συμβολή στην κλιμάκωση του κινήματος.

Με αυτά τα κριτήρια διαμορφώνουμε τις σχέσεις και την πολιτική των συμμαχιών μας.

Με τα ίδια κριτήρια προσεγγίσαμε το ερώτημα μιας ενωτικής παρέμβασης της ριζοσπαστικής Αριστεράς στις ευρωεκλογές. Για να καλυφθεί το κενό που προκύπτει από την αντίφαση μεταξύ, αφενός, της εμφάνισης ενός νέου μαζικού ριζοσπαστισμού στο δρόμο και, αφετέρου, της μετατόπισης προς τα δεξιά μεγάλου τμήματος της αντιπολίτευσης, δηλώσαμε ότι χρειάζεται η κοινή παρέμβαση ενός «φάσματος» δυνάμεων που: α) Όφειλε να δεσμεύεται σε μια αριστερή ριζοσπαστική πολιτική (μεταβατικό πρόγραμμα αντιλιτότητας, αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική θέση, άρνηση υποταγής στην ΕΕ από εργατική-διεθνιστική σκοπιά, αντιρατσιστική και αντισεξιστική πολιτική κ.ο.κ.). β) Όφειλε να έχει μια μίνιμουμ πλατύτητα, ώστε να μπορεί να διεκδικεί ορατότητα και να ξεφεύγει από την πεπατημένη των εκλογι-

κών παρεμβάσεων «καταγραφής». Για αυτό υποστηρίξαμε την πιθανότητα κοινής παρέμβασης του «φάσματος» από το ΜΕΡΑ25 και την ΛΑΕ, μέχρι την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Με διαβάθμιση ευθυνών, αυτό δεν έγινε εφικτό. Δεν μας ενδιαφέρει μια προεκλογική «συγκόλληση» της τελευταίας στιγμής, χωρίς περιθώρια σοβαρής πολιτικής καμπάνιας. Δεν μας ενδιαφέρει να ενταχθούμε σε όποιο από τα υποσύνολα του φάσματος που προαναφέραμε και πρόκειται τελικά να συγκροτηθούν σε ευρωψηφοδέλτια. Θα αντιμετωπίσουμε τις ευρωεκλογές με την έκκληση για ψήφο στην (πέραν του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΕΑΡ) Αριστερά, όπως κάναμε και στις εθνικές εκλογές. Με την οριστικοποίηση των διάφορων κατεβασμάτων, μπορεί να χρειαστούν εξειδικεύσεις και εμφάσεις στις παρεμβάσεις και στην επιχειρηματολογία που θα ξεδιπλώσουμε γύρω από αυτήν την βασική επιλογή. Θα εξακολουθούμε να υποστηρίζουμε την ανάγκη για ενότητα δράσης αλλά και πολιτικής έκφρασης και ενόψει της «επόμενης ημέρας», όπου ο κόσμος μας θα κληθεί να αντιμετωπίσει σοβαρές δοκιμασίες.

Η Οργάνωση στο επόμενο διάστημα θα πρέπει να δώσει έμφαση στην αναβάθμιση της δραστηριότητας, της λειτουργίας και των παρεμβάσεων των Π.Ο. και των υπαρκτών τοπικών ομάδων στις γειτονιές -θα είναι κρίσιμο για την ανάπτυξη μας το επόμενο διάστημα. Επίσης στην αναβάθμιση της δράσης στα «μέτωπα» όπου διατάσσουμε τις δυνάμεις μας (εργατικό, φεμινιστικό-αντισεξισμός, νεολαία κ.ο.κ.), διεκδικώντας σχέσεις, επιρροή, στρατολογήσεις μέσα από τα στοιχεία της νέας αγωνιστικότητας. Αυτό όχι μόνο δεν έρχεται σε αντίφαση, αλλά είναι προϋπόθεση για να είναι κανείς πιο αποτελεσματικός στις ενιαιομετωπικές τακτικές. Μόνο αν κατανοούμε και υλοποιήσουμε αυτά τα (επιφανειακά) αντιφατικά καθήκοντα στην ενότητά τους, θα μπορέσουμε πραγματικά να μεγιστοποιήσουμε την αποτελεσματικότητα της Οργάνωσης.

Στην πολιτικοποίηση της περιόδου υπάρχει ένα ζήτημα-«κλειδί»: η σχέση μεταξύ ενός παλιότερου ακροατηρίου, που έχει εμπειρίες μαζικής πολιτικής, αλλά και το βάρος της ήττας του 2015, και ενός νεότερου τμήματος αγωνιστών-στριών που έχουν την ορμή και τη διαθεσιμότητα της «πρώτης γραμμής», αλλά και σημαντικά κενά εμπειρίας. Η ΔΕΑ, κουβαλώντας πλούσιες εμπειρίες των τελευταίων πολλών χρόνων έχει ειδικές ευθύνες στο να δώσει ένα υπόδειγμα δημιουργικής αντιμετώπισης αυτής της κρίσιμης σχέσης.

75 χρόνια NATO

Μια ιμπεριαλιστική μηχανή βουτηγμένη στο αίμα

Του Νικόλα Κολυτά

Εβδομήντα πέντε χρόνια ζωής συμπληρώνει ο Οργανισμός Βορειοατλαντικού Συμφώνου, γνωστός σε όλους μας ως NATO. Εβδομήντα πέντε χρόνια πολέμων, δικτατοριών, στρατιωτικών παρεμβάσεων, γεωπολιτικών εντάσεων και καταπίεσης λαών. Σήμερα το NATO, παρά την κρισιμακή του κατάσταση τα προηγούμενα χρόνια, επανέρχεται δυναμικά στο προσκήνιο επανακαθορίζοντας την αιμοσταγή του ταυτότητα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία και η εθνοκάθαρση στην Παλαιστίνη, αποτελούν εύφορο έδαφος ανάπτυξης του πιο δολοφονικού διεθνούς οργανισμού στον μεταπολεμικό κόσμο.

Ίδρυση και σκοπός

Το NATO ιδρύθηκε στις 4 Απριλίου του 1949 από 12 κράτη: Βέλγιο, Βρετανία, Γαλλία, Δανία, ΗΠΑ, Ισλανδία, Ιταλία, Καναδάς, Λουξεμβούργο, Νορβηγία, Ολλανδία, Πορτογαλία. Με τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι κυρίαρχες δυνάμεις του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού καπιταλισμού επιχειρήσαν να οικοδομήσουν μια κραταία συμμαχία σε στρατιωτικό και οικονομικό επίπεδο που θα αποτελούσε ανάχωμα στην τότε σοβιετική επιρροή και θα εγγυούνταν την ανόρθωση της πληγωμένης από τον πόλεμο Ευρώπης. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για μια νέα ιμπεριαλιστική μηχανή έτοιμη να κατασπαράξει οποιονδήποτε αμφισβητήσει την παγκόσμια κυριαρχία της. Αυτός είναι και ο λόγος που η ΕΣΣΔ, έχοντας εγκαταλείψει της επαναστατικές παραδόσεις της 3ης Διεθνούς, επιχείρησε λίγα χρόνια αργότερα να οικοδομήσει το αντίπαλο δέος στο NATO υπογράφοντας το 1955 το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

Οι νικητές και ωφελημένοι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μοίραζαν τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής σαν να κόβουν σε κομμάτια μια φρατζόλα ψωμί. Είναι κυνικός ο τρόπος με τον οποίο ο πρώτος γενικός γραμματέας του NATO, ο Βρετανός Λόρδος Ίσμεϊ, δήλωνε ότι η Βορειοατλαντική Συμμαχία φτιάχτηκε για να κρατά στην Ευρώπη «τους Αμερικανούς μέσα, τους Ρώσους έξω και τους Γερμανούς κάτω». Βέβαια ο συσχετισμός δύναμης, η οικονομική ανάπτυξη και η γεωπολιτική ρευστότητα, δε δίσταζε να αλλάξει τις προτεραιότητες μιας τέτοιας

συμμαχίας. Δεν είναι τυχαίο ότι τη χρονιά της υπογραφής του Συμφώνου της Βαρσοβίας, η αναστηλωμένη και πολλά υποσχόμενη Δυτική Γερμανία εντάχθηκε με κάθε επισημότητα στο NATO. Άλλωστε διακηρυγμένος σκοπός του NATO ήταν «θεωρητικά» η υπεράσπιση της δημοκρατίας στα κράτη μέλη του. Βέβαια, αυτό δεν εμπόδισε τη συμπερίληψη της υπό στρατιωτική δικτατορία Πορτογαλίας, στα ιδρυτικά κράτη μέλη του. Πρόκειται για ωμή υποκρισία.

NATO και Ελλάδα

Η σχέση της Ελλάδας με το NATO διαπνέεται διαχρονικά από πολύ παρασκήνιο, μεγαλοϊδεατισμό, γεωπολιτικές εντάσεις και εξωφρενικές πολεμικές δαπάνες. Η Ελλάδα εντάχθηκε στο NATO το 1952 μαζί με την Τουρκία. Τα δύο θεωρητικά ανταγωνιστικά κράτη στη νοτιοανατολική Μεσόγειο θα συγκροτούσαν τη διαβόητη «Νοτιοανατολική πτέρυγα» του NATO, με κύριο μέλημα τον έλεγχο των ανατολικών προσβάσεων στη Μεσόγειο και την πλευροκόπηση των χερσαίων διόδων της Ρωσίας προς τη Μέση

Ανατολή. Στην πραγματικότητα, όμως τα δύο κράτη τις επόμενες δεκαετίες ανέπτυξαν έναν εξωφρενικό ανταγωνισμό για το ποιος θα είναι το καλύτερο μαντρόκυκλο της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας στην περιοχή. Αυτό οδήγησε σε αύξηση της έντασης σε πληθώρα περιπτώσεων, έντασης που έφτασε στα όρια πολεμικής σύρραξης.

Ο ρόλος του NATO σε αυτή την εθνικιστική και милитарιστική παράκρουση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας υπήρξε σημαντικός. Τα δύο κράτη προχώρησαν σε τεράστιες πολεμικές δαπάνες, παραχώρησαν τεράστιες εκτάσεις για δημιουργία στρατιωτικών βάσεων και διευκόλυναν φονικές στρατιωτικές επιχειρήσεις. Στο ελληνικό έδαφος αναπτύχθηκαν NATOικές στρατιωτικές βάσεις με καθεστώς πλήρους αδιαφανής και ανεξέλεγκτο. Καμία κυβέρνηση δεν δίστασε να αμφισβητήσει την παρουσία του NATO στην Ελλάδα, ή έστω να περιορίσει τα εφαρμοζόμενα σχέδιά του.

Ακόμη και η πρώτη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου που είχε ως προμετωπίδα τα συνθήματα «Ξεω οι

βάσεις του θανάτου» και «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο», όχι μόνο ανέχτηκε το NATO, αλλά συνέβαλε καθοριστικά στην εδραίωσή του στην ελληνική επικράτεια εκσυγχρονίζοντας το πλαίσιο λειτουργίας των βάσεων. Η δε κατ' όνομα «αριστερή κυβέρνηση» του Αλέξη Τσίπρα υπήρξε η πιο NATOϊκή κυβέρνηση μεταπολεμικά, μετατρέποντας το ελληνικό έδαφος σε ένα απέραντο αμερικανοατοϊκό εργοτάξιο, μεγεθύνοντας παλιότερες βάσεις (Σούδα) και δημιουργώντας νέες και εξαιρετικά επικίνδυνες (Αλεξανδρούπολη). Την ίδια στιγμή αξιοποίησε το NATO στο Αιγαίο για την ανακοπή των προσφυγικών κυμάτων από τη Μέση Ανατολή και υπέγραψε τη Συμφωνία των Πρεσπών, προκειμένου να εξυπηρετηθεί το σχέδιο του NATO για ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στη Συμμαχία.

Το NATO έχει επιδείξει μεγάλη ανθεκτικότητα στις εκάστοτε πολιτικές μετατοπίσεις και τα καθεστώτα που άσκησαν εξουσία στην Ελλάδα. Από την κεντρική κυβέρνηση των Πλαστήρα-Σοφ. Βενιζέλου μέχρι τους χουνταίους συνταγματάρχες και από τις πιο ριζοσπαστικές μέχρι τις πιο συντηρητικές κυβερνητικές εκφάνσεις της μεταπολίτευσης, η παρουσία του δεν αμφισβητήθηκε ούτε στιγμή. Αντίθετα ξοδεύτηκαν απίστευτα ποσά σε πολεμικές δαπάνες και στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Η Ελλάδα βρίσκεται διαχρονικά ανάμεσα στις χώρες που μόλις μετά τις ΗΠΑ ξοδεύουν το μεγαλύτερο ποσοστό σε πολεμικές δαπάνες συγκριτικά με το ΑΕΠ τους. Ακόμη και την περιβόητη εποχή των μνημονίων και της λιτότητας που τσακίστηκε το κοινωνικό κράτος και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, οι πολεμικές δαπάνες παρέμειναν σε δυσθεώρητα επίπεδα. Επί κυβέρνησης Τσίπρα το 2018, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του NATO, η Ελλάδα ήταν η 2η στην κατάταξη των χωρών-μελών της Συμμαχίας ως προς τις αναλογικές πολεμικές δαπάνες (2,23% του ΑΕΠ), πίσω μόνο από τις ΗΠΑ που διέθεταν το 3,39% του ΑΕΠ. Τη σκυτάλη πήρε περήφανα ο Κυριάκος Μητσοτάκης θέτοντας σε εφαρμογή κολοσσιαία εξοπλιστικά προγράμματα, αξίας πολλών δισεκατομμυρίων ευρώ.

NATO και Πόλεμος

«Τόσα χρόνια NATO η ίδια ιστορία, Χούντες-Πόλεμοι-Τρομοκρατία» λέει ένα διαχρονικό αντιπολεμικό σύνθημα της Αριστεράς, και περιγράφει με μεγάλη

*** Το ΝΑΤΟ έχει επιδείξει μεγάλη ανθεκτικότητα στις εκάστοτε πολιτικές μετατοπίσεις και τα καθεστώτα που άσκησαν εξουσία στην Ελλάδα. Η Ελλάδα βρίσκεται διαχρονικά ανάμεσα στις χώρες που μόλις μετά τις ΗΠΑ ξοδεύουν το μεγαλύτερο ποσοστό σε εξοπλιστικά προγράμματα συγκριτικά με το ΑΕΠ τους.**

ακρίβεια τη δραστηριότητα της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας σε διεθνές επίπεδο. Η λεγόμενη «ανθρωπιστική δράση» του ΝΑΤΟ έχει αποδειχθεί πολλαπλά αιματοβαμμένη. Δεν μπορούμε να συμπεριλάβουμε σε ένα μόνο άρθρο την πολυετή δολοφονική δράση του. Θα αναφέρουμε μόνο ενδεικτικά τις πιο μεγάλες εγκληματικές παρεμβάσεις της ηγετικής του δύναμης (ΗΠΑ) ή/και των συμμαχικών κρατών, στις οποίες υπήρξε ξεκάθαρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου, όπως στις περιπτώσεις της Κούβας, της Κορέας, του Βιετνάμ, της Ινδοκίνας, της Χιλής, της Αλγερίας, της Παλαιστίνης, του Παναμά, της Λιβύης, του Λιβάνου, της Δομινικανής Δημοκρατίας, της Νικαράγουας, του Σαλβαντόρ, της Βοσνίας, της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν και του Ιράκ. Βομβαρδισμοί αμάχων, βασανιστήρια απλών πολιτών, εκτοπίσεις πληθυσμών και στήριξη των πιο σκληρών καθεστώτων στο όνομα της διασφάλισης της ειρήνης και της δημοκρατίας, είναι λίγα από τα πεπραγμένα των μελών αυτού του Οργανισμού που καμώνεται ότι συνενώνει τους «δημοκράτες».

Η Ελλάδα έχει υπάρξει κι αυτή συνένοχη σε πολλά από αυτά τα εγκλήματα. Τη δεκαετία του '50 η επέμβαση κρατών-μελών του ΝΑΤΟ στην Κορέα βάρυνε και με ελληνικό αίμα, με απολογισμό 195 νεκρούς στρατιώτες, 610 τραυματίες και 4 χαμένα αεροσκάφη. Το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1967 βασίστηκε σε μεγάλο βαθμό σε αντι-

κομμουνιστικά δίκτυα (ΙΔΕΑ), υπό την καθοδήγηση των ΝΑΤΟϊκών αξιωματούχων και των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, μπροστά στην ανασύνταξη του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς. Στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας το 1999 χρησιμοποιήθηκαν ελληνικές στρατιωτικές βάσεις, λιμάνια, αεροδρόμια, ολόκληρο το ελληνικό έδαφος παραδόθηκε στη ΝΑΤΟϊκή πολεμική μηχανή. Το 2003 η Ελλάδα συμμετείχε στο έγκλημα των ΗΠΑ στο Ιράκ. Το κρίσιμο διάστημα της επίθεσης στο Ιράκ (20 Μάρτη - 30 Απρίλη 2003), 5.270 αεροσκάφη των ΗΠΑ και των τότε «πρόθυμων» συμμάχων τους με κατεύθυνση το Ιράκ προσγειώθηκαν ή περνώντας από τον εθνικό εναέριο χώρο της Ελλάδας, έδωσαν αναφορά πορείας στη Σούδα. Σήμερα η κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη δηλώνει πρόθυμη να στηρίξει επιχειρησιακά και πολιτικά οποιαδήποτε ενέργεια του ΝΑΤΟ είτε στα Βαλκάνια, είτε στη Μέση Ανατολή.

Αντιπολεμικό κίνημα και Αριστερά

Παρά την έντονη δραστηριοποίηση και εμπλοκή του ΝΑΤΟ στα ελληνικά πράγματα, η πλειοψηφία του κόσμου της εργασίας ποτέ δεν ταυτίστηκε με τις επιδιώξεις του στην περιοχή. Τις δεκαετίες του '70 και του '80 υπήρξαν δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στις περίφημες «βάσεις του θανάτου». Τη δεκαετία του

'90, σε μια περίοδο που είχε καταρρεύσει το «αντίπαλο δέος» της ΕΣΣΔ και οι όποιες αυταπάτες δημιουργούσε αυτή σε μια μερίδα της εργατικής τάξης για έναν καλύτερο κόσμο, το εργατικό κίνημα και η ριζοσπαστική Αριστερά, δεν άλλαξαν τις αναλύσεις τους γύρω από το ρόλο και τη δράση του ΝΑΤΟ. Η κρίση των Ιμίων απέδειξε με τον πιο περίτρανο τρόπο το πώς ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αξιοποιεί, αλλά και επιβάλλεται στους ελληνοτουρκικούς εθνικισμούς και ανταγωνισμούς προκειμένου να εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα. Το αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στην επέμβαση στο Ιράκ, υπήρξε επίσης μια δυναμική δήλωση αντίθεσης στα ιμπεριαλιστικά δολοφονικά σχέδια στη Μέση Ανατολή.

Μέχρι σήμερα, τα ταξικά και αντιιμπεριαλιστικά αντανακλαστικά της εργατικής τάξης αποτυπώνονται με τον πιο δυναμικό τρόπο στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και στις μεγάλες κινητοποιήσεις που οργανώνονται όταν κάποιος κορυφαίος πολιτικός ηγέτης ή αξιωματούχος του ΝΑΤΟ επισκέπτεται την Ελλάδα. Είναι πολύ σημαντικό ότι χάρη στην διαρκή επαγρύπνηση της Αριστεράς, είναι βαθιά εγγεγραμμένη στη συλλογική συνείδηση η σημασία της πάλης ενάντια στον πόλεμο, το μιλιταρισμό και τον εθνικισμό. Όμως εδώ χρειάζεται μια σημαντική επισήμανση: Η αντίθεση στον ιμπεριαλισμό είναι διαφορετικό πράγμα από τον τυφλό αντιαμερικανισμό. Η πρώτη

είναι μια στάση αγώνα ενάντια στη δική μας αστική τάξη που συνεργάζεται με τα ΝΑΤΟϊκά συμφέροντα, η δεύτερη είναι μια στάση ξεπλύματος της ελληνικής αστικής τάξης που «αναγκάζεται» να σέρνεται πίσω από τα αμερικάνικα συμφέροντα.

Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και η Αριστερά, ειδικά σήμερα, έχουν χρέος να στέκονται απέναντι στο ΝΑΤΟ που αποτελεί τον πολεμικό βραχίονα των ισχυρών κρατών του δυτικού κόσμου, όσο και σε οποιαδήποτε άλλη ιμπεριαλιστική συμμαχία, επιχειρήσει να ηγεμονεύσει σε διεθνές επίπεδο. Στην Ελλάδα, η καλύτερη προοπτική σε αυτή την κατεύθυνση είναι η μαζική, ριζοσπαστική και ενωτική αντιπολίτευση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απέναντι στις δολοφονικές πολιτικές με τις οποίες συντάσσεται αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Σε μια περίοδο που οξύνονται οι οικονομικοί ανταγωνισμοί και εντείνονται οι πολεμικές συρράξεις, το αντιπολεμικό κίνημα οφείλει να υψώσει ψηλά τη σημαία της αλληλεγγύης και της εναντίωσης στα πολεμικά σχέδια των από πάνω. Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να επαναφέρουμε στο προσκήνιο τη συζήτηση για μια άλλη κοινωνία, χωρίς βάσεις θανάτου, εξωφρενικά εξοπλιστικά προγράμματα, γεωπολιτικές συγκρούσεις και χιλιάδες νεκρούς στο όνομα της «ειρήνης» και της «δημοκρατίας».

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΞΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣΑΝ

* σήκος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Το Σάββατο 9 Μαρτίου στη Θεσσαλονίκη ένας «μαύρος» όχλος προηλάκισε και επιτέθηκε σε δύο τρανς άτομα ηλικίας 21 ετών τα οποία βρίσκονταν στην πλατεία Αριστοτέλους. Φοβούμενα για την ασφάλειά τους, κατέφυγαν σε παρακείμενο κατάστημα εστίασης της περιοχής. Όμως η τρανσφοβική επίθεση δεν σταμάτησε εκεί. Περίπου 200 νεαροί συγκεντρώθηκαν έξω από το εν λόγω κατάστημα βρίζοντας και πετώντας μπουκάλια προς το μέρος τους, χωρίς ευτυχώς να σημειωθεί κάποιος τραυματισμός, χάρη στην παρέμβαση των εργαζομένων του καταστήματος που απέτρεψαν τα χειρότερα. Η αστυνομία για ακόμη μια φορά άργησε να παρέμβει. Οι μνήμες από την ακροδεξιά τρομοκρατία στο ΕΠΑΛ της Σταυρούπολης λίγα χρόνια πριν, είναι ακόμη νωπές. **Ακροδεξιές οργανώσεις επιχειρούν συστηματικά να διεισδύσουν** σε σχολεία, συνδέσμους οπαδών και πλατείες που συχνάζει η νεολαία. Πατώντας πάνω στις πολιτικές της

κυβέρνησης Μητσοτάκη βρίσκουν εύφορο πεδίο προκειμένου να διασπείρουν το εθνικιστικό, ρατσιστικό και σεξιστικό τους δηλητήριο. Το σημαντικό, όμως είναι ότι τα ανταντακλαστικά του κόσμου του κινήματος και της Αριστεράς είναι άμεσα και δυναμικά. **Την αμέσως επόμενη ημέρα της επίθεσης οργανώθηκε συγκέντρωση στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, στην οποία συμμετείχαν τουλάχιστον 3000 άτομα**, με πανό και συνθήματα όπως «θα βγω από το σπίτι όπως θέλω εγώ», «κανένα μόνο» και «καμιά ανοχή στην τρανσομοφοβία».

Για ακόμη μια χρονιά **το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά βρέθηκαν στο δρόμο τιμώντας την Παγκόσμια Ημέρα Ενάντια στο Ρατσισμό στη διαδήλωση της 16ης Μάρτη**. Σε μια περίοδο που οξύνονται οι πολεμικές συγκρούσεις, που οι από πάνω επενδύουν στην ταξική πόλωση, τον εθνικισμό και το μιλιταρισμό, η φετινή διαδήλωση απέκτησε πρόσθετο βάρος και αξία. Μέσα από την κινητοποίηση στάλθηκε ένα ηχηρό μήνυμα στην κυβέρνηση Μητσοτάκη **ότι ο αγώνας των προσφύγων και μεταναστών είναι και δικός μας αγώνας**. Ότι θέλουμε ίσα δικαιώματα για όλους και όλες, ανοιχτά σύνορα, εξασφάλιση ασφαλών διόδων διέλευσης, δημιουργία ανοιχτών κέντρων φιλοξενίας, ευελιξία στις υπηρεσίες ασύλου και κοινωνικά προγράμματα στήριξης των προσφύγων και μεταναστών. **Αντιρατσιστικές, αντιφασιστικές και μεταναστευτικές οργανώσεις, αλλά και συλλογικότητες και κόμματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς έδωσαν ένα ζωντανό τόνο** με συνθήματα, ντουντούκες, πανό και πικέτες. Οι βασικές πολιτικές αιχμές ήταν η νομιμοποίηση όλων των μεταναστ(ρι)ών χωρίς αποκλεισμούς και ρατσιστικές προϋποθέσεις, το τέλος των pushbacks στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα και η παραμονή των νεοναζι της Χρυσής Αυγής στη φυλακή.

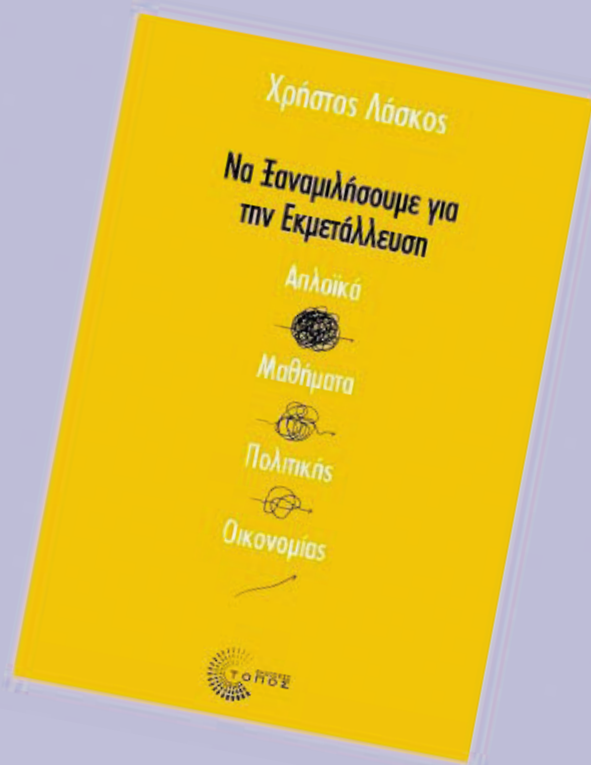

Το Δίκτυο Επιτήρησης Συνοριακής Βίας προχώρησε σε καταγγελία της συστηματικής και πολύμηνης κράτησης προσφύγων με σοβαρά προβλήματα υγείας και ψυχολογικά ζητήματα στο κέντρο κράτησης της Κορίνθου. Σύμφωνα με ανακοίνωσή του στις 26 Μαρτίου, το Δίκτυο έχει δεχτεί αναφορές από κρατούμενους για την επιβαρυνόμενη ψυχολογική τους κατάσταση, που οδηγεί ορισμένους σε απόπειρα αυτοκτονίας, λόγω της πολύμηνης κράτησης σε βρώμικα κελιά γεμάτα έντομα, που προκαλούν δερματικές ασθένειες, χωρίς πρόσβαση σε σαπούνι, ρούχα και άλλα βασικά είδη, και με το φαγητό χαλασμένο. **Πολλοί από τους εγκλωβισμένους πρόσφυγες στην Κόρινθο έχουν προχωρήσει σε απεργία πείνας ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τις άθλιες συνθήκες** κάτω από τις οποίες κρατούνται. Όποτε μάλιστα επιχειρούν να διαμαρτυρηθούν συλλογικά για το μαρτύριο που τους έχει επιβάλλει το ελληνικό κράτος βρίσκονται αντιμέτωποι με σκληρή αστυνομική καταστολή. Σε βίντεο που κυκλοφόρησε στα μέσα Μαρτίου διακρίνονται **δυνάμεις των ΜΑΤ να απωθούν διά της βίας κρατούμενους που διαμαρτύρονταν στο προαύλιο και στη συνέχεια να τους χτυπούν με κλοπή**, με αποτέλεσμα τραυματισμούς και σύμφωνα με καταγγελίες εξευτελιστικούς ελέγχους στα κελιά. Οι κρατούμενοι πρόσφυγες δεν μπορούν να τύχουν ψυχολογικής υποστήριξης από πουθενά καθώς όλη η δομή της Κορίνθου διαθέτει μόλις έναν ψυχολόγο. Πρόκειται για μια ντροπιαστική συνθήκη στην κατά τα άλλα πολιτισμένη Ευρώπη.

Ένα ακόμη όνομα προστέθηκε στη μακρά λίστα δολοφονημένων γυναικών στην Ελλάδα. Η 28χρονη που δολοφονήθηκε από τον πρώην σύντροφό της, είχε καταφύγει στο ΑΤ Αγίων Αναργύρων προκειμένου να τον καταγγείλει καθώς τον είχε δει έξω από το σπίτι της να την παρακολουθεί, κάτι που την φόβισε. Ο λόγος είναι ότι ο 39χρονος γυναικοκτόνος φέρεται να την κακοποιούσε και να της ασκούσε ψυχολογική βία συστηματικά στο παρελθόν κατά τη διάρκεια της σχέσης τους. Σύμφωνα με όσα διέρρευσε, μεταβαίνοντας η 28χρονη στο ΑΤ, ανέφερε στην αξιωματικό υπηρεσίας πως παρότι ζει υπό καθεστώς φόβου, δεν επιθυμεί να προχωρήσει σε μήνυση, αλλά να τη μεταφέρει απλώς ένα περιπολικό στο σπίτι της με ασφάλεια. Οι αστυνομικοί της απάντησαν πως δεν υπήρχε διαθέσιμο όχημα και πως θα έπρεπε να καλέσει η ίδια την Άμεση Δράση. **Μόλις βγήκε από το ΑΤ για να τηλεφωνήσει, ο 39χρονος τη δολοφόνησε δίπλα ακριβώς στο φυλάκιο του τμήματος με πέντε μαχαίριές**. Η συγκεκριμένη γυναικοκτονία, μέσα από την τραγικότητά της, φανέρωσε με τον πιο σκληρό τρόπο την κρατική ανεπάρκεια και αδυναμία μπροστά στην έμφυλη βία. Μία

γυναίκα ζήτησε την ελάχιστη προστασία απέναντι στον κακοποιότη της, και **η Ελληνική Αστυνομία αδυνατούσε να την προστατεύσει ακόμη και στην είσοδο του ΑΤ**, αφού προηγουμένως έχει δηλώσει αδυναμία να τη μεταφέρει σπίτι της με υπηρεσιακό όχημα. Όλα αυτά τη στιγμή που κάθε λογής επιχειρηματίες μπορεί να έχουν μια ντουζίνα αστυνομικούς να τους συνοδεύουν σε gala και δεξιώσεις. Το φεμινιστικό κίνημα δίνει σκληρές μάχες τα τελευταία χρόνια προκειμένου να αποκτήσουν φωνή τα θύματα και ορατότητα οι διεκδικήσεις τους ενάντια στην έμφυλη καταπίεση. **Το αίτημα για νομική κατοχύρωση του όρου γυναικοκτονία, είναι πιο κομβικό από ποτέ**. Όπως και η απαίτηση για **δημιουργία δομών και ξενώνων φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών** σε κάθε δήμο, η χορήγηση επιδόματος στέγασης σε όλες τις επιζώσες, η θέσπιση εισαγγελικών ενδοοικογενειακής βίας, η σύσταση οικογενειακών δικαστηρίων και η διάθεση υπηρεσιών ψυχοκοινωνικής στήριξης. **Όχι άλλες δολοφονημένες γυναίκες** λόγω αδιαφορίας της επίσημης πολιτείας. Όχι άλλη ατιμωρησία των κακοποιητών και γυναικοκτόνων. Δικαίωση για τα θύματα εδώ και τώρα.

Χρήστος Λάσκος, «Να ξαναμιλήσουμε για την εκμετάλλευση» Ένα πολύ χρήσιμο βιβλίο

Δημοσιεύτηκε
στο Rproject.gr

Το καινούργιο βιβλίο του Χρήστου Λάσκου (Να ξαναμιλήσουμε για την εκμετάλλευση, Εκδόσεις Τόπος) είναι μια ιδιαίτερα βοηθητική παρέμβαση.

Θα είναι πολύ χρήσιμο για τους νεότερους αγωνιστές και αγωνίστριες που μπαίνουν στα κινήματα αντίστασης, αλλά βομβαρδίζονται καθημερινά από τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα (τις «αρλούμπες» που λέει και ο Λάσκος...) που έχουν ως στόχο να τους αδρανοποιούν.

Θα είναι, όμως, πολύ χρήσιμο και για ένα πιο έμπειρο τμήμα της πολιτικοποίησης που, έχοντας ζήσει μέσα στα χρόνια της «κυβερνώσας» Αριστεράς και της εκφυλισμένης σοσιαλδημοκρατίας, έχει χάσει την εμπιστοσύνη σε κάποια βασικά κριτήρια της μαρξιστικής πολιτικής. Όπως λέει και ο συγγραφέας: «με τη ψοφοδεή παρουσία της Αριστεράς, η αρλούμπα εύκολα γίνεται φονικό όπλο».

Το βιβλίο αποτελείται από 46 «Απλοϊκά Μαθήματα Πολιτικής Οικονομίας» και τα «εσόμμενα», δηλαδή τα συμπεράσματα του συγγραφέα για «αυτά που έρχονται». Είναι ισάριθμες απλές, αλλά καθόλου απλοϊκές απαντήσεις, σε συγκεκριμένα και πιεστικά ερωτήματα σχετικά με το πώς διαμορφώνεται ο κόσμος γύρω μας στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού.

Ο συγγραφέας δηλώνει την πρόθεση να δώσει τις απαντήσεις του «με τρόπο εύληπτο, ευχάριστο, κατά το δυνατόν έγκυρο και πολύ σύντομο, όποτε είναι δυνατόν και διασκεδα-

στικό», και με βασικό κριτήριο «εκείνο που βοηθάει τον πολιτικό αγώνα για τη χειραφέτηση». Νομίζω το πέτυχε χωρίς να ξεφύγει είτε προς την απλούστευση είτε προς τη θεωρητική στρυφνότητα.

Ο Λάσκος προειδοποιεί από τον τίτλο που διάλεξε ότι βάζει στο κέντρο της προσοχής του την εκμετάλλευση. Είναι μια κρίσιμη επιλογή, που «φωτίζει» όλες του τις απαντήσεις, είτε αφορούν πχ την τεχνολογία, ή τις επενδύσεις, ή τον πληθωρισμό, ή το χρέος κ.ο.κ. Η επιλογή αυτή θα έπρεπε να είναι αυτονόητη για όλους τους μαρξιστές, αλλά δεν είναι πλέον. Άλλοι επέλεξαν ως κέντρο της προσοχής τους την «ανάπτυξη» και κατέληξαν να κάνουν μνημόνια. Άλλοι κατέληξαν να χτίσουν αδιαπέραστη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στον αντι-ιμπεριαλισμό και στον αντικαπιταλισμό, φτάνοντας, στα χρόνια της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, να φορτώνουν στις «ξένες παρεμβάσεις» όλα τα δεινά που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και οι λαϊκές μάζες. Οι απαντήσεις του Λάσκου μένουν στο έδαφος της αντικαπιταλιστικής στρατηγικής και γι' αυτό μπορεί να επιμένει πειστικά και ως προς το κοινωνικό υποκείμενο αναφοράς του –την εργατική τάξη– και ως προς την ιστορική προοπτική της –το σοσιαλισμό.

Ο/η αναγνώστης που θα επιμένει στο βιβλίο θα κερδίσει πολλά.

Θα κερδίσει απαντήσεις που αφορούν το παρελθόν: Πώς, για παράδειγμα, η διόγκωση του χρέους δεν είχε καμία σχέση με διαδικασίες του τύπου «όλοι μαζί τα φάγαμε», αλλά με την κολοσσιαία κλίμακα φοροπαλλαγή-φοροδιαφυγή-φοροκλοπή

της κυρίαρχης τάξης.

Θα κερδίσει απαντήσεις που ερμηνεύουν πτυχές της σημερινής πολιτικής συγκυρίας: Γιατί η συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του Μάη-Ιούνη του '23, έχει τις ρίζες της στα πεπραγμένα της κυβέρνησης Τσίπρα στα 2015-19, όταν το μερίδιο των μισθών και των συντάξεων ως ποσοστό στο ετήσιο ΑΕΠ συνέχισε να υποχωρεί με ραγδαίο ρυθμό και όταν η αγοραστική δύναμη του μέσου μισθού συνέχισε να μειώνεται σε σύγκριση ακόμα και με το 2015, όπου είχε κατακρημιστεί συσσωρεύοντας «μνημονιακές» απώλειες κατά 25,8% σε σύγκριση με το 2009. Αυτός ο «λογαριασμός» παρουσιάστηκε ετεροχρονισμένα στον Τσίπρα το 2023, με τη μορφή της μαζικής απόσυρσης των εργατών και των φτωχών από την κάλη του ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Λάσκος επιμένει στο να υπογραμμίζει τον κίνδυνο της «μεταμνημονιακής» επίθεσης λιτότητας, με άξονα τον πληθωρισμό, που αντιμετωπίζει ο κόσμος μας. Είναι, λέει, «μεγαλύτερος και από την τρομερή αφαίμαξη της εποχής των μνημονίων, και μάλιστα σε πολύ μικρότερο χρόνο. Η διάγνωσή του είναι σωστή, όπως σωστή είναι και η διαπίστωση για τον «profit-led» πληθωρισμό, όπου «ο κυριότερος παράγοντας είναι η αύξηση των κερδών».

Σε αυτό το ζοφερό περιβάλλον πολλοί αριστεροί, αναρχικοί, πρώην αυτόνομοι-εργατιστές κ.ο.κ. έχουν χάσει την εμπιστοσύνη στις δυνατότητες του εργατικού κινήματος. Το φαινόμενο του «αποχαιρετισμού στο προλεταριάτο» δεν είναι καινούργιο. Το προηγούμενο κύμα τέτοιας «αμφισβήτησης» είχε σηκωθεί στις πα-

ραμονές του... Μάη του '68 (!) στη Γαλλία και στην Ιταλία. Ο Λάσκος, στο ομότιτλο 42ο «απλοϊκό μάθημα», δίνει σωστές απαντήσεις: Αν εξεταστεί σε παγκόσμιο επίπεδο, η εργατική τάξη, ακόμα οριζόμενη με τους πιο παραδοσιακούς τρόπους, ποτέ στην ιστορία δεν ήταν μεγαλύτερη, όχι μόνο με απόλυτους, αλλά και με σχετικούς όρους». Στο «κέντρο» του παγκόσμιου συστήματος, «στις οικονομίες του μητροπολιτικού καπιταλισμού, η αύξηση του ποσοστού των μισθωτών στο εργατικό δυναμικό είναι διαρκής και αγγίζει ποσοστά, πολλές φορές, της τάξης του 85-90%». Ο τομέας των υπηρεσιών δεν μπορεί και δεν πρέπει να εξαιρείται από την «παραγωγική εργασία», και οι εργαζόμενοι σε αυτόν τον τομέα δεν μπορεί και δεν πρέπει να διαχωρίζονται από την εργατική τάξη. Κατά συνέπεια, «η προσφυγή... σε θεωρίες "εξαφάνισης" της εργατικής τάξης και υποχώρησης, εν γένει, της σημασίας των ταξικών αντιθέσεων είναι ανοησία ολκής».

Σε αυτό το έδαφος, ο Λάσκος επιμένει στην προοπτική του σοσιαλισμού. Ασφαλώς όχι με τις απλουστεύσεις περί «αναπόφευκτου», όχι «με τη βεβαιότητα (που) είναι πολύ αδύναμη μπροστά στην ενδεχομενικότητα των πραγμάτων, στον αστάθμητο χαρακτήρα της ιστορικής εξέλιξης». Αλλά με τη γνώση ότι «η ιστορία συνεχίζει να είναι ιστορία ταξικών αγώνων, επομένως η χειραφετική διέξοδος παραμένει ανοιχτή, η απελευθερωτική δυνατότητα παραμένει ενεργή».

Είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί, ένα βιβλίο που ευχόμαστε να είναι καλοτάξιδο.

Στην Πορτογαλία, πριν 50 χρόνια

25 Απρίλη 1974: Η Επανάσταση

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στις 25 Απρίλη του 1974, το ραδιόφωνο της Λισσαβόνας έπαιξε το τραγούδι «Grandola, Vila Morena». Ήταν το σύνθημα για να κινηθούν οι δυνάμεις του Κινήματος Ενόπλων Δυνάμεων (MFA) που ανέτρεψαν τη δικτατορία του Σαλαζάρ (ως το 1968) και του διαδόχου Καετάνο (ως το 1974).

Το πιο ανθεκτικό δικτατορικό καθεστώς στην Ευρώπη (επιβλήθηκε τον Μάη του 1926) έπεφτε, κάτω από το χτύπημα ενός «κινήματος» που ξεκινούσε μέσα από τον στρατό.

Την ώρα που στην Ελλάδα ήταν σε εξέλιξη η «θερμή» Μεταπολίτευση, που στην Ισπανία ετοιμαζόταν η «ψυχρή» Μετάβαση από το καθεστώς του Φράνκο στην αστική δημοκρατία, στην Πορτογαλία η «μετάβαση» υπήρξε κυριολεκτικά καυτή. Η μαζική παρέμβαση της εργατικής τάξης και των φτωχών οδήγησε στην πιο βαθιά και ουσιαστική επαναστατική εμπειρία, τουλάχιστον στην Ευρώπη, της μεγάλης εποχής αγώνων που εγκαινίασε ο διεθνής Μάης του 1968.

Η δικτατορία στην Πορτογαλία στηριζόταν σε μια αντιδραστική συμμαχία της αστικής τάξης, των μεγαλοκτηματιών στο Βορρά και στο Νότο της χώρας, και της Καθολικής Εκκλησίας που -όλοι μαζί!- αγωνίζονταν να διατηρήσουν τις αποικιακές κτήσεις στην Αφρική, επωφελούμενοι από την ιδιαίτερα «πρόθυμη» συμμετοχή της Πορτογαλίας στο ΝΑΤΟ. Από το 1961 ως το 1974 το πορτογαλικό κράτος βρισκόταν σε ένα διαρκή αιματηρό πόλεμο ενάντια στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στις αποικίες. Χρειάστηκε να κινητοποιήσει πάνω από 2 εκατομμύρια άνδρες, ποσοστό πρωτοφανές σε σύγκριση με το μέγεθος του πληθυσμού, και να «ανοίξει» το σώμα των αξιωματικών σε νέους εργατικής και αγροτικής καταγωγής που, πλέον, έρχονταν σε άμεση επαφή με τις άγριες σφαγές του αποικιοκρατικού στρατού, αλλά και με τις επαναστατικές ιδέες που σάρωναν την Αφρική στη δεκαετία του 1960.

Όταν ο Καετάνο διαδέχθηκε τον Σαλαζάρ το 1968, υποσχέθηκε ένα πολιτικό «άνοιγμα» της δικτατορίας. Η στροφή αντανάκλωσε προβληματισμούς μέσα στην αστική τάξη, που επιθυμούσε διακαώς να ενταχθεί στις αγορές της ΕΟΚ. Αντανάκλωσε, επίσης, προβληματισμούς στην ηγεσία του στρατού: Ο στρατηγός Σπινόλα, στρατιωτικός διοικητής στην Αγκόλα,

Το πιο ανθεκτικό δικτατορικό καθεστώς στην Ευρώπη (επιβλήθηκε τον Μάη του 1926) έπεφτε, κάτω από το χτύπημα ενός «κινήματος» που ξεκινούσε μέσα από τον στρατό.

δεν έκρυβε ότι θεωρούσε τους αφρικανικούς πολέμους ως μελλοντικά χαμένη υπόθεση. Όπως και στην Ελλάδα, η «φιλελευθεροποίηση» της δικτατορίας άνοιξε τη ρωγμή για το ξεκίνημα των μαζικών αγώνων αντίστασης.

Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων στην Αφρική και στη μητρόπολη, οδήγησε στη δημιουργία του MFA, ενός κινήματος που στηριζόταν κυρίως στους μικρομεσαίους αξιωματικούς και υπαξιωματικούς στην Αφρική. Το MFA, προφανώς, δεν ήταν ενιαίο. Για να έχει ο αναγνώστης μια εικόνα για το δυναμικό του MFA, ας δώσουμε την κατάταξη των δυνάμεών του, όπως παρουσιαζόταν δημόσια στους μήνες που ακολούθησαν την πτώση της δικτατορίας: Η δεξιά πτέρυγα ήταν οι «σπινολίστες», γύρω από τον στρατηγό Σπινόλα και το σχέδιο για τη σταδιακή απαγκίστρωση από την Αφρική και την ένταξη στην ΕΟΚ. Η «κεντρώα» πτέρυγα ήταν η «ομάδα των 9» (συνδεδεμένη με το Σοσιαλιστικό Κόμμα) και οι «γκονσαλβίστες» (οι οπαδοί του στρατηγού Γκονσάλβες, συνδεδεμένοι με το ΚΚ Πορτογαλίας). Η ισχυρή ριζοσπαστική πτέρυγα είχε ως σύμβολο των «κόκκινο Οτέλο», τον Οτέλο ντε Καρβάλιο, ηγετικό στέλεχος της οργάν-

ωσης της επαναστατικής Αριστεράς PRP-BR (Προλεταριακό Επαναστατικό Κόμμα -Επαναστατικές Ταξιαρχίες).

Γράφεται συχνά ότι η Επανάσταση με τα Γαρυφάλλα ήταν αναίμακτη. Όμως αυτό που είχε προηγηθεί στην Αφρική, δεν ήταν: ο πορτογαλικός στρατός έχασε περισσότερους από 10.000 άνδρες, ενώ τα θύματά του υπολογίζονται σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες. Μέσα σε αυτήν την αγριότητα και στις ιδεολογικοπολιτικές συνθήκες της εποχής του Πολέμου στο Βιετνάμ, πρέπει να γίνεται κατανοητή η ίδρυση, η δύναμη και το πολιτικό «χρώμα» του MFA.

Στις 25 Απρίλη η δικτατορία κατέρρευσε αμαχητί. Ο Καετάνο δραπετεύσε προς τη Βραζιλία. Στην κορυφή του κράτους βρέθηκε ο στρατηγός Σπινόλα, που προσπάθησε να περιορίσει την κατάρρευση της αποικιοκρατίας και να διατηρήσει μια κάποια σταθερότητα στην μητροπολιτική Πορτογαλία. Οι προσπάθειές του απέτυχαν παταγωδώς. Σε ελάχιστους μήνες η Γουϊνέα-Μπισάου, η Αγκόλα, η Μοζαμβίκη, το Πράσινο Ακρωτήριο, το Σάο Τομέ-Πρίνσιπο στην Αφρική και το Ανατολικό Τιμόρ στην Ασία, απέκτησαν την ανεξαρτησία τους. Και μόνο γι'

αυτό θα άξιζε να «γιορτάζουμε» ακόμα την 25η Απρίλη. Όμως η αποτυχία του Σπινόλα ήταν μεγαλύτερη στο εσωτερικό της Πορτογαλίας. Τον Σεπτέμβριο του 1974, μετά από μια αποτυχημένη προσπάθεια να κινητοποιήσει το συντηρητικό στρατόπεδο, ο φιλόδοξος στρατηγός υποχρεώθηκε να δραπετεύσει από την χώρα και να καταφύγει στη Βραζιλία, παρέα με τον Μαρσέλο Καετάνο.

Γιατί στο μεταξύ ξέσπασε μια ορμητική είσοδος του εργατικού κινήματος στο πολιτικό προσκήνιο. Στην πρώτη εβδομάδα μετά την 25 Απρίλη, ξέσπασαν δεκάδες μαζικές απεργίες. Την Πρωτομαγιά του '74 μια απειλητική διαδήλωση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών σάρωσε το κέντρο της Λισσαβόνας, με την προστατευτική συνοδεία ένοπλων φαντάρων.

Ακολούθησε ένα κύμα απεργιών και καταλήψεων των μεγάλων εργοστασίων. Δεκάδες σημαντικές επιχειρήσεις τέθηκαν σε καθεστώς λειτουργίας υπό κατάληψη και εργατικό έλεγχο. Τα συνδικάτα στρατολογήσαν μαζικά, ενώ μια νέα μορφή οργάνωσης αναδεικνυόταν με ταχύτητα: τα Εργατικά Συμβούλια.

Το κύμα επεκτάθηκε στους εργάτες της. Τα λατιφούντια των μεγαλοκτηματιών και τα κτήματα της Εκκλησίας και των μοναστηριών καταλήφθηκαν από τους αγρότες, που αποφάσισαν να τα καλλιεργήσουν χωρίς την άδεια των «νόμιμων» ιδιοκτητών. Χρειάστηκε να περάσουν πάνω από 10 χρόνια μέχρις ότου, κάποια από αυτά, να

με τα γαρύφαλλα

επιστραφούν στους κατόχους τίτλων ιδιοκτησίας.

Κάθε μορφής οργανώσεις των μαζών φύτρωναν αυθόρμητα παντού. Επιτροπές κατοίκων κατέλαβαν τα άδεια σπίτια και τα μοίρασαν στους άστεγους και στους διαμένοντες στις παραγκοσυνοικίες. Τα νοσοκομεία και τα σχολεία (που σε μεγάλο βαθμό ήταν υπό τον έλεγχο της Εκκλησίας) μπήκαν σε λειτουργία υπό τον έλεγχο μικτών επιτροπών από τους εργαζόμενους και από τους χρήστες των υπηρεσιών τους.

Η παράλυση των μηχανισμών καταστολής, υπό την απειλητική εποπτεία της ριζοσπαστικής πτέρυγας του MFA, επέτρεπε στις μάζες μια αυθεντική δημοκρατική ανάταση. Η ιστορικός της πορτογαλέζικης επανάστασης, Ρακέλ Βαρέλα, σημειώνει ότι σε όλες τις φωτογραφίες του 1975-75 κυριαρχούν τα χαμογελαστά πρόσωπα. Στις αναμνήσεις των πρωταγωνιστών έρχεται ξανά και ξανά η φράση: «Ήταν οι πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής μας!».

Η «αποχουντοποίηση» πήρε ιδιαίτερα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Τα στελέχη των φασιστικών οργανώσεων, όπως και οι αξιωματικοί της PIDE, της μισητής μυστικής αστυνομίας, κατέφυγαν έντρομοι στη φρανκική Ισπανία. Δεκάδες καπιταλιστές κατηγορήθηκαν για σαμποτάζ ή για κερδοσκοπία κι έχασαν τις επιχειρήσεις τους.

Μαζί με τον έλεγχο των μηχανισμών καταστολής, η κυρίαρχη τάξη έχανε σταδιακά και τον έλεγχο των ΜΜΕ: το μεγάλο ραδιόφωνο της Λισσαβόνας (Ράδιο Ρενασένκα) και η μεγαλύτερη εφημερίδα της χώρας (Λα Ρεπούμπλικα) καταλήφθηκαν και συνέχισαν να λειτουργούν υπό εργατικό έλεγχο.

Η άνοδος της δύναμης των εργατικών αγώνων οδήγησε σε οξύτρη ριζοσπαστικοποίηση μέσα στο στρατό. Την άνοιξη του 1975 ιδρύθηκαν οι SUV (Στρατιώτες Ενωμένοι Θα Νικήσουμε). Έκαναν την παρθενική τους εμφάνιση επιδεικτικά στο κέντρο του συντηρητικού Βορρά, με μια μεγάλη διαδήλωση ένοπλων φαντάρων στο Πόρτο, που συνοδεύονταν από ένα προστατευτικό κομβόι τανκς και τεθωρακισμένων οχημάτων με κόκκινες σημαίες. Τον Ιούλιο του 1975, η πρώτη «Λαϊκή Συνέλευση» στη Λισσαβόνα, που κάλεσαν 26 μεγάλα Εργατικά Συμβούλια και 50 Επιτροπές Συνοικιών, φιλοξενήθηκε στο στρατόπεδο του Συντάγματος Μηχανικού, υπό την προστασία της Στρατιωτικής Αστυνομίας (CορCοn) που έλεγχο ο Οτέλο ντε Καρβάλιο.

Στους 19 μήνες της πορτογαλικής επανάστασης (Απρίλης 1974-Νοέμβριος 1975), οι 6 (!) διαδοχικές «προσωρινές

κυβερνήσεις» ανέβηκαν και έπεσαν σαν αδειανά πουκάμισα.

Η κυρίαρχη τάξη γατζωνόταν στο μοναδικό αποκούμπι της, στην έκκληση για «συνέχεια του κράτους», που μπορούσε να στηρίξει η δεξιά και κεντρώα τάση του MFA, με την πολιτική κάλυψη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και του ΚΚ Πορτογαλίας.

Η εξέλιξη έφτανε σε οριακό σημείο. Θεωρητικά θα μπορούσε να παρομοιαστεί με καθεστώς «δυναμικής εξουσίας». Δεν είναι ακριβές. Η κυρίαρχη

Δεκάδες σημαντικές επιχειρήσεις τέθηκαν σε καθεστώς λειτουργίας υπό κατάληψη και εργατικό έλεγχο. Τα συνδικάτα στρατολόγούσαν μαζικά, ενώ μια νέα μορφή οργάνωσης αναδεικνυόταν με ταχύτητα: τα Εργατικά Συμβούλια.

τάξη είχε αποστερηθεί βασικά μέσα για να ασκεί την εξουσία της. Η εργατική τάξη, παρά την εκρηκτική άνοδο του κινήματος, ξεκινώντας από την χαμηλή αφετηρία των δεκαετιών στέρησης πολιτικής πείρας μέσα στη δικτατορία, δεν είχε πλειοψηφικά τη συνείδηση ότι η υπεράσπιση των κατακτήσεών της και πολύ περισσότερο η διεύρυνσή τους ήταν πλέον ζήτημα ταυτισμένο με το ζήτημα της εξουσίας. Ο Βρετανός μαρξιστής Τόνι Κλιφ χαρακτήριζε αυτήν την κατάσταση, κυρίως, ως διπλή αδυναμία να αντιμετωπιστεί το αποφασιστικό ζήτημα της εξουσίας, παρά ως δυαδική εξουσία. Αυτό το σχήμα εξηγεί καλύτερα τη συνέχεια των γεγονότων.

Δημοκρατική αντεπανάσταση

Ο «διεθνής παράγοντας» δεν έμεινε αδρανής. Ο Τζέραλντ Φορντ εξέφραζε φωναχτά τις αμερικανικές ανησυχίες ότι η Πορτογαλία μπορούσε να μετατραπεί σε θρυσάλιδα προς μια «κόκκινη Μεσόγειο». Οι νατοϊκές δομές έρχονταν το βάρος τους στην ενίσχυση των «υπεύθυνων» δυνάμεων μέσα στο MFA, κυρίως της «ομάδας των 9», με επικεφαλής τον «σοσιαλιστή» Εάνες, που αργότερα έγινε Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Το γερμανικό SPD έχει ομολογήσει ότι η μεγαλύτερη διεθνής επένδυση που έκανε στην ιστορία του ήταν η χρηματοδότηση του νέου Σοσιαλιστικού Κόμματος του Σοάρες, που υποσχόταν έναν κάποιο σοσιαλισμό, μέσω των δημοκρατικών εκλογών και

της «ευρωπαϊκής πορείας της χώρας».

Αυτή η μανούβρα θα ήταν απολύτως αδύνατη χωρίς την υποστήριξη του ΚΚ Πορτογαλίας. Το ΚΚΠ, το πιο «ορθόδοξο» και πιο στενά συνδεδεμένο με τη Μόσχα ΚΚ στην Ευρώπη, είχε τη στρατηγική μιας «δημοκρατικής-αντιμονοπωλιακής επανάστασης». Επικαλούμενο τον (ανύπαρκτο) κίνδυνο ενός «φασιστικού πישωγισμού», έπαιρνε με προσοχή αποστάσεις από το ριζοσπαστισμό των μαζών, κάνοντας λόγο για «άγριες»-αδιέξοδες απεργί-

Μετά το «καυτό» καλοκαίρι του '75, το καθοριστικό χτύπημα ήρθε στις 25 Νοέμβρη. Τότε μια συμμαχία των πολιτικών και στρατιωτικών δυνάμεων της Δεξιάς και των Σοσιαλιστών υπό την ηγεσία του Εάνες, με την ανοχή του ΚΚΠ, επιτέθηκε στην αριστερή πτέρυγα του MFA, συνέλαβε και φυλάκισε τον Καρβάλιο. Το πρόσχημα ήταν ότι η CορCοn μαζί με κάποια ριζοσπαστικά συντάγματα της Λισσαβόνας ετοίμαζαν αριστερό στρατιωτικό πραξικόπημα. Ο Αντόνιο Εάνες ανακηρύχθηκε το 1976 Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Γύρω από αυτήν την ηγεσία και αυτόν τον μηχανισμό «δημοκρατικής» αποκατάστασης της τάξης, ο αστισμός σταδιακά ανασυντάχτηκε. Ένα μεγάλο εργατικό και λαϊκό κίνημα, χωρίς όμως μια σαφή πολιτική ηγεσία, μετά από 19 μήνες μεγάλων κατακτήσεων αναδιπλώθηκε και, τελικά, ηττήθηκε.

Για να το πετύχει αυτό η κυρίαρχη τάξη χρειάστηκε να πληρώσει, και μάλιστα ακριβά. Η Ρακέλ Βαρέλα υπολογίζει ότι το μερίδιο των μισθών και των συντάξεων ως ποσοστό στο ΑΕΠ αυξήθηκε σε αυτήν την περίοδο κατά 18%, προκαλώντας ισόποση μείωση του μεριδίου του κεφαλαίου. Οι λαϊκές μάζες κέρδισαν για πρώτη φορά τα δικαιώματα σε δημόσια κοινωνική ασφάλιση, περίθαλψη και εκπαίδευση. Οι γυναίκες έκαναν ένα ιστορικό βήμα μπροστά. Περισσότερο από 3 εκατομμύρια άνθρωποι πήραν μέρος στις διαδικασίες των εργατικών, συνοικιακών, αγροτικών, στρατιωτικών, Συμβουλίων. Οι τράπεζες και πολλές μεγάλες βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις εθνικοποιήθηκαν.

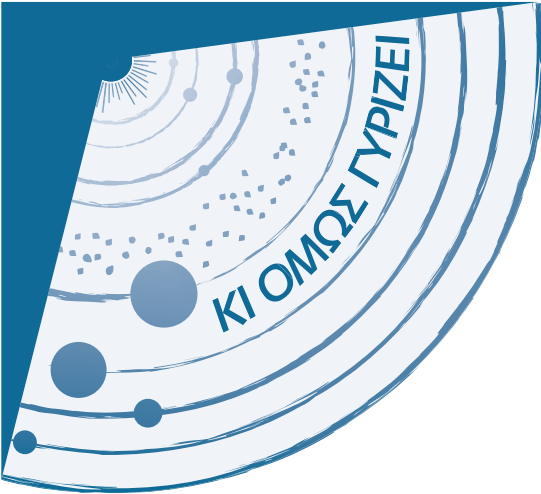
Όμως σταδιακά αυτές οι κατακτήσεις υπονομεύτηκαν και διαβρώθηκαν. Το 1986 η Πορτογαλία προσχώρησε στην ΕΕ. Όπως κι εδώ, οι διαδικασίες ένταξης, και αργότερα συμμετοχής στην Ευρωζώνη, λειτούργησαν σαν ένας ισχυρός μοχλός για την προώθηση του νεοφιλελευθερισμού.

Η συνέχεια είναι μια εμπειρία ανάλογη με τη δική μας. Μετά την κρίση του 2008, η Πορτογαλία υπήρξε μέλος του κλαμπ των PIGS (Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ελλάδα, Ισπανία) που δέχθηκαν την τρομερή μνημονιακή επίθεση λιτότητας. Ανέναντι στην Τρόικα, οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές στη Λισσαβόνα τραγουδούσαν ξανά το Grandola, Vila Morena. Γνωρίζοντας ότι μπροστά στην επίθεση που δεχόμαστε σήμερα, θα χρειαστεί να κάνουμε ξανά, και ακόμα καλύτερα, εκείνα που κάναμε στα 1974, στις μέρες με τα γαρύφαλλα, «στις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής μας».

ες, δηλώνοντας ότι η αποχώρηση από το ΝΑΤΟ ήταν ένα «άκαιρο πολιτικό καθήκον» και υποστηρίζοντας τη «θεσμοθέτηση» του ρόλου του MFA ως οργάνου διασφάλισης της συνέχειας του κράτους. Η εφημερίδα του ΚΚΠ, «Avante!», προειδοποιούσε: «Η ΚΕ του ΚΚΠ ζητά την προσοχή απέναντι στις ιδεαλιστικές αυταπάτες, που οδηγούν κάποια τμήματα να βλέπουν αυτές τις μορφές της λαϊκής οργάνωσης σαν μελλοντικά σώματα της κρατικής εξουσίας. Επίσης ζητά την προσοχή απέναντι στις αφηρημένες θεωρητικοποιήσεις περί μιας «λαϊκής εξουσίας» που δημιουργούν τις αυταπάτες σχετικά με την ύπαρξη μιας λαϊκής πολιτικής εξουσίας σε αντίθεση με την υπάρχουσα στρατιωτική και κυβερνητική εξουσία». Η ηγεσία του ΚΚΠ είχε πάρει την απόφαση να λειτουργήσει ως λιπαντικό στα γρανάζια του «δημοκρατικού» μηχανισμού, με στόχο να επανέλθει η χώρα στην ομαλότητα.

Στο μεταξύ το MFA είχε φτάσει στο όριο της δυνατότητας να λειτουργεί ως «διαμεσολαβητής» μεταξύ της κυρίαρχης τάξης και των κινητοποιημένων μαζών.

Οι εκλογές στις 25 Απρίλη του 1975 ήταν ένα πρώτο σημείο καμψής. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα υπήρξε ο νικητής των εκλογών με 38%. Το ΚΚ πήρε το 16,5% των ψήφων. Το άθροισμα όλων των κομμάτων της Δεξιάς έφτανε μόλις στο 34%. Το (μικρό) τμήμα της άκρας Αριστεράς που κατέβηκε στις εκλογές πήρε το όχι ευκαταφρόνητο 4%.

Μιανμάρ

Πριν 3 χρόνια, ένα πραξικόπημα στη Μιανμάρ πυροδότησε ένα συγκλονιστικό παρατεταμένο κίνημα αντίστασης, με κομβικό το ρόλο των συνδικαλισμένων εργατριών, ευρύτερων εργατικών στρωμάτων και της νεολαίας. Καθώς η σκληρή καταστολή και τα οικονομικά αντίμετρα έκαναν όλο και πιο δύσκολη την δράση στις πόλεις, σημειώσαμε ότι η κάμψη των κινητοποιήσεων συνοδευόταν από μια μαζική «διαφυγή στην ύπαιθρο», με χιλιάδες ακτιβιστές-στρίες να αναζητούν προστασία (κι εκπαίδευση...) στα στρατόπεδα των διάφορων «μειονοτικών» ένοπλων κινήσεων ή να συγκροτούν τις δικές τους «Λαϊκές Αμυντικές Δυνάμεις». Ο γαλαξίας ενόπλων οργανώσεων δεν έχει ενοποιηθεί, ούτε συμφωνεί πολιτικά, με κάποιες να επιδιώκουν την διευρυμένη αυτονομία τους, αδιαφορώντας για το πολιτειακό ζήτημα, και άλλες να στηρίζουν τον στόχο ανατροπής της δικτατορίας. Παρόλα αυτά, από τον περασμένο Οκτώβρη, μια αιφνιδιαστική απεικόνιση της «Συμμαχίας των Τριών Αδελφοτήτων» (αυτονομιστές), αξιοποιήθηκε και από άλλες ένοπλες ομάδες (αντιπολιτευτικές), με αποτέλεσμα ο κυβερνητικός στρατός να υποστεί ένα σερί από ήττες και απώλειες εδαφών. Ο επικεφαλής της δικτατορίας, Μιν Άουνγκ Χλάινγκ, παραμένει μισητός στον πληθυσμό, ενώ πλέον δέχεται κριτικές και από τους εθνικιστές («ο χειρότερος ηγέτης στην ιστορία του στρατού», σύμφωνα με στρατηγό της αεροπορίας). Σε αυτό το φόντο έγινε η φετινή Μέρα των Ενόπλων Δυνάμεων, με τον Μιν Άουνγκ Χλάινγκ να αναλώνει την ομιλία του για να περιγράψει τη «θλίψη» του για τους νέους «που παρασύρονται» σε ένοπλη δράση. Το καθεστώς ανακοίνωσε μια ακόμη παράταση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης και την ενεργοποίηση της υποχρεωτικής κατάταξης. Αυτό το μέτρο πυροδότησε ένα μαζικό κύμα εξόδου από τη χώρα. Άλλωστε είναι γνωστό ότι και η συνοχή του υπαρκτού στρατού, εξασφαλίζεται κυρίως από την ντεφάκτο αιχμαλωσία των οικογενειών των φαντάρων, που δυσκολεύει την λιποταξία. Η δικτατορία έχει αντέξει 3 χρόνια, αλλά κάθε άλλο παρά σταθερή δείχνει. Στη φωτό, χωρικοί υποδέχονται με τρόφιμα μαχητές του κομμουνιστικού PLA...

Αργεντινή

Μετά την υποχρεωτική απόσυρση του υπερνομοσχεδίου που επιχειρούσε «με ένα χτύπημα» να ξηλώσει όλες τις κοινωνικές προστασίες που υπάρχουν στην Αργεντινή, μια πρώτη ήττα υπέστη και το -αντίστοιχο περιεχομένου- «Προεδρικό Διάταγμα» του Μιλέι, που καταψηφίστηκε στη Γερουσία και πηγαίνει στην Κάτω Βουλή (αν ηττηθεί κι εκεί, παύει να ισχύει). Στην επανέναρξη των εργασιών του Κογκρέσου, ο Μιλέι υιοθέτησε έναν πιο διαπραγματευτικό τόνο, προτείνοντας να καταλήξουν τον Μάη σε ένα νέο «Συμβόλαιο» με τους περιφερειακούς κυβερνήτες -η αντίδραση των οποίων έπαιξε σημαντικό ρόλο στη συντριβή των αρχικών σχεδίων του. Μένει να φανεί αν πρόκειται για στρατηγική στροφή του Μιλέι -προς τον διάλογο με την αστική, κεντρώα «φιλική αντιπολίτευση» - ή για τακτικό ελιγμό προκειμένου να κερδίσει χρόνο και να ανακτήσει την πρωτοβουλία κινήσεων. Για να ρεφάρει το στραπάτσο που υπέστη το προφίλ του «τύπου με το αλυσοπρίονο», αναπληρώνει με νέες ιδεολογικές επιθέσεις στον φεμινισμό. Καταγγέλει τις «δολοφόνες με τα πράσινα μαντίλια» (το χρώμα που χρησιμοποιεί το κίνημα υπέρ του δικαιώματος στην άμβλωση), ενώ επέλεξε την 8η Μάρτη για να δημοσιοποιήσει ότι η «Αίθουσα των Γυναικών» στο προεδρικό μέγα-

ρο, μετονομάζεται σε «Αίθουσα των Ηρώων» και θα διακοσμηθεί με πορτρέτα «μεγάλων ανδρών» της αργεντινικής ιστορίας. Ήταν μια ιδέα της αδερφής του Προέδρου, της οποίας η ψυχούλα δεν άντεχε -λέει- να συνεχίζεται αυτή η διάκριση κατά των ανδρών. Η θητεία Μιλέι ξεκίνησε στραβά, αλλά θα συνεχίσει να επιχειρεί, είτε με ελιγμούς για να κερδίσει στήριξη από την αστική αντιπολίτευση, είτε με ιδεολογικές επιθέσεις για να διατηρεί συσπειρωμένη την αντιδραστική κοινωνική του βάση, προκειμένου να εξαπολύσει νέες επιθέσεις. Η τραγική κατάσταση της αργεντινικής οικονομίας τον απειλεί ήδη, αλλά η μεγαλύτερη (και η μόνη πραγματική) απειλή για τον ίδιο βρίσκεται στο ξέσπασμα νέων κινητοποιήσεων, σαν τις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις που συνέβησαν στα πτωχευμένα που υπέστη αυτές τις πρώτες 100 μέρες της θητείας του...

Ινδία

Πριν 33 χρόνια, το Σεπτέμβριο του 1990, ακροδεξιές ινδουϊστικές ομάδες ξεκίνησαν μια πολιτική καμπάνια για την οικοδόμηση Ινδουϊστικού ναού στο μέρος όπου βρισκόταν το Μπαμπρί Μαστζίντ, ενός τζαμιού του 16ου αιώνα. Το κόμμα BJP (Ινδικό Λαϊκό Κόμμα), το «μητρικό» του παρακρατικό κίνημα RSS (Εθνική Οργάνωση Εθελοντών) και οι σύμμαχοί τους κινητοποίησαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους, πετυχαίνοντας τελικά την κατεδάφιση του τζαμιού το Δεκέμβριο του 1992, με την συμφωνία της τότε κυβέρνησης του Κόμματος του Κογκρέσου. Η καταστροφή προκάλεσε άγριες συγκρούσεις και βίαια επεισόδια στη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν πάνω από 2.000 άνθρωποι, κυρίως Μουσουλμάνοι. Αυτή η θρησκευτική μάχη επέτρεψε στο BJP να χτίσει την πολιτική του δύναμη. Τριάντα τρία χρόνια μετά, το BJP είναι στην κυβέρνηση και ο Ναρέντρα Μόντι εγκαινίασε τον μισο-ολοκληρωμένο Ινδουϊστικό Ναό στη βόρεια πόλη Αγιόντια. Θεωρήθηκε -σωστά- ένα τελετουργικό «θριάμβου» της Χιντούτβα («ινδικότητα»), του ακροδεξιού κινήματος που εκφράζει ο Μόντι. Η τελετή ήταν η έναρξη της προεκλογικής περιόδου, που συνεχίστηκε με νέες πράξεις: Την ενεργοποίηση του ρατσιστικού Νόμου

Τροποποίησης Υψηκότητας, που είχε μπει στο συρτάρι με τις μεγάλες διαδηλώσεις του 2019, αλλά επανέρχεται σήμερα, δίνοντας προνομιακή πρόσβαση (στην υπηκοότητα) σε Ινδουϊστές από γειτονικές χώρες, αλλά όχι στο μεγάλο αριθμό Μουσουλμάνων που κατέφυγε τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα. Ένας άλλος νόμος, η «Εθνική Καταγραφή Πολιτών», που «καλεί τον πληθυσμό να αποδείξει ότι δικαιούται υπηκοότητα» βάζει στο στόχαστρο τους «παράνομους». Αλλά σε συνδυασμό με τις αυξημένες προστασίες του Νόμου Τροποποίησης, βάζει στο στόχαστρο τους Μουσουλμάνους. Και όχι μόνο τους μετανάστες/πρόσφυγες. Όπως εκατομμύρια άλλοι φτωχοί άνθρωποι, πολλοί γεννημένοι στην Ινδία στη Μουσουλμάνοι δεν διαθέτουν επίσημα έγγραφα. Η νέα νομοθεσία, αν εφαρμοστεί, απειλεί να δημιουργήσει στρατιές «παρανόμων», που θα ζουν υπό διαρκή απειλή, τόσο από το κράτος, όσο και από τις αποθρασυμένες πολιτοφυλακές των RSS...

Η νίκη της Δεξιάς στην Πορτογαλία

Στις πρόσφατες εκλογές στην Πορτογαλία, το Σοσιαλιστικό Κόμμα υπέστη μια σοβαρή εκλογική ήττα, που το οδηγεί εκτός κυβέρνησης μετά από 9 χρόνια.

Οι Σοσιαλιστές (32% στις εκλογές του 2015) είχαν κυβερνήσει το 2015-19, στη βάση προγραμματικών συμφωνιών με το ΚΚ Πορτογαλίας και το Μπλόκο, που έδιναν «εξωτερική» κοινοβουλευτική υποστήριξη στην κυβέρνηση Κόστα με αντάλλαγμα την δέσμευσή της για την ανατροπή ενός μέρους των μνημονιακών τελεσμένων. Πάνω στα πεπραγμένα αυτής της τετραετίας, το Σοσιαλιστικό Κόμμα ενισχύθηκε στις εκλογές του 2019 (36,3%), επιλέγοντας αυτήν τη φορά να σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας χωρίς ρητές προγραμματικές δεσμεύσεις, αλλά επιδιώκοντας επιτόπου κι επιμέρους συμφωνίες, κυρίως με τα κόμματα της Αριστεράς αλλά και περιστασιακά με την Δεξιά.

Το 2022, μπροστά στο τέλος του ευνοϊκού οικονομικού φεγγαριού που είχε επιτρέψει τους «πειραματισμούς» της προηγούμενης περιόδου, οι Σοσιαλιστές έβαλαν τέλος στην εποχή της «διαπραγματεύσεως» με την Αριστερά. Ενόψει προϋπολογισμού, ο Αντόνιο Κόστα απέρριψε όλες τις προτάσεις του ΚΚ Πορτογαλίας και του Μπλόκο, προκαλώντας τους να τον καταψηφίσουν και να ρίξουν την κυβέρνηση. Αυτό έπραξαν και στις έκτακτες εκλογές που ακολούθησαν, ο Κόστα κατηγόρησε την Αριστερά, επικαλέστηκε τα αντιδεξιά ανακλαστικά, απαίτησε «αυτοδυναμία» και το εκλογικό σώμα του την έδωσε (41,4%).

Όμως η επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης προκάλεσε μια βαθιά κοινωνική κρίση (πληθωριστικές πιέσεις στους ήδη χαμηλούς μισθούς, μια απίστευτης έντασης κι έκτασης στεγαστική κρίση, κατάρρευση των υποχρηματοδοτούμενων δημόσιων υπηρεσιών υγείας και παιδείας), που έσπασε και την «κοινωνική ειρήνη» της περασμένης δετίας (με απεριγμένες εκπαιδευτικών, μαζικές κινητοποιήσεις για στέγη). Όταν η χώρα οδηγήθηκε σε πρόωρες εκλογές (λόγω ενός σκανδάλου που ενέπλεκε -με αμφιλεγόμενο τρόπο- τον ίδιο τον Κόστα), αυτός ο «λογαριασμός» πληρώθηκε με το Σοσιαλιστικό Κόμμα να υποχωρεί στο 28%.

Η παραδοσιακή Δεξιά δεν κατάφερε να επωφεληθεί. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (κεντροδεξιό, με

το όνομά του να οφείλεται στο «κλίμα» της εποχής της Επανάστασης των Γαρυφάλλων), μαζί με κάποιους μικρούς συμμάχους του (όπως το υπερσυντηρητικό Λαϊκό Κόμμα) κέρδισε 28,8% -ένα ποσοστό περίπου 2 μονάδες χαμηλότερο από το άθροισμα που είχε το 2022 το φάσμα που κατέβηκε φέτος ως «Δημοκρατική Συμμαχία». Μια προεκλογική καμπάνια στην οποία πρωτοστάτησαν τα κυβερνητικά στελέχη της μνημονιακής εποχής (!) δεν μπόρεσε να δημιουργήσει θετικό ρεύμα προς την παραδοσιακή Δεξιά.

Άνοδος της ακροδεξιάς

Αλλά το ακροδεξιό «Τσέγκα» σημείωσε μια εκρηκτική άνοδο. Το σχετικά νέο ακροδεξιό κόμμα είχε μπει στη Βουλή το 2019, εκλέγοντας τον επικεφαλής του, πρώην στέλεχος της Δεξιάς και γνωστό ποδοσφαιρικό σχολιαστή, Αντρέ Βεντούρα (1,3%, 67.000 ψήφοι). Το 2022, κέρδισε 7,2% και 400.000 ψήφους, «εξαφανίζοντας» κι αντικαθιστώντας το Λαϊκό Κόμμα (PDS-PP), το συντηρητικό χριστιανοδημοκρατικό κόμμα που υπήρξε επί χρόνια το «δεξιότερο άκρο» του κοινοβουλίου. Στις φετινές εκλογές, το Τσέγκα εκτινάχθηκε στο 18,1% (1.170.000 ψήφοι), αρχίζοντας να απειλεί και την παραδοσιακή Δεξιά.

Οι Πορτογάλοι ακροδεξιοί προωθούν όλη τη γνώριμη ατζέντα σεξισμού («υπεράσπιση της παραδοσιακής οικογένειας») και ρατσισμού, με έμφαση στην καταγγελία της «εγκληματικότητας των Ρομά» και την «ανεξέλεγκτη μετανάστευση από την ινδική υπο-ήπειρο». Υιοθετούν μια νεοφιλελεύθερη ρητορική προσαρμοσμένη στα «άγχη» της μικρομεσαίας επιχειρηματικότητας αλλά και στο στόχο διάσπασης της εργατικής τάξης: Τα χρήματα των «φορολογούμενων που δημιουργούν πλούτο», λέει, «τα τρώνε» και από πάνω (οι «διεφθαρμένοι πολιτικοί»), και από τη μέση (οι «υπεράριθμοι» δημόσιοι υπάλληλοι) και από κάτω (αυτοί «που ζουν με επιδόματα»).

Ιδιαίτερα φέτος, απέδωσαν την οξεία στεγαστική κρίση και την δυσχέρεια πρόσβασης στην περιθαλψή στην «ανεξέλεγκτη μετανάστευση», ενώ αξιοποίησαν το σκάνδαλο που έριξε την κυβέρνηση Κόστα για να κάνουν μια καμπάνια με κέντρο την επίθεση στους «διεφθαρμένους πολιτικούς», που κατάφερε να διευρύνει την εκλογική επιρροή τους. Ένα άλλο στοιχείο που έπαιξε ρόλο στην

ενίσχυση του Τσέγκα είναι η πρόσδοος που σημείωσε τα τελευταία χρόνια στους πολιτικούς δεσμούς με το αστυνομικό σώμα, όπως και η αλματώδης αύξηση της χρηματοδότησής του από συγκεκριμένους καπιταλιστικούς Ομίλους...

Τα τελευταία χρόνια, ο Βεντούρα επιχείρησε να κατοχυρώσει την παρουσία του Τσέγκα στους δρόμους, μέσω διαδηλώσεων, αλλά η προσπάθεια υπήρξε αναιμική και ανεπιτυχή. Με την ορμή και τους υλικούς πόρους της εκλογικής επιτυχίας, μπορεί να επιχειρήσει ξανά. Όπως το θέτει ένας Πορτογάλος σύντροφος: «Αυτό που μέχρι σήμερα ήταν ένα εικονικό και εκλογικό φαινόμενο, θα μπορούσε να πάρει τα επικίνδυνα χαρακτηριστικά μιας οργάνωσης μίσους με παρουσία στους δρόμους».

Τα άσχημα νέα της ανόδου της ακροδεξιάς στη χώρα δείχνουν να βάζουν τέλος στην «πορτογαλική εξαίρεση». Το σκοτεινό τοπίο συμπληρώνεται και από τον κίνδυνο να οδεύσει προς το τέλος της και μια άλλη «εξαίρεση»: Το Κομμουνιστικό Κόμμα Πορτογαλίας υπήρξε το πιο ανθεκτικό ευρωπαϊκό ΚΚ μετά το 1989, διατηρώντας (με εντυπωσιακή σταθερότητα από τη δεκαετία του '90 ως τις πρώτες δεκαετίες του 21ού αιώνα) μια επιρροή μεταξύ 8 και 11%, σταθερά ανώτερη και από την άλλη μεγάλη εξαίρεση στην Ευρώπη, το ΚΚΕ.

Αριστερά

Το ΚΚΠ τα τελευταία χρόνια βρίσκεται σε διαρκή υποχώρηση. Από το 8,3% το 2015, υποχώρησε στο 6,3% το 2019, πιάστηκε στο 4,3% το 2022 και φέτος υποχώρησε εκ νέου στο 3,3%, το χαμηλότερο ποσοστό στην ιστορία του. Η επίμονη τάση ίσως υποδηλώνει μια βαθύτερη κρίση (γήρανσης, φυσιολογικής κλπ) που δεν μπορούμε να αποτιμήσουμε από μακριά.

Αν και στη μάχη κεντροδεξιάς/κεντροαριστεράς προέκυψε οριακό αποτέλεσμα, αυτά τα στοιχεία (άνοδος ακροδεξιάς, συρρίκνωση ΚΚΠ), κάνουν τον συνολικό εκλογικό συσχετισμό αρνητικό. Αυτό το τοπίο δεν μπόρεσε να ανατρέψει ούτε το Μπλόκο. Το κόμμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς υπήρξε η μόνη βασική δύναμη που άντεξε στη σημερινή υποχώρηση (4,4%, ίδιο ποσοστό με το 2022 και μικρή αύξηση σε ψήφους), αλλά δεν κατόρθωσε να ενισχυθεί μέσα στην κρίση του ΣΚ και του ΚΚ.

Ενίσχυση κατέγραψαν τα μικρότερα προοδευτικά-οικολογικά σχήματα LIVRE (3,2%, άνοδος 2 μονάδων) και PAN (2%, άνοδος μισής μονάδας).

Το Μπλόκο στην εκλογική ιστορία του έχει χαρακτηριστεί από απότομα «άλματα» και «πτώσεις». Κατά την κρίση του 2009 εκτινάχθηκε για πρώτη φορά στο 10%, για να υποχωρήσει πίσω στο 5,2% το 2011. Εκτινάχθηκε ξανά στο 10,2% το 2015, στο φόντο των μεγάλων αντιμνημονιακών αγώνων και είχε διατηρήσει τις δυνάμεις του (9,5%) στο τέλος της περιόδου «προγραμματικής συμφωνίας» με τους Σοσιαλιστές το 2019. Ξαναβυθίστηκε στο 4,4% στις εκλογές του 2022, μετά από μια παρατεταμένη περίοδο κοινωνικής ειρήνης, αποδεικνυόμενο ευάλωτο απέναντι στην απαίτηση του Κόστα για «αυτοδυναμία».

Φέτος, η προεκλογική προσπάθεια του Μπλόκο να προτείνει ως στόχο μια επανάληψη του πειράματος του 2015-19, αναζητώντας να προβάλει μια κυβερνητική εναλλακτική πρόταση (απέναντι και στη Δεξιά και στη «Σοσιαλιστική αυτοδυναμία»), δεν έπεισε τα ευρύτερα ακροατήρια, που είχαν μπει σε τροχιά απόσυρσης της εμπιστοσύνης τους από το πρόσφατο κυβερνητικό παρελθόν. Αν υπάρχει κάτι παρήγορο, είναι ότι η ανθεκτικότητα που έδειξε σε μια σκληρή συγκυρία γενικευμένης (εκλογικής) υποχώρησης, ίσως αντανάκλα έναν πιο σταθερό δεσμό με ένα πυρήνα της κοινωνικής του βάσης.

Αστάθεια

Πλέον, η κεντροδεξιά «Δημοκρατική Συμμαχία» ετοιμάζεται να σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας. Αρνεύεται να συζητήσει με το Τσέγκα, έχοντας βέβαια εξασφαλίσει πρώτα την ανοχή/αποχή των Σοσιαλιστών κατά την ψήφο εμπιστοσύνης. Η πρώτη μεγάλη δοκιμασία θα είναι ο προϋπολογισμός του 2025. Το Τσέγκα δηλώνει ότι το ενδιαφέρει να συγκυβερνήσει με τη Δεξιά κι όχι να στηρίζει κοινοβουλευτικά μια κυβέρνηση χωρίς προγραμματική συμφωνία μαζί της. Οι Σοσιαλιστές έχουν δηλώσει ότι διευκολύνουν το σχηματισμό κυβέρνησης, αλλά διευκρινίζουν ότι δεν θα στηρίξουν τους προϋπολογισμούς της Δεξιάς. Η ηγεσία της «Δημοκρατίας Συμμαχίας» θα κληθεί να επιλέξει ανάμεσα σε μια προγραμματική σύμπραξη με την ακροδεξιά, σε μια προσπάθεια συμφωνίας με τους Σοσιαλιστές, ή στο ρίσκο της προκήρυξης νέων πρόωρων εκλογών...

Με τις ΗΠΑ να έχουν μπει για τα καλά σε προεκλογική χρονιά, αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα δύο άρθρων από το *International Socialism Project*.

Ο Λανς Σέλφα γράφει για τη συνολική εικόνα μιας αμφίρροπης μάχης, όπου και οι δυο βαθιά αντιδημοφιλείς υποψήφιοι έχουν ως βασικό τους πλεονέκτημα τον... αντίπαλό τους. Από την περιγραφή αναδεικνύονται οι μεγαλύτερες δυνατότητες που θα είχε -κανονικά- το Δημοκρατικό Κόμμα, αλλά και το μεγάλο πρόβλημα της αποθάρρυνσης κι απογοήτευσης της προοδευτικής εκλογικής του βάσης. Το άρθρο της Σάρρον Σμιθ αφορά το καυτό ζήτημα της Παλαιστίνης και των διαιρέσεων που αυτό προκαλεί μέσα στο φεμινιστικό κίνημα. Έχει ευρύτερη πολιτική-θεωρητική αξία, αλλά συμπληρώνει και την προεκλογική εικόνα. Όπου ο Μπάιντεν, στηρίζοντας τον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στη Γάζα, υπονομεύει ακόμα περισσότερο την ήδη χλιαρή υποστήριξη που έχει μέσα στο πιο προοδευτικό/ριζοσπαστικό ακροατήριο των Δημοκρατικών. Ολόκληρα τα άρθρα είναι διαθέσιμα στο Rproject.gr

Άλλη μια τετραετία;

Του Λανς Σέλφα

Το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ προσέφερε ένα δώρο στον Ντόναλντ Τραμπ στις 28 Φεβρουαρίου. Αποφασίζοντας να δεχτεί να εξετάσει την έφεσή του κατά της ομόφωνης απόφασης του Περιφερειακού Δικαστηρίου της Κολούμπια, που είχε απορρίψει τον ισχυρισμό του Τραμπ περί «απόλυτης ασυλίας» του από κάθε ποινική δίωξη, το Δικαστήριο βοήθησε τη στρατηγική του Τραμπ να καθυστερήσει την δίκη του μέχρι να ολοκληρωθούν οι εκλογές του Νοέμβρη του 2024. Και αν οι εκλογές επαναφέρουν τον Τραμπ στον Λευκό Οίκο, η δίκη δεν θα γίνει ποτέ. Ένα «τραμπικό» υπουργείο Δικαιοσύνης απλώς θα αποσύρει την ποινική δίωξη εναντίον του.

Η τελευταία ενέργεια του Ανώτατου Δικαστηρίου είναι ακόμα μια υπενθύ-

μιση -λες και τη χρειαζόμασταν- ότι οι νομικές περιπέτειες του Τραμπ πλανώνται πάνω από τις προεδρικές εκλογές του 2024. Είναι μια ακόμα ένδειξη ότι οι προεδρικές εκλογές του 2024 εκτυλίσσονται κάτω από ασυνήθιστες συνθήκες και ότι θα υπάρξουν πολλές ανατροπές ακόμα.

Είτε μας αρέσει είτε όχι, οι εκλογές του 2024 θα είναι ένας επαναληπτικός αγώνας μεταξύ του Τραμπ και του Μπάιντεν. Ο ένας είναι ογδοντάρης και ο άλλος σχεδόν ογδοντάρης. Ο ένας είναι από τους πιο αντιδημοφιλείς απερχόμενους προέδρους μετά τον Τζορτζ Μπους ή ακόμα και τον Χάρι Τρούμαν. Ο άλλος αντιμετωπίζει 91 κατηγορίες για κακουργήματα, πέρα από τις δικαστικές αποφάσεις για οικονομικές απάτες, για τις οποίες θα αναγκαστεί να καταβάλει περισσότερα από μισό δισεκατομμύριο δολάρια. Δεν είναι περίεργο που 6 στους 10 ψηφοφόρους δηλώνουν ότι δεν αντιμετωπίζουν με «ενθουσιασμό» την επιλογή Τραμπ ή Μπάιντεν.

Προς το παρόν, οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ο Μπάιντεν και ο Τραμπ είναι πρακτικά ισόπαλοι, με την υποστήριξη και των δύο να κυμαίνεται κάπου πάνω από το 40% πανεθνικά. Αλλά λόγω του γελοίου και αντιδημοκρατικού θεσμού του Σώματος των Εκλεκτόρων, οι εκλογές θα κριθούν από το πώς θα τα πάει ο καθένας τους σε έναν μικρό αριθμό «ταλαντευόμενων Πολιτειών», στις οποίες το εκλογικό σώμα είναι πιο οριακά μοιρασμένο μεταξύ των υποψηφίων και των κομμάτων τους.

Κανένας από τους δύο βασικούς υποψηφίους δεν ξεκινά από ισχυρή θέση. Παρότι τα μεγάλα ΜΜΕ και οι προοδευτικές ελίτ αντιμετωπίζουν τον Τραμπ σαν να διαθέτει κάποιου είδους μαγικές δυνάμεις, η αλήθεια είναι ότι αποτελεί έναν αδύναμο διεκδικητή απέναντι στον Μπάιντεν.

Αξίζει να θυμίσουμε ότι ο Τραμπ είχε χάσει τη λαϊκή ψήφο απέναντι στη φρικτή υποψηφιότητα της Χίλαρι Κλίντον το 2016 και ότι ποτέ δεν κέρδισε πλειο-

«Γενοκτόνος Τζο»: Η φεμινιστική

Της Σάρρον Σμιθ

Ο πρόεδρος Τζο Μπάιντεν και η αντιπρόεδρος Καμάλα Χάρις οργάνωσαν την πρώτη κοινή τους προεκλογική εκδήλωση στις 23 Γενάρη, μια «Συγκέντρωση Καμπάνιας για την Αναπαραγωγική Ελευθερία».

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση Μπάιντεν εναποθέτει τις ελπίδες της για επανεκλογή στην συντριπτική υποστήριξη που απολαμβάνουν τα δικαιώματα άμβλωσης σε όλες τις ΗΠΑ

από όταν το Ανώτατο Δικαστήριο ανέτρεψε την απόφαση «Ρόου εναντίον Γουέιντ» [ΣΤΜ: το δικαστικό προηγούμενο που κατοχύρωνε το δικαίωμα στην άμβλωση], εκδίδοντας την απόφαση «Ντομπς» τον Ιούνιο του 2022.

Η «Συγκέντρωση για την Αναπαραγωγική Ελευθερία» από τους Μπάιντεν-Χάρις, ήταν ένα καλοσχεδιασμένο γεγονός. Η εξέδρα ήταν γεμάτη από πινακίδες και πανώ που έγραφαν «Υπερασπιζόμαστε την Επιλογή» και «Αποκαταστήστε την [απόφαση] Ρόου». Η αίθουσα ήταν γεμάτη από ενθουσιώδεις εθελόντριες και εργαζόμενες σε φεμινιστικές οργανώσεις που πρόσκεινται στο Δημοκρατικό Κόμμα. Οι ομιλήτριες/ες είχαν προετοιμαστεί με γραπτές ομιλίες, προσεκτικά διατυπωμένες ώστε να αναδεικνύουν τα επιτεύγματα του Μπάιντεν.

Όλος αυτός ο λεπτομερής σχεδιασμός ωστόσο δεν μπόρεσε να αποτρέψει το χάος που ακολούθησε όταν διαδηλώτριες υπέρ της Παλαιστίνης παρενόχλησαν τις ομιλίες φωνάζοντας «Γενοκτόνος Τζο» και «Πόσα παιδιά έχεις σκοτώσει στη Γάζα; Πόσες γυναίκες έχεις σκοτώσει στη Γάζα;».

Οι υποστηρίκτριες του Μπάιντεν επιχειρήσαν να καταπνίξουν τις φωνές των διαδηλωτριών με αποδοκιμασίες και με τα συνθήματα «Άλλη μια τετραετία!» και «Αγαπάμε τον Τζο!». Καθώς οι δύο πλευρές είχαν εμπλακεί σε έναν ανταγωνισμό δυνατότερης

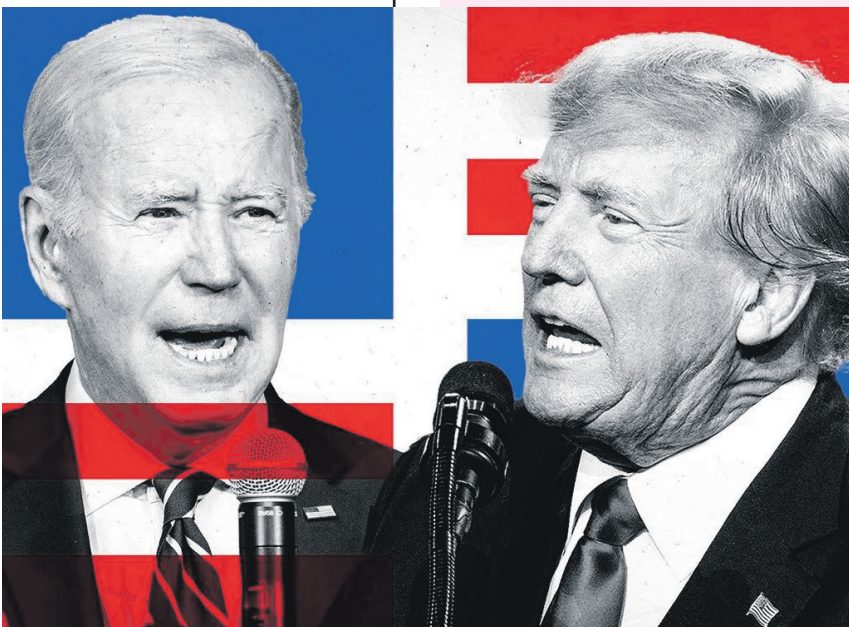
κραυγής, ο Μπάιντεν πάσχιζε ανεπιτυχώς να ολοκληρώσει την προετοιμασμένη παρέμβασή του, αλλά η ομιλία του διακόπηκε 14 φορές.

Η συγκέντρωση του Μπάιντεν δεν εξελίχθηκε όπως είχε σχεδιαστεί και για αυτό υπάρχει μια απλή ερμηνεία: Οι φεμινίστριες είναι βαθιά διαιρεμένες.

Η υποστήριξη που απολαμβάνει ο Μπάιντεν μεταξύ των εύπορων φεμινιστριών στην βάση των οικονομικών δωρητών του Δημοκρατικού Κόμματος παραμένει ισχυρή. Η συγκεκριμένη συνομοταξία φεμινιστριών υποστηρίζει άκριτα την καμπάνια επανεκλογής του Μπάιντεν -ακόμα και ενώ η κυβέρνησή του συνεχίζει να διευκολύνει τον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στη Γάζα.

Έτσι, ο ιμπεριαλιστικός φεμινισμός εμφανίσε για άλλη μια φορά το άσχημο πρόσωπό του. Οι ιμπεριαλίστριες φεμινίστριες υπάρχουν όσο καιρός υπάρχει και ο ίδιος ο ιμπεριαλισμός. Όσες/οι είμαστε αρκετά παλιές/οι για να θυμόμαστε την αμερικανική εισβολή στο Αφγανιστάν το 2001, μπορούμε να ανακαλέσουμε τις μένιστριες φεμινίστριες να ισχυρίζονται ότι ο εγκληματίας πολέμου Τζορτζ Γ. Μπους «απελευθέρωσε τις γυναίκες» όταν διέτασε την εισβολή.

Αλλά οι ιμπεριαλίστριες φεμινίστριες συχνά συναντούν αντίσταση -και από αντιιμπεριαλίστριες φεμινίστριες.

ψηφική υποστήριξη κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του. Από τότε που απομακρύνθηκε από το αξίωμά του και μετά την αποτυχία της απόπειρας πραξικοπήματος του 2021, έχει στενέψει την απεύθυνσή του σε μια μικρότερη (που όμως παραμένει σημαντική) εκλογική βάση ακροδεξιών Ευαγγελικών Χριστιανών εθνικιστών.

Για να μην αναφέρουμε τις πολλές άλλες αδυναμίες του, από τους ποινικούς εγκληματικούς μεπελάδες του μέχρι την υιοθέτηση ακραία αντιδημοφιλών θέσεων, όπως όταν ισχυρίστηκε ότι «Εγώ κατάφερα να σκοτώσω την απόφαση Ρόου εναντίον Γουέιντ» [την παλιότερη απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου με την οποία κατοχυρώνονταν το δικαίωμα στην άμβλωση].

Η φετινή προεκλογική εκστρατεία του Τραμπ είναι πιο επαγγελματικά σχεδιασμένη σε σχέση με το χαοτικό εγχείρημα του 2016. Όμως δεν συγκεντρώνει τόσα χρήματα όσο ο Μπάιντεν -ή όσο είχε συγκεντρώσει ο ίδιος το 2019/20. Οι συγκεντρώσεις του Τραμπ πραγματοποιούνται συνήθως σε μικρότερους χώρους από ό,τι το 2016.

Αλλά ο Τραμπ έχει ένα πλεονέκτημα υπέρ του: ο αντίπαλός του είναι ο

Μπάιντεν.

Ο Μπάιντεν παραμένει ο πλέον αντιδημοφιλής εν ενεργεία πρόεδρος που επιδιώκει να επανεκλεγεί από τη δεκαετία του '40. Φαίνεται ότι ο κύριος λόγος για την αντιδημοφιλία του Μπάιντεν είναι η αδύναμη υποστήριξη που συγκεντρώνει από αυτούς που θεωρούνται η σταθερή/προνομιακή εκλογική βάση των Δημοκρατικών: Νεολαία, «Λατίνος» («Ισπανόφωνο»), άνθρωποι χαμηλού εισοδήματος.

Ο Μπάιντεν και οι προσκείμενες στο Δημοκρατικό Κόμμα ομάδες ενεργοποίησης των ψηφοφόρων προσδοκούν ότι η προοπτική μιας προεδρίας Τραμπ θα είναι αρκετή για να τρομάξει αυτούς τους ψηφοφόρους ώστε να επιστρέψουν στην αγκαλιά των Δημοκρατικών μέχρι τον Νοέμβριο.

Αλλά το αν μπορεί να συμβεί αυτό εξαρτάται από τη ζωτικότητα αυτών των οργανώσεων. Και, σε σύγκριση με 4 χρόνια πριν, αυτές οι οργανώσεις έχουν ατροφήσει. Όλες έχουν αντιμετωπίσει οικονομικά προβλήματα που τις ανάγκασαν να απολύσουν προσωπικό.

Για όλες αυτές τις οργανώσεις η ιστορία είναι η ίδια. Λαμβάνουν πολύ λιγότερες δωρεές από ό,τι λάμβαναν

όταν ήταν στην προεδρία ο Τραμπ. Και οι πλούσιοι Δημοκρατικοί, που εξακολουθούν να κατέχουν το πορτοφόλι του κόμματος, ενδιαφέρονται περισσότερο να υποστηρίξουν τους «μετριοπαθείς», τους «κεντρώους» και τους νυν αξιωματούχους, παρά τους προοδευτικούς ακτιβιστές. Και με τους Δημοκρατικούς να ελέγχουν το Κογκρέσο και τον Λευκό Οίκο κατά τα δύο πρώτα χρόνια της θητείας Μπάιντεν, μεγάλο μέρος αυτού του προοδευτικού Δημοκρατικού «οικουοσυστήματος» μεταμορφώθηκε από κίνημα «αντίστασης» κατά του Τραμπ σε «νομιμόφρων αντιπολίτευση», η οποία αποδείχθηκε περισσότερο «νομιμόφρων» απέναντι στον Μπάιντεν και λιγότερο «αντιπολίτευση».

Στις αρχές του 2024, οι Δημοκρατικοί έχουν κάποια πλεονεκτήματα. Τον τελευταίο καιρό έχουν ένα μικρό νικηφόρο σερί. Από όταν η απόφαση Ντομπος του 2022 ανέτρεψε το ομοσπονδιακό δικαίωμα στην άμβλωση, οι Δημοκρατικοί έχουν αξιοποιήσει με επιτυχία την εναντίωση στον Ρεπουμπλικανικό «εξτρεμισμό», διοχετεύοντάς την σε μια σταθερή «υπερ-απόδοση» στις εκλογικές μάχες. Το γεγονός ότι την ημέρα των εκλογών του 2024 θα γίνουν και δημοψηφίσμα-

τα για το δικαίωμα στην άμβλωση σε κάποιες Πολιτείες, αναμένεται να αυξήσει την εκλογική προσέλευση των πιο φιλικών προς το Δημοκρατικό Κόμμα ανθρώπων. Και ο Μπάιντεν έχει περισσότερα χρήματα στη διάθεσή του από τον Τραμπ.

Ενώ ο Μπάιντεν έχει ένα ακόμα πλεονέκτημα: αντίπαλός του είναι ο Τραμπ.

Το γεγονός ότι και τα δύο μεγάλα πολιτικά κόμματα κατεβάζουν απίστευτα αντιδημοφιλείς υποψηφίους και ελπίζουν ότι θα μπορέσουν να κερδίσουν το προβάδισμα μέσα στις γραμμές των «διπλά haters» -δηλαδή των ανθρώπων που δεν θέλουν να ψηφίσουν κανέναν από τους δύο, αλλά που μισούν τον ένα κάπως λιγότερο παθιασμένα από ό,τι μισούν τον άλλο- είναι ένα πραγματικό κατηγορητήριο ενάντια στο πολιτικό σύστημα των ΗΠΑ.

Για τους σοσιαλιστές, η επιλογή μεταξύ του μικρότερου από τα δύο κακά -αυτό που η αρθρογράφος του Nation, Κάθα Πόλιτ, κάποτε περιέγραψε ως «προοδευτικό στην κόλαση που κάνουν οργανωτική εκλογική δουλειά υπέρ του Σατανά επειδή ο Βελζεβούλ θα ήταν ακόμη χειρότερος»- δεν αποτελεί επιλογή.

Ολόκληρα
στο RProject.gr

σιωπή είναι συνενοχή

Τον Οκτώβρη, η οργάνωση για την αναπαραγωγική δικαιοσύνη ARC-Southeast δημοσίευσε μια επιστολή υποστήριξης της Παλαιστινιακής απελευθέρωσης την οποία υπέγραψαν πάνω από 60 φεμινιστικές οργανώσεις -μεταξύ των οποίων η National Network of Abortion Funds και το Feminist Women's Health Center. Η επιστολή δήλωνε: «Ο Σιωνισμός έρχεται σε σύγκρουση με την Αναπαραγωγική Δικαιοσύνη». Ενώ η Code Pink και άλλες διαδηλώτριες υπέρ της Παλαιστίνης οργανώνουν διαμαρτυρίες κατά του Μπάιντεν σχεδόν σε κάθε σταθμό της προεκλογικής του περιόδου από τον Οκτώβρη και μετά.

Παρά τις προσπάθειες των εταιρικών μίντινς να παρουσιάσουν τις διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης ως αντισιωνιστικές, Εβραϊκές οργανώσεις όπως η Jewish Voice for Peace και η If Not Now έχουν παίξει ηγετικό ρόλο σε πολλές αντισιωνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στην γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στη Γάζα.

Η Έβα Μπόργκουαρντ, πανεθνική εκπρόσωπος της Αμερικανικής Εβραϊκής οργάνωσης If Not Now, διευκρίνισε ότι ήταν οργανωτικό στέλεχος της προεκλογικής καμπάνιας των Δημοκρατικών το 2020.

Όταν ρωτήθηκε αν οι επιθέσεις στον Μπάιντεν για την ακλόνητη υποστήριξή του στο Ισραήλ θα βοηθήσουν τον Τραμπ, απάντησε: «Η

εβραϊκή νεολαία αισθάνεται τρόμο στην προοπτική μιας προεδρίας Τραμπ». Αλλά πρόσθεσε ότι είναι «εξωφρενικό» να κατηγορούνται οι νεαροί ψηφοφόροι «που είναι δίκαια εξοργισμένοι με τον Μπάιντεν για την υποστήριξή του στην Ισραηλινή κυβέρνηση που έχει προκαλέσει δεκάδες χιλιάδες νεκρούς, αντί [να κατηγορείται] ο επικεφαλής των ενόπλων δυνάμεων του πιο ισχυρού στρατού στον πλανήτη».

Η κρίση αναπαραγωγικής υγείας στο εσωτερικό

Αλλά οι (γενικώς εύπορες) φιλο-ιμπεριαλιστικές φεμινίστριες δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα ούτε για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι «αδελφές» τους που ανήκουν στην εργατική τάξη στο εσωτερικό της χώρας, όσο κι αν η ρητορική τους ισχυρίζεται το αντίθετο.

Όταν το Ανώτατο Δικαστήριο ανέτρεψε την απόφαση Ρόου το 2022, στην ουσία εξαπέλυσε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο στα αναπαραγωγικά δικαιώματα -έναν πόλεμο που δεν δείχνει να τελειώνει. Το αποτέλεσμα είναι μια επιδεινούμενη υγειονομική κρίση, καθώς 21 Πολιτείες έχουν πλέον υιοθετήσει απαγορεύσεις άμβλώσεων ή άλλους δραστικούς περιορισμούς. Κάποιες από αυτές τις απαγορεύσεις έχουν λίγες εξαιρέσεις. Άλλες δεν έχουν καμία εξαίρεση.

Οι απαγορεύσεις άμβλώσεων που

επιτρέπουν εξαιρέσεις για επιζούσες βιασμού, απαιτούν «αποδείξεις» μέσω αστυνομικής αναφοράς ή ιατρικής δήλωσης. Υπάρχουν περιπτώσεις νοσηλευτικού προσωπικού στα Επείγοντα που σταμάτησαν να παρέχουν επείγουσα αντισύλληψη [ΣΤΜ: «χάπι της επόμενης μέρας»] σε θύματα βιασμού γιατί θα μπορούσαν να κατηγορηθούν για «συνδρομή και υποκίνηση» σε άμβλωση. Κυκλοφορούν άφθονες ιστορίες τρόμου: για γυναίκες που το προσωπικό στα Επείγοντα τους είπε ότι πρέπει να πάνε έξω στο πάρκινγκ ή πίσω στο σπίτι τους και να περιμένουν έως ότου φτάσουν πιο κοντά στον θάνατο προκειμένου να επιστρέψουν και να δεχτούν θεραπεία. Όσες αντέχουν το οικονομικό κόστος, πρέπει να ταξιδέψουν σε Πολιτεία όπου η άμβλωση παραμένει νόμιμη, ακόμα και εκατοντάδες μίλια μακριά.

Αλλά για τους φανατικούς εχθρούς της επιλογής, η ποινικοποίηση της χειρουργικής/κλινικής άμβλωσης δεν είναι ούτε στο ελάχιστο αρκετή. Το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ καλείται να αποφασίσει μέχρι τον ερχόμενο Ιούνιο αν θα απαγορευτεί η μιφεπριστόνη, η φαρμακευτική ουσία με την οποία γίνονται οι περισσότερες άμβλώσεις στις ΗΠΑ.

Μπάιντεν εναντίον Ημέρας της Καταστροφής (Ντόναλντ Τραμπ)

Ο Τζίτ Χιρ ισχυρίστηκε πρόσφατα

στο «The Nation» ότι «Η τρομακτική απόφαση Ντομπος υπήρξε ένα πολιτικό δώρο για το Δημοκρατικό Κόμμα, αλλά αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να πετάξει αυτό το δώρο στα σκουπίδια, αυτός είναι ο Τζο Μπάιντεν».

Ο Μπάιντεν δηλώνει ότι η Καθολική του πίστη τον υποχρεώνει να είναι -προσωπικά- κατά των άμβλώσεων (αν και το 56% των Καθολικών στις ΗΠΑ υποστηρίζουν το δικαίωμα στην άμβλωση σε όλες τις περιπτώσεις ή στις περισσότερες). Αλλά οι επικρίτριες/ες του Μπάιντεν συνήθως αντιμετωπίζουν την εχθρική κατηγορία των υποστηρικτριών του ότι βοήθησε τον Τραμπ να κερδίσει το Νοέμβρη.

Η επιστολή της ARC-Southeast υπέρ της Παλαιστινιακής απελευθέρωσης σημειώνει: «Κάποιοι/ες αναρωτιούνται γιατί μια οργάνωση για την αναπαραγωγική δικαιοσύνη, όπως η ARC-Southeast, να υψώσει φωνή για την Παλαιστίνη». Και απαντά: «Δεν μπορούμε να αγωνιζόμαστε για την αναπαραγωγική αυτονομία στο εσωτερικό της χώρας, ενώ αγνοούμε τους αγώνες των περιθωριοποιημένων ανθρώπων για τη δική τους σωματική αυτονομία στο εξωτερικό, ιδιαίτερα όταν η ίδια κυβέρνηση που ευθύνεται για την αναπαραγωγική μας καταπίεση στο εσωτερικό είναι ο χορηγός της αναπαραγωγικής καταπίεσης των Παλαιστινίων».

Μετά την αιματηρή επίθεση στη

Του Πάνου Πέτρου

Η πολύνεκρη ένοπλη επίθεση στη συναυλία στη Μόσχα υπήρξε ένα από τα χειρότερα «τρομοκρατικά» χτυπήματα στη σύγχρονη ιστορία της Ρωσίας. Ο αριθμός των αθών θυμάτων, το σοκ και η θλίψη που προκάλεσε, συγκρίνονται μόνο με τις βομβιστικές επιθέσεις σε διαμερίσματα σε μια σειρά πόλεις το Σεπτέμβριο του 1999 και με την αιματηρή κατάληξη της πολιορκίας του σχολείου του Μπεσλάν το 2004. Ένα τέτοιο γεγονός μπορεί να έχει μεγάλες συνέπειες και προεκτάσεις.

Η –υπό διαμόρφωση– ρωσική εκδοχή δείχνει «ισλαμιστές» δράστες, ανακινεί θέμα «ουκρανικού» δάκτυλου και υπονοεί και «δυτική» εμπλοκή. Οι πολιτικές αποφάσεις του Κρεμλίνου λογικά θα κρίνουν και το σε ποιον από αυτούς τους «εχθρούς» θα ρίξει το μεγαλύτερο βάρος και το οριστικό/επίσημο πόρισμα.

Σε πείσμα μιας –καχύποπτης– απορίας που διατυπώνεται για την επιλογή μιας τζιχαντιστικής οργάνωσης να χτυπήσει τη Μόσχα, να επισημάνουμε ότι ο χώρος

του τζιχαντιστικού Ισλάμ έχει συσσωρευμένους λόγους να θεωρεί ότι βρίσκεται σε πόλεμο με τη Ρωσία (άλλωστε λίγες μέρες πριν το χτύπημα στη Μόσχα, οι Ρωσικές Ειδικές Δυνάμεις είχαν ένοπλη αντιπαράθεση με μαχητές στην Ινγκουσετία που κατέληξε σε 6 νεκρούς).

Η προϊστορία της εισβολής στο Αφγανιστάν, αλλά και η σύγχρονη ιστορία των πολέμων στην Τσετσενία και της ισοπέδωσης του Γκρόζνι γέννησε οργανώσεις όπως το «Εμιράτο του Καυκάσου» που οργάνωσαν πολλές επιθέσεις στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα.

Η πιο πρόσφατη επέμβαση του ρωσικού στρατού στη Συρία, έφερε σε άμεση σύγκρουση το ρωσικό κράτος με το Ισλαμικό Κράτος και άλλες ισλαμιστικές ένοπλες οργανώσεις, κάτι που είχε επίσης «μετασεισμικούς» τρομοκρατικών επιθέσεων στη Ρωσία, με ιδιαίτερη ένταση του 2017-19. Τα τελευταία χρόνια, τα παρακλάδια του Ισλαμικού Κράτους δυνάμωναν εις βάρος των παλιών οργανώσεων (τσετσενικών και άλλων καυκάσιων). Το ISIS του Χορασάν, που ανέλαβε την ευθύνη για το μακελειό στη Μόσχα, είναι «παράγωγος» αυτής της περιόδου.

Όμως η πραγματικότητα που έχει δημιουργήσει ο ουκρανικός πόλεμος μπο-

ρεί να συνδέεται με το τελευταίο χτύπημα. Στην εμπόλεμη Ρωσία, οι πιέσεις που δέχονται οι Μουσουλμάνοι είναι ίσως οι περισσότερες στο συνολικό πληθυσμό.

Η απόπειρα προστασίας της κοινωνικής ειρήνης στις μεγάλες πόλεις έχει οδηγήσει σε μια στοχευμένη (στις φτωχότερες απομακρυσμένες περιοχές) στρατολόγηση που κάνει εξαιρετικά πιθανό να πληρώνουν αυτές οι περιοχές τον βαρύτερο φόρο αίματος για τον πόλεμο του Πούτιν. Όχι τυχαία, οι πιο «άγριες» αντιπολεμικές ή «αντιστρατολογικές» διαδηλώσεις έγιναν στο Νταγκεστάν. Αντίστοιχες πιέσεις αντιμετωπίζουν και οι μετανάστες (όπως ήταν και οι συλληφθέντες για την πρόσφατη επίθεση), με τις κραυγές της ενδυναμωμένης εθνικιστικής Δεξιάς να απαιτούν «συνδρομή στον πόλεμο ή απέλαση». Την ίδια ώρα, η ιδεολογική σκλήρυνση του καθεστώτος, σε συμμαχία με την ισχυρή πολιτικά Ορθόδοξη Εκκλησία, αποξενώνει την Μουσουλμανική συνιστώσα του ρωσικού πληθυσμού.

Ο Πατριάρχης Κύριλλος προειδοποίησε πρόσφατα για την «πολιτισμική απειλή» που αποτελούν οι Μουσουλμάνοι και γενικότερα οι μετανάστες. Ο ίδιος ο Πούτιν, σχολιάζοντας την ανάγκη της ροής μεταναστών από την Κεντρι-

κή Ασία (για τις ανάγκες της πολεμικής οικονομίας), επεσήμανε και τον κίνδυνο αυτοί να διαταράξουν την «εθνο-πολιτισμική ισορροπία» στη χώρα.

Αυτά συγκροτούν το υπόστρωμα που –σε συνάρτηση με τις συνολικότερες κοινωνικές παθογένειες– δημιουργεί είτε «μοναχικούς λύκους», είτε πρόθυμους να στρατολογηθούν στις τζιχαντιστικές οργανώσεις.

Όπως συμβαίνει συνήθως σε τέτοιες επιθέσεις, από την 11η Σεπτέμβρη μέχρι το Μπατακλάν– αν δεν υπάρξει μαζική αντίσταση, η πολιτική εκμετάλλευση της επίθεσης δίνει ενισχυμένη πρωτοβουλία κινήσεων στο κράτος και τους κυρίαρχους της χώρας που δέχτηκε το χτύπημα.

Όπως λέει και ο τίτλος της ρωσικής αριστερής-αντιπολεμικής συλλογικότητας Posle, πρόκειται για μια περίπτωση όπου «Η αντίδραση της κυβέρνησης είναι πιο τρομακτική από την ίδια την τρομοκρατική επίθεση».

Η εικόνα των άγρια βασανισμένων συλληφθέντων υπήρξε ένα σοκαριστικό δείγμα. Θα μπορούσε να είναι πράξη αντεκδίκησης ή μέθοδος απόσπασης «ομολογιών». Αλλά η δημόσια επίδειξη αποτελεί και πολιτικό μήνυμα. Το ρωσικό κράτος όχι μόνο δεν φρόντισε να

Ελευθερώστε τον Μπόρις Καγκαρλίτσκι Ρώσους πολιτικούς κρατούμενους για

Ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι είναι ίσως ο πιο γνωστός διεθνώς μαρξιστής διανοούμενος. Ως ακτιβιστής, έχει υποστεί συλλήψεις και διώξεις σε κάθε περίοδο της σύγχρονης ιστορίας – επί Μπρέζνιεφ, επί Γέλτσιν, επί Πούτιν. Αν και είδε θετικά τα φιλορωσικά αποσχιστικά κινήματα στο Ντονμπάς, κατήγγειλε τη ρωσική εισβολή το 2022, διαβλέποντας κυρίως τους κινδύνους που αυτή έφερνε στο εσωτερικό της ρωσικής κοινωνίας, οπότε και σκλήρυνε την αντιπολεμική και αντικαθεστωτική του κριτική.

Το παρελθόν του δεν τον «προστάτευσε» και βρέθηκε και αυτός στη φυλακή. Η καμπάνια για την απελευθέρωσή του έχει συγκεντρώσει ένα σημαντικό πολιτικό εύρος υπογραφών, από τους βουλευτές της αργεντινικής και της βραζιλιάνικης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέχρι τον Τζέρεμι Κόρμπιν και τον Ζαν-Λικ Μελανσόν, και από τον Ταρίκ Αλί μέχρι τον Γιάνη Βαρουφάκη, όπως και πολλές δεκάδες αγωνιστές-στρίες του εργατικού κινήματος και της ριζοσπαστικής Αριστεράς διεθνώς. Όπως σημειώνει σωστά το κείμενο-ψήφισμα, η πάλη για απελευθέρωση του Καγκαρλίτσκι είναι πάλη για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους, είναι πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες και το μέλλον της Ρωσίας.

Εμείς, οι υπογράφωντες/ουσες, είμαστε βαθύτατα συγκλονισμένοι/ες από την είδηση ότι στις 13 Φεβρουαρίου ο κορυφαίος Ρώσος σοσιαλιστής διανοούμενος και αντιπολεμικός ακτιβιστής Δρ Μπόρις Καγκαρλίτσκι (65 ετών) καταδικάστηκε σε πέντε χρόνια φυλάκιση.

Ο Δρ Καγκαρλίτσκι συνελήφθη με την παράλογη κατηγορία της «δικαιολόγησης της τρομοκρατίας» τον περασμένο Ιούλιο. Μετά από μια διεθνή καμπάνια που ανταποκρινόταν στην παγκόσμια φήμη του ως συγγραφέα και επικριτή του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού, η δίκη του έληξε στις 12 Δεκεμβρίου με την ετυμηγορία της ενοχής του και την επιβολή προστίμου 609.000 ρουβλίων.

Στη συνέχεια, η εισαγγελία άσκησε έφεση κατά του προστίμου ως «άδικου λόγω υπερβολικής επιείκειας» και ισχυρίστηκε ψευδώς ότι ο Δρ Καγκαρλίτσκι δεν ήταν σε θέση να πληρώσει το πρόστιμο και ότι δεν συνεργάστηκε με το δικαστήριο. Στην πραγματικότητα, είχε πληρώσει το πρόστιμο

στο ακέραιο και παρείχε στο δικαστήριο όλα όσα του ζητήθηκαν.

Στις 13 Φεβρουαρίου το στρατιωτικό εφετείο τον καταδίκασε σε φυλάκιση πέντε ετών και του απαγόρευσε να διατηρεί ιστότοπο για δύο χρόνια μετά την αποφυλάκισή του.

Η ανατροπή της αρχικής δικαστικής απόφασης αποτελεί εσπευσμένη προσβολή για τις πολλές χιλιάδες ακτιβιστές/τριες, ακαδημαϊκούς και καλλιτέχνες σε όλο τον κόσμο που σέβονται τον Δρ Καγκαρλίτσκι και συμμετείχαν στην παγκόσμια καμπάνια για την απελευθέρωσή του. Τα άρθρα του ρωσικού νόμου που χρησιμοποιήθηκαν κατά του Δρ Καγκαρ-

λίτσκι απαγορεύουν ουσιαστικά την ελεύθερη έκφραση. Η απόφαση για την αντικατάσταση του προστίμου με φυλάκιση ελήφθη με ένα εντελώς κατασκευασμένο πρόσχημα. Αναμφίβολα, η ενέργεια του δικαστηρίου αποτελεί μια προσπάθεια να φιμωθεί η κριτική στη Ρωσική Ομοσπονδία για τον πόλεμο της κυβέρνησης εναντίον της Ουκρανίας, ο οποίος μετατρέπει τη χώρα σε φυλακή.

Η παρωδία δίκης του Δρ Καγκαρλίτσκι είναι η τελευταία σε ένα κύμα βάνουσης καταστολής κατά των αριστερών κινήματων στη Ρωσία. Οργανώσεις που έχουν ασκήσει με συνέπεια κριτική στον ιμπεριαλισμό,

Μόσχα

αποκρύψει, αλλά «διαφήμιση» την τύχη που περιμένει «προδότες» και «τρομοκράτες». Προειδοποιεί έτσι κάθε αντίπαλο και ικανοποιεί –καταρχήν– τον όχλο των σκληρών οπαδών του καθεστώτος, που ζητά ανοιχτά πλέον επαναφορά της θανατικής ποινής για την «τρομοκρατία».

Όπως θύμιζαν οι σύντροφοί μας στις ΗΠΑ, μετά την βομβιστική επίθεση στο Μαραθώνιο της Βοστώνης το 2013, καταγγέλοντας την άγρια καταπάτηση των δικαιωμάτων των δραστών, «πάντα ο περιορισμός των δικαιωμάτων ξεκινά από την πιο μισητή ομάδα για να μπορέσει να εδραιωθεί». Σήμερα στη Ρωσία, αυτή η εδραίωση κι επέκταση της περιστολής των ελευθεριών μπορεί να γίνει με πολύ πιο γρήγορους ρυθμούς. Καθώς για «τρομοκρατία» διώκονται ήδη πολλοί άνθρωποι, όπως αντιπολεμικοί ακτιβιστές, μεταξύ των οποίων και ο Μπόρις Καγκαρλίτσκι (βλ. δίπλα). Πρόσφατα το ρωσικό κράτος χαρακτήρισε ως «τρομοκρατικό» και το «διεθνές δημόσιο ΛΟΑ-ΤΚΙ κίνημα».

Μαζί με την τρομοουστερία, υπάρχει ο κίνδυνος εξάρσης και της ισλαμοφοβίας –έναν συνδυασμός πολύ γνώριμος στη «Δύση» και ιδιαίτερα στη Γαλλία μετά την επίθεση στο Μπατακλάν. Οι ρατσιστές που αποτέλεσαν εξαρχής μέρος

του προβλήματος, στοχοποιώντας τους Μουσουλμάνους και τους μετανάστες από την Κεντρική Ασία, σήμερα εμφανίζονται «δικαιωμένοι» και απαιτούν από τη ρωσική ηγεσία να σκληρύνει τη στάση της απέναντι σε αυτούς τους «εχθρικούς» πληθυσμούς.

Μαζί με την απειλή στο εσωτερικό, πλανιέται και η απειλή στο μέτωπο του πολέμου. Αν «χρεωθεί» στο Κίεβο πλήρως η ενορχήστρωση και ο σχεδιασμός της επίθεσης στη συναυλία, μπορεί να δούμε μια νέα κλιμάκωση της ρωσικής επιθετικότητας.

Αξίζει να θυμόμαστε ότι οι βόμβες στα διαμερίσματα το 1999 υπήρξαν η αφορμή για την ισοπέδωση του Γκρόζνι –που αποτέλεσε το πλατύσκαλο της ανόδου του Πούτιν. Η πολιορκία στο Μπεσλάν αποτέλεσε το πρελούδιο μιας πρώτης –τότε– σκλήρυνσης της «αντιτρομοκρατίας».

Σήμερα –όπως σημειώνει η Posle– υπάρχει μια σημαντική διαφορά με τις προηγούμενες επιθέσεις: «τα άνευ προηγουμένου επίπεδα βίας στα οποία έχει βυθιστεί η Ρωσική κοινωνία με τον πόλεμο στην Ουκρανία». Αυτή η συνθήκη προειδοποιεί για την πιθανότητα ακόμα πιο σκληρών εξελίξεων στη σημερινή Ρωσία.

και όλους τους αντιπολεμική δράση

δυτικό και μη, δέχονται τώρα άμεση επίθεση, πολλές από αυτές έχουν απαγορευτεί. Δεκάδες ακτιβιστές εκτίουν ήδη μεγάλες ποινές απλώς και μόνο επειδή διαφωνούν με τις πολιτικές της ρωσικής κυβέρνησης και έχουν το θάρρος να μιλήσουν. Πολλοί από αυτούς βασανίζονται και αντιμετωπίζουν απειλητικές για τη ζωή τους συνθήκες στις ρωσικές σωφρονιστικές φυλακές, στερούμενοι στοιχειώδους ιατρικής περίθαλψης. Αριστοί πολιτικοί αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη Ρωσία, αντιμετωπίζοντας ποινικές διώξεις. Τα διεθνή συνδικάτα, όπως η IndustriALL και η Διεθνής Ομοσπονδία Μεταφορών, απαγορεύονται και οποιαδήποτε επαφή μαζί τους οδηγεί σε μακροχρόνιες ποινές φυλάκισης.

Υπάρχει σαφής λόγος για αυτή την καταστολή της ρωσικής αριστεράς. Ο βαρύς φόρος αίματος του πολέμου προκαλεί αυξανόμενη δυσάρεσκεια στις μάζες των εργαζομένων. Οι φτωχοί πληρώνουν αυτή τη σφαγή με τη ζωή και την ευημερία τους, και η αντίθεση στον πόλεμο είναι σταθερά υψηλότερη μεταξύ των φτωχότερων. Η αριστερά έχει τη δυνατότητα και την αποφασιστικότητα να απο-

καλύψει τη σχέση μεταξύ του ιμπεριαλιστικού πολέμου και της ανθρώπινης δυστυχίας.

Ο Δρ Καγκαρλίτσκι απάντησε στην εξωφρενική απόφαση του δικαστηρίου με ηρεμία και αξιοπρέπεια: «Πρέπει απλώς να ζήσουμε λίγο περισσότερο και να επιβιώσουμε από αυτή τη σκοτεινή περίοδο για τη χώρα μας», είπε. Η Ρωσία πλησιάζει σε μια περίοδο ριζικών αλλαγών και ανακατατάξεων και η ελευθερία του Δρ Καγκαρλίτσκι και άλλων ακτιβιστών αποτελεί προϋπόθεση για να έχουν οι αλλαγές αυτές προοδευτική πορεία.

Απαιτούμε την άμεση και άνευ όρων απελευθέρωση του Μπόρις Καγκαρλίτσκι και όλων των άλλων κρατουμένων για αντιπολεμική δράση.

Καλούμε επίσης τις αρχές της Ρωσικής Ομοσπονδίας να σταματήσουν την αυξανόμενη καταστολή των διαφωνιών και να σεβαστούν την ελευθερία του λόγου και το δικαίωμα των πολιτών τους να διαμαρτύρονται.

*Το κείμενο σε διάφορες γλώσσες, ο κατάλογος όσων υπογράφουν και η πλατφόρμα συλλογής υπογραφών βρίσκονται στο freeboris.info

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Το Ισραήλ αγνοεί όλο τον πλανήτη

Μετά από 6 μήνες γενοκτονικού πολέμου, σε πολιτικό/επικοινωνιακό επίπεδο, το Κράτος του Ισραήλ είναι πιο διεθνώς απομονωμένο από οποιαδήποτε στιγμή στην ιστορία του. Δεν πρόκειται για υπερβολή ή ευσεβή πόθο όσων στεκόμαστε στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού, αλλά για ομολογημένη διαπίστωση του διεθνούς αστικού Τύπου, όπως και αρκετών καλών φίλων του σιωνιστικού κράτους.

Το κίνημα αλληλεγγύης και οι ρωγμές που προκαλεί

Αξίζει να παραθέσουμε εκτεταμένα αποσπάσματα από ένα άρθρο του μαρξιστή Ρίτσαρντ Σέιμουρ στον Γκάρντιαν:

«Το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης μεγάλωσε εντυπωσιακά σε αξιοσημείωτα μικρό χρονικό διάστημα. Μια βδομάδα μετά την επίθεση της Χαμάς στο νότιο Ισραήλ και την έναρξη της "οργανωμένης εκδίκησης" του Μπέντζαμιν Νετανιάχου στη Γάζα, το κεντρικό Λονδίνο είχε γεμίσει από δεκάδες χιλιάδες αντιπολεμικούς διαδηλωτές.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν με αμείωτο ρυθμό, με βδομαδιακές πανεθνικές και τοπικές διαδηλώσεις, τακτικές καινοτομίες όπως οι καθιστικές διαμαρτυρίες σε σταθμούς τρένων και άμεσες δράσεις σε εργοστάσια που παρέχουν όπλα στο Ισραήλ όπως της Elbit Systems. Ούτε έχει υποχωρήσει ιδιαίτερα αυτός ο ρυθμός έκτοτε. Πολλοί στη Δεξιά επιχείρησαν να παρουσιάσουν τους διαδηλωτές ως εξτρεμιστές, αλλά και μόνο ο όγκος και η συχνότητα των διαδηλώσεων και των δράσεων είναι στην πραγματικότητα ένα σημάδι του πόσο μείνστηριμα είναι το φιλο-Παλαιστινιακό αίσθημα στη Βρετανική κοινωνία...

Δεν ήταν μόνο το Ηνωμένο Βασίλειο. Υπήρξαν μαζικές διαμαρτυρίες παντού, από το Τόκιο και την Κεράλα ως το Κάιρο, την Ουάσινγκτον και το Ρίο ντε Τζανέιρο. Στη Γαλλία και στο Βερολίνο, οι διαδηλωτές αφίψισαν επίσημες απαγορεύσεις. Στις ΗΠΑ, η Εβραϊκή Αριστερά παίζει ηγετικό ρόλο στο κίνημα και συχνά εμπλέκεται στις πιο μαχητικές τακτικές, όπως ο αποκλεισμός της Γέφυρας του Μανχάταν...

Το κίνημα έχει καταφέρει αυτό που κάνουν τα επιτυχημένα κινήματα: Κέρδισε την κοινή γνώμη, λειτούργησε ως καταλύτης ρωγμών στην συναίνεση των ελίτ και αποκάλυψε διαιρέσεις μέσα στο κράτος. Αυτές οι διαιρέσεις έγιναν ορατές στην αντιπολίτευση που εξέφρασε το προσωπικό του αμερικανικού Στέιτ Ντιπάρτμεντ, τις παραιτήσεις βουλευτών των Εργατικών λόγω της άρνησης του Κιρ Στάρμερ να υποστηρίξει μια κατάπαυση του πυρός, τις διαμαρτυρίες Ολλανδών κρατικών

υπαλλήλων και εργαζομένων στην ΕΕ, την απαίτηση του Μακρόν για κατάπαυση του πυρός και πιο πρόσφατα την έκκληση για «άμεση ανθρωπιστική κατάπαυση του πυρός» από τον Καναδά, την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία, τρεις χώρες-μέλη του συνασπισμού διαμοιρασμού [ΣΤΜ: με τις ΗΠΑ] μυστικών πληροφοριών «Πέντε Μάτια». Μόνο οι ΗΠΑ πλέον ασκούν βέτο στις αποφάσεις του ΟΗΕ για κατάπαυση του πυρός...

Δεν οφείλονται όλα αυτά στο αντιπολεμικό κίνημα. Η γενοκτονική ρητορική κορυφαίων προσωπικοτήτων της ισραηλινής κυβέρνησης, η αγριότητα της εκστρατείας με την πιθανότητα να υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες νεκροί ακόμα μετά από το τέλος του πολέμου, η μη-πειστικότητα του στόχου της «καταστροφής» της Χαμάς, η πλήρης απουσία οποιουδήποτε ρεαλιστικού μεταπολεμικού σχεδίου, όλα συνέβαλαν στην διεθνή απομόνωση του Νετανιάχου και στην προκαταρκτική απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου κατά του Ισραήλ.

Αλλά τα κινήματα κερδίζουν όταν αξιοποιούν το χάος και την ανικανότητα στις γραμμές των κυβερνήσεων...».

Μια σπάνια απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας

Από όταν γράφτηκε το άρθρο του Σέιμουρ, μεσολάβησε και η αμερικανική αποχή που διευκόλυνε την έγκριση του ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για κατάπαυση του πυρός στη διάρκεια (δηλαδή στο υπόλοιπο...) του Ραμαζανιού. Η απόφαση είναι περιορισμένη, αλλά η στάση της αμερικανικής αντιπροσωπείας υπήρξε μια μικρή «βόμβα» -δεν θυμόμαστε καν την τελευταία φορά που αμερικανική κυβέρνηση διευκόλυνε την έγκριση ψηφίσματος κατά του Ισραήλ. Οι εκλογές πλησιάζουν και πρόσφατα η αποδοκιμασία του πολέμου του Ισραήλ έγινε πλειοψηφική στο σύνολο της αμερικανικής κοινής γνώμης και όχι μόνο στην εκλογική βάση των Δημοκρατικών, καθώς αυτή πολώνεται όλο και πιο συντριπτικά/μαζικά κατά της

την είσοδο της αναγκαίας ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα.

Ένας συνασπισμός 25 «σεβαστών» ΜΚΟ όπως η Διεθνής Αμνηστία, η Oxfam και η Action Aid, απαίτησαν «άμεση και διαρκή κατάπαυση του πυρός» με άνοιγμα «όλων των χερσαίων περασμάτων»:

«Τα κράτη δεν μπορούν να κρύβονται πίσω από αεροπορικές ρίψεις και από προσπάθειες να ανοίξει θαλάσσιος διάδρομος για να δημιουργήσουν την αυταπάτη ότι κάνουν αρκετά για να υποστηρίξουν τις ανάγκες της Γάζας: Η βασική τους ευθύνη είναι να αποτρέψουν το ξεδίπλωμα άγριων εγκλημάτων και να ασκήσουν αποτελεσματική πολιτική πίεση για να σταματήσει ο αδιάκοπος βομβαρδισμός και οι περιορισμοί που εμποδίζουν την ασφαλή παράδοση της ανθρωπιστικής βοήθειας».

Αντίστοιχα σχολίασαν οι Γιατροί Χωρίς Σύνορα αυτές τις κυνικές απόπειρες: Η βοήθεια στη Γάζα «δεν είναι υλικότεχνικό/εφοδιαστικό πρόβλημα, είναι πολιτικό πρόβλημα».

Αυτές τις πιέσεις δεν μπορούν να αγνοούν επ' άπειρον οι διεθνείς ηγεσίες. Ο Μπορέλ, σε πρόσφατη παρέμβασή του, καταφέρνοντας βέβαια να μην κατονομάσει ποτέ το Ισραήλ, «κιοθέτησε» (σχεδόν λέξη προς λέξη!) ττηνεπιχειρηματολογία των... επικριτών της προηγούμενης γραμμής της ΕΕ που εντόπιζε μια «ανθρωπιστική κρίση» και εστίαζε στις τεχνικές προσπάθειες να «αντιμετωπιστεί»:

«Αυτή η ανθρωπιστική κρίση δεν είναι μια φυσική καταστροφή, δεν είναι μια πλημμύρα, δεν είναι ένας σεισμός, είναι ανθρωπογενής... Κι όταν εξετάζουμε εναλλακτικούς τρόπους να παρέχουμε υποστήριξη -από θάλασσα ή από αέρος- πρέπει να υπενθυμίζουμε ότι υποχρεωνόμαστε να το κάνουμε επειδή ο φυσιολογικός τρόπος παροχής βοήθειας, μέσω των χερσαίων δρόμων, είναι κλειστός, έχει κλείσει τεχνητά. Και η πείνα χρησιμοποιείται ως πολεμικό όπλο. Όταν καταδικάζουμε αυτό που συμβαίνει στην Ουκρανία, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα ίδια λόγια για αυτό που συμβαίνει στη Γάζα».

Η πείνα ως όπλο

Με τον πιο δραματικό τρόπο έχει έρθει στο προσκήνιο η «πείνα ως όπλο», η συστηματική προσπάθεια του σιωνιστικού κράτους να προκαλέσει λιμοκτονία στον πληθυσμό της Γάζας.

Το Δικαστήριο της Χάγης επανήλθε με νέα εντολή πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα, διατάσσοντας το Ισραήλ να επιτρέψει και να διευκολύνει άμεσα

Όχι άλλα λόγια!

Το σιωνιστικό κράτος επιμένει να τους αγνοεί όλους. Χρησιμοποιεί την πείνα ως όπλο, παρά τις κατηγορίες από την ΕΕ και τις αποφάσεις της Χάγης. Συνεχίζει να χτυπά ασταμάτητα τη Γάζα, παρά την απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Μπορεί και το κάνει. Η ρητορική των διεθνών θεσμών και κρατικών ηγεσιών έχει υποχρεωθεί να μετατοπιστεί δραματικά. Αλλά πλέον είμαστε στη φάση της κραυγαλέας ασυνέπειας λόγων κι έργων. Θα συνεχίσει η ΕΕ να συνεργάζεται σε όλα τα επίπεδα με αυτό το κράτος που «χρησιμοποιεί την πείνα ως όπλο», δηλαδή διαπράττει συστηματικά έγκλημα πολέμου; Ή αρκεί να μην κατονομάζεται εντέχνως αυτό το κράτος για να συνεχίζονται οι «business as usual» μαζί του; Τα κράτη-μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, πώς ακριβώς σκοπεύουν να αντιμετωπίσουν ένα κράτος που παραβιάζει ανοιχτά μια δεσμευτική του απόφαση; Η πολιτική ηγεσία των ΗΠΑ, αυτής της «μεγάλης υπερδύναμης» του πλανήτη, που διεκδικεί για τον εαυτό της κι έναν «εξεχωριστό ρόλο» σε αυτόν, είναι ανίκανη ή απρόθυμη να εξασφαλίσει την ροή ανθρωπιστικής βοήθειας για την οποία δηλώνει ότι εργάζεται πυρετώδως; Το Πεκίνο, που διεκδικεί για τον εαυτό του τον ρόλο μιας «εναλλακτικής» ηγεσίας, τάχα πιο «φωτισμένης», αλλά ειρηνικής και πολυμερούς, σκοπεύει να παραμείνει ο δεύτερος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος του Κράτους του Ισραήλ;

Μετά το ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας, ένας Αμερικανός αναλυτής περιέγραψε -με κομψό τρόπο- στο Αλ Τζαζίρα την μετατόπιση της Ουάσινγκτον αλλά και την απροθυμία της να δώσει συνέχεια: «Ο Μπάιντεν αρχίζει να καταλαβαίνει ότι έχει εσωτερικό πρόβλημα, αλλά μαθαίνει πολύ αργά».

Οι πιο πρόσφατες αμερικανικές πρωτοβουλίες, στο φόντο της «μίνι-κρίσης» που προκάλεσε στις σχέσεις με το Τελ Αβίβ η στάση των ΗΠΑ στον ΟΗΕ, είναι αποκαλυπτικές.

Σύμφωνα με την Washinton Post, που επικαλείται αξιωματούχους του Πενταγώνου που διατηρούν την ανωνυμία τους, εγκρίθηκε (μυστικά) ένα νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας στο Ισραήλ, που περιλαμβάνει και 1.800 βόμβες του ενός τόνου, από αυτές που προκάλεσαν στη Γάζα μια καταστροφή τύπου Χιροσίμα και τις οποίες οι ίδιες οι αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις έχουν σταματήσει να χρησιμοποιούν σε πυκνοκατοικημένες περιοχές. Την ώρα που ο Μπάιντεν συντονίζει τις συνομιλίες για εκεχειρία, διευκολύνει με τη ροή όπλων τη συνέχεια του σφυροκοπήματος της Γάζας. Όχι μόνο δεν διακόπτει αυτή τη ροή, ως μέτρο πραγματικής πίεσης στο Ισραήλ να σταματήσει να διαπράττει τη σφαγή, αλλά συνεχίζει να αντιστέκεται ακόμα και στην εσωκομματική πίεση που δέχεται για την πιο χλιαρή δέσμευση: την σύνδεση της στρατιωτικής βο-

ήθειας με όρους και προϋποθέσεις για τη χρήση της.

Η Κύπρος, η «Αμάλθεια» και οι πλωτές αποβάθρες

Ενώ στέλνει νέα όπλα μαζικής καταστροφής, η αμερικανική κυβέρνηση αναβαθμίζει προπαγανδιστικά και πολιτικά το βάρος που ρίχνει στην προσπάθεια κατασκευής μιας «πλωτής αποβάθρας» για την υποστήριξη της θαλάσσιας οδού για την «Αμάλθεια», τη μεταφορά βοήθειας με κρίσιμο ενδιάμεσο σταθμό την Κύπρο.

Αυτή η -πολυδιαφημισμένη από την κυπριακή κυβέρνηση- επιχείρηση έχει στείλει τις πρώτες εβδομάδες λειτουργίας της... ένα πλοίο και πρόσφατα ανακοίνωσε ότι ξεκινά κι ένα δεύτερο. Στις (πολλές) υλικοτεχνικές δυσκολίες, προστίθεται και ο εξονυχιστικός έλεγχος και τα γραφειοκρατικά εμπόδια που μπορεί και εγείρει η «εποπτεία» της επιχείρησης από το Ισραηλινό Κράτος.

Αυτή η... πυρετώδης προσπάθεια, εξελίσσεται ενώ κάθε πλοίο υπολογίζεται ότι μπορεί να μεταφέρει βοήθεια (200 τόνοι) που αντιστοιχεί μόλις σε 10 φορτηγά (20 τόνους το καθένα), τη στιγμή που η Γάζα χρειάζεται 500 φορτηγά ημερησίως. Σαν αυτά τα φορτηγά που περιμένουν να μπουν στη Γάζα, καθηλωμένα από τον Ισραηλινό Στρατό. Παρεμπιπτόντως, κανείς δεν ξέρει πώς ακριβώς θα διανεμηθεί (χερσαία και με ασφάλεια) ακόμα και αυτή η οποία βοήθεια φτάνει στις ακτές της Γάζας.

Η «Αμάλθεια» είναι απολύτως ανεπαρκής. Είναι επίσης το φύλλο συκής του ίδιου του Κράτους του Ισραήλ, που συνεργάζεται με ιδιαίτερη χαρά σε αυτό το πρόγραμμα, επιδιώκοντας να «απαντήσει» στις κατηγορίες της Χάγης. Μάλιστα γράφεται ότι μια τέτοια επιχείρηση υπήρξε ιδέα του... Μπέντζαμιν Νετανιάχου, από τον περασμένο Οκτώβρη ακόμα. Αν και όταν στηθεί η αμερικανική «πλωτή αποβάθρα», δεν θα αποτελεί τίποτε παραπάνω από ενίσχυση αυτών των κυνικών προσπαθειών. Αλλά σύμφωνα με κάποιους αναλυτές, δεν είναι απλά εξοργιστικό φύλλο συκής, μπορεί να είναι κι ένα επικίνδυνο πολιτικό εργαλείο. Αφενός, δημιουργώντας

ένα «πέρασμα» στη Γάζα που βρίσκεται υπό τον απόλυτο έλεγχο του Ισραήλ και οριστικοποιώντας το «σφράγισμα» της Ράφα. Αφετέρου, γιατί μια αποβάθρα είναι πύλη εισόδου, αλλά και πύλη εξόδου. Να μια καλή (για το σιωνισμό) απάντηση στο ερώτημα «πού να καταφύγουν οι εκτοπισμένοι αν υπάρξει επίθεση στη Ράφα;». Εκτός από το «Θάνατος στους Άραβες», δημοφιλές στο Ισραήλ είναι και το σύνθημα «Άραβες στη Θάλασσα»...

Λύσσαξε το μαντρόσκυλο;

Το Σιωνιστικό κράτος δοκιμάζει αλαζονικά τα διεθνή όρια ανοχής, μοιάζοντας τελείως «ξεκαπίστρωτο», με τα ξεσπάσματα του Νετανιάχου και των υπουργών του να στρέφονται κατά του ΟΗΕ, κατά της Χάγης, ακόμα και κατά της κυβέρνησης Μπάιντεν. Ο Νετανιάχου δηλώνει επανειλημμένα ότι προχωρά «με ή χωρίς τους Αμερικάνους» και πουλά εθνικοπατριωτική περηφάνια «αντίστασης στις ξένες πιέσεις».

Το ερώτημα του βαθμού και των δυνατοτήτων αυτονομίας του Ισραήλ έχει εμφανιστεί εδώ και κάποιο καιρό, στη σφαίρα της ανάλυσης των αλλαγών που συντελέστηκαν ιδιαίτερα μετά τη δεκαετία του 1990. Σήμερα το ερώτημα δεν αφορά την παλιά φράση «μερικές φορές, η (ισραηλινή) ουρά κινεί τον (αμερικανικό) σκύλο». Αφορά το αν το (ισραηλινό) «μαντρόσκυλο» έπαθε λύσσα και δεν ακούει τα (δυτικά) αφεντικά του.

Έχουν άραγε δίκιο όσοι -μέσα στο αμερικανικό κράτος- δηλώνουν ότι «έχουν μεγάλους μοχλούς πίεσης, αλλά δεν μπορούν πλέον να επιβάλουν στο Ισραήλ τι να κάνει»; Δεν πρόκειται να το μάθουμε όσο δεν ενεργοποιούνται όλοι οι «μεγάλοι μοχλοί πίεσης». Όσο κυρίως στην Ουάσινγκτον (και έπειτα σε όλες τις μεγάλες πρωτεύουσες) δεν σταματάνε να ταΐζουν το τέρας που δημιούργησαν το 1948.

Κρίση στην ισραηλινή κοινωνία

Το δημιουργήμα αυτό, διατηρεί την συνοχή του μόνο πάνω στον κοινό στόχο του εποικισμού της Παλαιστίνης και στη διεθνή υποστήριξη που απολαμβάνει

ενώ τον επιχειρεί. Η ανθεκτικότητα της Παλαιστινιακής Αντίστασης και η διεθνής αλληλεγγύη σε αυτήν, λειτουργεί ως «καταλύτης» για έρθουν στην επιφάνεια οι αντιφάσεις αυτής της ιδιαίτερης κρατικής οντότητας. Στις διαδηλώσεις για την επιστροφή των ομήρων, επανέρχεται σταδιακά στους δρόμους το ευρύτερο «αντι-Νετανιάχου» μπλοκ, που φοβάται ότι ο «Μπίμπι» θα αποδειχθεί ένας Ψεύτικος Μεσσίας, οδηγώντας το Κράτος του Ισραήλ σε απομόνωση από τους διεθνείς συμμάχους του και στην καταστροφή. Οι ακροδεξιοί σιωνιστές ενισχύονται από το κύμα επιθυμίας «οριστικής λύσης» στη Γάζα και δείχνουν πρόθυμοι να πάνε στα άκρα τη σύγκρουση και με τον «φιλελεύθερο» σιωνισμό, μέλη του οποίου αγοράζουν καλού-κακού σπίτια στο εξωτερικό. Μπροστά στις μεγάλες ανάγκες του ολοκληρωτικού πολέμου, καθώς η Αντίσταση αντέχει, το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ καταργεί την εξαίρεση των «Χαρεντίμ» (υπερ-ορθόδοξοι Εβραίοι, 13% του πληθυσμού) από τη στράτευση και διάφοροι ραβίνοι αντιδρούν ακόμα και με απειλές «Εξόδου» των Χαρεντίμ από το Ισραήλ. Στις 30 Μάρτη, «Ημέρα της Παλαιστινιακής Γης», επέτειος του πρώτου μεγάλου ξεσηκωμού (το 1976) των Παλαιστίνιων που παρέμειναν στα εδάφη του 1948, χιλιάδες «Άραβες πολίτες του Ισραήλ» (περίπου 20% του πληθυσμού) διαδήλωσαν σε πείσμα της έξαλλης τρομοκρατίας, ζητώντας τερματισμό του πολέμου, αλλά και ανεμίζοντας τις Παλαιστινιακές σημαίες.

Σε αυτό το φόντο εξελισσόταν ένας νέος γύρος διαπραγματεύσεων στο Κάιρο, με την Χαμάς να απέχει, περιμένοντας να μάθει από τους μεσολαβητές (Αίγυπτος, Κατάρ) αν η ισραηλινή αντιπροσωπεία φέρνει κάποια νέα πρόταση που αξίζει να συζητηθεί.

ΥΓ: Η είδηση για την προκλητική στρατιωτική επίθεση στην πρεσβεία του Ιράν στη Συρία ήρθε λίγο πριν φύγει η ΕΑ για το Τουπογραφείο. Προειδοποιεί για την πιθανότητα να επιχειρήσει το Κράτος του Ισραήλ να ξεπεράσει τις διεθνείς πιέσεις με μια «φυγή προς τα εμπρός» ενός γενικευμένου περιφερειακού πολέμου...

Οι «Χαρεντίμ», προνομιακοί σύμμαχοι του Νετανιάχου, αντιδρούν στη στράτευση.

Διαδήλωση για τη Μέρα της Γης, από τους Παλαιστίνιους που ζουν στο Ισραήλ.

Κινητοποιήσεις των εργαζομένων και συντονισμός του αγώνα 'Όχι στα απογευματινά χειρουργεία

Του Αντώνη Καραβά, γιατρού

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του ίδιου του υπουργού υγείας Άδωνη Γεωργιάδη τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία είναι το πρώτο βήμα ιδιωτικοποίησης και διάλυσης του ΕΣΥ. Θα ακολουθήσει η έξοδος των γιατρών του ΕΣΥ προς τις ιδιωτικές κλινικές, η ανεξέλεγκτη εισβολή ιδιωτών γιατρών στα δημόσια νοσοκομεία και είσοδος των ασφαλιστικών εταιρειών σε ότι θα έχει απομείνει πλέον από το δημόσιο νοσοκομείο. 40 χρόνια μετά την ίδρυση του ΕΣΥ η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας επιταχύνει την επίθεση για να βάλει οριστική ταφόπλακα στο δημόσιο σύστημα υγείας.

Μέχρι στιγμής η πλειοψηφία των γιατρών των αναισθησιολόγων και των νοσηλευτών δεν φαίνεται διαθέσιμη να στηρίξει αυτό το νόμο και για να εμφανίσουν την δήθεν επιτυχία του μέτρου παραβιάζουν την ίδια τους την νομοθεσία βάζοντας τους διοικητές να παρακάμψουν την επιτροπή χειρουργείου η οποία αποφασίζει αν είναι δυνατή η εφαρμογή του νόμου.

Επίθεση σοκ

Οι ελλείψεις ιδιαίτερα σε νοσηλευτικό προσωπικό είναι τεράστιες με αποτέλεσμα το 40% των χειρουργικών αιθουσών να είναι κλειστές. Αν ισχύει αυτό που ισχυρίζεται η κυβέρνηση ότι τα έχει καλύψει τότε πολύ απλά θα μπορούσε να ανοίξει τα τακτικά πρωινά δωρεάν χειρουργεία.

Οι ελλείψεις προσωπικού είναι τεράστιες καθώς κάθε μήνα αποχωρούν 300 εργαζόμενοι από το ΕΣΥ. Στη διάρκεια της κυβερνητικής θητείας της ΝΔ οι εργαζόμενοι στο ΕΣΥ έπεσαν από 79.000 σε 70.000 ενώ έφυγαν 3.000 ειδικευμένοι γιατροί και αντικαταστάθηκαν μερικά με επικουρικούς γιατρούς.

Η κυβέρνηση παράλληλα ετοιμάζει και άλλα χαράτσια με νέες αυξήσεις τα φάρμακα, 1 ευρώ στις εξετάσεις και 3 ευρώ στις απεικονιστικές εξετάσεις. Τα λειτουργικά έξοδα των νοσοκομείων είναι στο κόκκινο. Η φαρμα-

κευτική δαπάνη νοσοκομειακή και ιδιωτική έχει εκτοξευτεί. Στη πραγματικότητα οι τεράστιες εισφορές και τα φορολογικά βάρη των εργαζομένων και των συνταξιούχων χρησιμοποιούνται ως επιχορηγήσεις προς τον ιδιωτικό τομέα καθώς η Ελλάδα είναι πρώτη σε ιδιωτικές δαπάνες υγείας και τελευταία στην Ευρώπη σε δημόσιες δαπάνες υγείας και μακράν πρώτη στην Ευρώπη στο ποσοστό του πληθυσμού που αγγίζει το 30% που είναι αποκλεισμένο από την πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας. Η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα στην πανδημία που κράτησε σε καθεστώς non covid τον ιδιωτικό τομέα και τον επιχορήγησε με τεράστια ποσά. Με όλα αυτά τα μέτρα άκρατου νεοφιλελευθερισμού το δημόσιο σύστημα υγείας είναι πλέον στα πρόθυρα της χρεωκοπίας και η κυβέρνηση επιχειρεί να φορτώσει την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων και των συνταξιούχων.

Είμαστε μπροστά σε μια θηριώδη επίθεση σοκ με μέτρα τύπου χούντας Πινোসέτ. Με τα μέτρα αχαλίνωτης ιδιωτικοποίησης-εμπορευματοποίησης της υγείας και κατάρτησης της πληροσύνου και αποκλειστικής απασχόλησης η κυβέρνηση καταργεί οριστικά την ισότιμη και δωρεάν πρόσβαση στο ΕΣΥ.

Μέτωπο αγώνα

Τα μέτρα αυτά πρέπει να ανατραπούν! Και αυτό δεν είναι θέμα μόνο του κινήματος των υγειονομικών. Θα πρέπει να υπάρξει πανυγειονομικός, πανεργατικός, παλλαϊκός ξεσηκωμός. Όπως επισημαίνει το ΜΕΤΑ Υγειονομικών «κρίσιμο ζήτημα παραμένει ο συντονισμός δράσης των σωματείων στα Νοσοκομεία μιας και η πλειοψηφία της ΠΟΕΔΗΝ με την τακτική της ουσιαστικά βάζει πλάτη για να περάσουν οι κυβερνητικές επιλογές. Η οργάνωση από τα κάτω μέσα από τα πρωτοβάθμια σωματεία των εργαζομένων, η συμφωνία σε ένα κοινό σχέδιο κινητοποιήσεων με οργάνωση και διάρκεια από τα πρωτοβάθμια σωματεία μπορεί να αναστρέψει την σημερινή κακή εικόνα του υγειονομικού κινήματος. Τέλος απαιτείται το υγειονομικό κίνημα να βρεθεί μαζί

με τους μαζικούς φορείς των εργαζομένων και της κοινωνίας επιδιώκοντας στην βάση να συγκροτηθεί ένα μεγάλο λαϊκό μέτωπο υπεράσπισης της δημόσιας υγείας με στόχο την απόκρουση της προσπάθειας της κυβέρνησης για διεύρυνση των ιδιωτικοποιήσεων και της εμπορευματοποίησης της υγείας.»

Το Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή αντί για την στάση εργασίας στις 27/3 είχε προτείνει τριήμερη πανελλαδική πανυγειονομική με προοπτική διάρκειας 27, 28 και 29 Μαρτίου καθώς μετά την επιτυχημένη 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών στις 29 και 30 Νοεμβρίου η ηγεσία της ΔΗΠΑΚ (ΚΚΕ) στην ΟΕΝΓΕ και στην ΕΙΝΑΠ εδώ και τρεις μήνες απορρίπτει κάθε αγωνιστική πρόταση για κλαδικές απεργιακές κινητοποιήσεις των νοσοκομειακών γιατρών ενάντια στην αντιδραστική αυτή καταιγίδα μέτρων που βάζουν ταφόπλακα στην δημόσια περίθαλψη. Το Ενωτικό Κίνημα καλεί σε μαζικές γενικές συνελεύσεις και με συντονισμό από τα κάτω να διεκδικήσουμε χωρίς ούτε ένα βήμα πίσω: διπλασιασμό των (ετήσιων καθαρών) μισθών, διπλασιασμό του μόνιμου προσωπικού, διπλασιασμό της χρηματοδότησης για τις δημόσιες δομές περίθαλψης.

Θετική ήταν πάντως η πρωτοβουλία του Σωματείου Εργαζομένων του Νοσοκομείου Ευαγγελισμός να γίνει σύσκεψη αμέσως μετά την κινητοποίηση της Τετάρτης 27/3. Συμμε-

τείχαν με αποφάσεις των σωματείων τους εργαζόμενοι από τα νοσοκομεία Αιγινήτειο, Θριάσιο, ΚΑΤ, ΨΝΑ Δαφνί, Αττικόν, Μεταξά, Έλενα Βενιζέλου, Ερυθρός Σταυρός, Λαϊκό, Παιδων ΑγλαΐαΚυριακού και το Σωματείο Εργαζομένων της και 2ης ΥΠΕ. Αποφάσεις είχαν πάρει ακόμη χωρίς τελικά να μπορέσουν να συμμετέχουν στη σύσκεψη και τα Σωματεία Εργαζομένων από το Ασκληπιείο και το ΕΛΠΙΣ. Τέλος συμμετείχαν συνδικαλιστές από το Δρομοκαϊτείο, το Γεννηματάς και το Αλεξάνδρα, αντιπροσωπεία της ΟΕΝΓΕ κ.α. Αποφασίστηκε να υπάρξει συντονισμός μεταξύ των εργαζομένων και των σωματείων τους και να γίνουν άμεσα συνελεύσεις. Σε αυτές θα μπει στόχος να υπάρξουν κατά τόπους κινητοποιήσεις στις 8 Απρίλη στις πύλες των νοσοκομείων με αφορμή την παγκόσμια ημέρα υγείας και κεντρικό σύνθημα η υγεία δεν είναι εμπόρευμα.

Επίσης συμμετοχή στις απεργίες της 17 Απρίλη, της Πρωτομαγιάς (αλλά δυστυχώς χωρίς να αποφασιστεί να υπάρχει κοινό μπλοκ των σωματείων των νοσοκομείων) και στην απεργία της ΠΟΕΔΗΝ στις 16 Μάη. Τέλος με αφορμή την παγκόσμια μέρα για την Υγεία και την Ασφάλεια των εργαζομένων να υπάρξουν πολυμορφες δράσεις και παράσταση διαμαρτυρίας στο Υπουργείο Εργασίας. Τέλος μπήκε ως στόχος να γίνει νέα συνάντηση συντονισμού αμέσως μετά το Πάσχα.